

**LESLIE L.
LAWRENCE**

**THUMO 1.
A SZRINPÓK VÖLGYÉBEN**

I. Halott a kőrakás alatt, avagy hová tűnt a gomcsen?

1

Repa napok óta azért nyúzott, hogy kísérem fel a gomcsen barlangjába, amely odafent rejtőzött az éles tarajú sziklák között. Hogy hol, azt Repa sem tudta pontosan: ő maga még sohasem járt ott, csupán annyit tudott a gomcsenről, hogy valahol ott éldegél, immár nyolcadik éve, ahol a sziklataréjak olyan hirtelen élesednek ki, mintha egy varázsló sárkánygyíkká változtatta volna őket.

A gomcsen eltűnését először a gyerekek vették észre, akik hetente feljártak hozzá leskelődni, merthogy igencsak kíváncsiak voltak rá, vajon mit csinálhat a gomcsen évek óta odafent, ahol a madár sem jár. Ez utóbbi mondás persze csak részben fedte a valóságot, hiszen a nagy, sárga szemű keselyűk gyakran megfordultak arrafelé, sőt egy kis kolónia tanyát is vert a gomcsen barlangja közelében. Azokra a kis barna egerekre vadásztak, amelyek a gomcsen által kiszórt hulladékok között tengették a napjaikat. Kővér aligha akadhatott közöttük, hiszen a gomcsen nem evett húst, sőt zöldséget is keveset. A vegetáriánus egerek pedig köztudottan karcsúak, mint a nő modellek.

A gyerekek szeptember első hetében is felgyalogoltak a barlanghoz, hogy meglessék a gomcsent. Kíváncsiak voltak rá, hogy ezúttal vajon mit csinálhat. A *thumót* gyakorolja-e, vagy odabent tesz-vesz gyér számú könyve között. Nos, sem az egyiket, sem a másikat nem tette: nem látták a barlang szájában lótuszülésbe dermedt sziluettjét, sőt azt sem hallották, hogy dörögve-morgolódva odabent matatott volna.

A keselyűk csalódottan a levegőbe emelkedtek, amikor megértették, hogy ezúttal nem esik le nekik semmi: a jövevények saját magukon kívül nem hoztak magukkal ehetőt. Leírtak néhány kört a barlang felett, aztán elrepültek a hegyek felé.

A gyerekek visszatértek a faluba, és eldicsekedtek a szüleiknek, hogy mit láttak, jobban mondva, mit nem láttak a gomcsen barlangjánál. Szüleik meghallgatták őket, hümmögtek, majd mindegyiküknek lekevertek egy-egy jókora pofont, amiért tiltásuk ellenére ismét megpróbálták megzavarni a gomcsen nyugalma. A gyerekek bögtek egy sort, majd játszani mentek.

Két nap múlva a kolostorból is, és a faluból is elindult néhány ember, hogy enni-innivalót vigyenek a gomcsennek. Felkapaszkodtak a barlanghoz, majd a saját szemükkel is meggyőződhetek róla, hogy a gyerekek igazat mondtak: a gomcsen felszívódott.

Ekkor a falusiak is, és a szerzetesek is – külön-külön kupacban – tanácskozni kezdtek. A falusiak arról vitatkoztak, hogy egyék-e meg maguk a gomcsennek szánt ételeket, hiszen az úton alaposan megéheztek, vagy várjanak még egy kicsit, hátha előkerül valahonnan. A náluk sokkal műveltebb szerzetesek között viszont arról folyt a vita, hogy vajon hova tűnhetett a gomcsen, akinek semmilyen körülmények között nem lett volna szabad eltűnnie. Ők tudták, amit a falusiak nem: hogy a gomcsen tizenöt évig tartó remeteséget fogadott, amelyből még csak nyolc telt el. Hét vissza volt a tizenötből; márpedig a gomcsent nem olyannak ismerték, aki csak úgy ukmukfukk! megfutamodik a nehézségek elől. Ha már nyolc évet kibírt, akkor a hátralévő hetet is ki kellett volna bírnia. Egy szó, mint száz: történt valami a gomcsennel, aminek nem lett volna szabad megtörténnie.

Rövid tanakodás után a távollévő Repa trapát bízták meg, hogy nézzen utána alaposabban is a dolognak. Annyit még megállapítottak, hogy a gomcsen már napokkal ezelőtt elhagyhatta a barlangot, a legutoljára felhozott ételek felborogatott edényeiből arra következtettek, hogy nem a gomcsen fogyasztotta el a tartalmukat, hanem a keselyűk. Több következtetést aztán

nem is vontak le a látványból; Repára hagyták a dolgot. S amikor később az apát is megerősítette, hogy bizony, intézze csak Repa a gomcsen eltűnésének az ügyét, az immár jelen lévő Repa sóhajtott, és kénytelen-kelletlen beleegyezőn bólintott. Egy apát akaratával nem lehet szembeszegülni. Főleg ha az apát maga a nagy Khargil Gyamco, aki akkora tekintély, hogy csak szemlesütve lehet beszélni vele. És akkor is csak azon a tiszteleti nyelven, amelyet viszont Repa még nem sajátított el rendesen. A szerzetes emiatt minden egyes alkalommal alaposan megizzadt, ha valamiért magához rendelte az apát. Ilyenkor el is határozta, hogy másnap reggeltől nekiugrik a tiszteleti nyelvnek, de aztán ez mindig elmaradt valahogy.

Repának igazság szerint egyedül kellett volna felmennie a barlanghoz, és éjszakára is ott kellett volna maradnia, hátha az éjszakai szellemek tudnak valamit a remetéről, amit közölni akarnak majd a kolostor küldöttével. Repa viszont nem óhajtott eldiskurálni az éjszaka szellemeivel. Hiába biztatta az egyik varázsló hírében álló trapa, hogy olyan amulettet készít, amely megóvjá Repát az éj ártó lényeitől, a szerzetesnek még így sem fűlt a foga a kiránduláshoz. És ha az éjszakai szellemek fűtyülnek az amulettre? Elkapják és kitekerik a nyakát. Nyekk. Akkor aztán már hiába magyarázná nekik, hogy itt lóg rajta egy amulett, amelytől meg kellett volna rémülniük. Merthogy ki az ördög tud eligazodni az éjszakai szellemeken? Talán még maga Khargil Gyamco sem, pedig ő aztán annyit tanult Dharamszálában, őszentsége, a Dalai láma városában, hogy akkora töle a feje, mint egy nagyra nőtt tők. És mégis őt küldi fel a barlanghoz, őt, az egyszerű trapát, aki még a tiszteleti nyelvet sem ismeri rendesen.

Ez volt az oka, amiért Repa szerzetes ravasz módon megkörnyékezett. Nem csak úgy egyszerűen, hanem cirkalmasan és fondorlatosan. Merthogy bármennyire is ismeretlenek voltak előtte a tiszteleti nyelv finomságai, magához való esze az volt, méghozzá tengernyi.

Éppen a már lenyugodni készülő nap búcsúzó sugaraiban ücsörögtünk egy-egy nagy, lapos kövön a mani fal közelében, amikor Repa mosolyogva felém fordította az arcát. Jó egy órája csücsültünk már némán egymás mellett, áhítatba merülve; a csend és a béke olyannyira hatalmába kerítette a szívemet, hogy minden éberségem kialudt, csak a szél halk zümmögésére figyeltem. Aztán meg Repára, amikor beszélni kezdett.

– Alszol, Blobzang rinpócse?

– Nem alszom – mondtam az igazságnak megfelelően.

– A lótuszra sem gondolsz?

– Nem – mondtam. És valóban nem gondoltam a lótuszvirág szirmaira sem, amelyekre akkor szoktam gondolni, ha megkezdem az előkészületeket a meditációra. Ezúttal azonban nem gondoltam rájuk, csupán a szél suhogására figyeltem.

– Akkor jó – mondta Repa megkönnyebbülve.

Fel kellett volna figyelnem rá, hogy bujkál valami a szavai mögött, de a szél olyan kellemes melódiákat zenélt a fülem mellett, hogy minden egyébről megfeledkeztem. Elképzeltem, hogy a szélparipák itt vágatnak körülöttünk láthatatlanul a levegőben; van akinek örömet, van akinek bánatot hoznak. Az előttem álló félénny Himalájai kutatómunka vajon mit hoz nekem? Nem lettem volna elégedetlen, ha a szélparipák egyike megtorpan mellettem, és azt nyihogja a fülembé, hogy békét és nyugalmat. Őszintén szólva, rám is fért volna.

– Emlékszel még rá Blobzang rinpócse – folytatta Repa álmos hangon –, amikor megharapott a kutya?

– Emlékszem – bólintottam.

– Jó nagy kutya volt.

– Az – hagytam rá.

– Akkora fogai voltak, mint egy tigrisnek.

– Hátha akkorák nem is, de nem sokkal kisebbek.

– És pont a bokádba harapott.

– Kissé feljebb.

– De megharapott. Emlékszel rá, mennyire meg voltál ijedve?

Repa nem beszélt valótlanságot; akkor valóban meg voltam rémülve. Nem annyira maga a harapás keltett bennem félelmet, hanem az esetleges következményei. A kutya természetesen nem volt beoltva veszettség ellen, de hát hogy is lett volna? A lámakolostorok akkor látnak állatorvost, amikor az egyenlítő havat. Bár a támadó kedvű eb nem látszott veszettnek, sose lehessen tudni.

– Igen... valóban megijedtem – sóhajtottam.

– De én megnyugtattalak, és... meg is gyógyítottalak.

Erre speciel nem emlékeztem. Csupán arra, hogy minden reggel verejtékben fürödve ébredtem egészen addig, amíg csak le nem járt a veszettség lappangási ideje.

– Lehet, hogy így volt – mondtam.

– Egész éjszaka felolvastam neked a Róka-szútrából.

Ezt valóban megtette. Nem is tudtam aludni tőle. Reggelig dűnnyögött felettem, s amikor elbóbiskoltam volna, erőteljesen oldalba bökdösött a könyökével.

– A Róka-szútra aztán ki is húzott a bajból.

– Hálás is vagyok érte a Róka-szútrának – mondtam.

– Ne a Róka-szútrának legyél hálás, hanem nekem! – csattant fel kissé sértődötten. – A Róka-szútra önmagában nem gyógyít meg senkit. Az a fontos, hogy ki olvassa fel. Ha megfelelő képességű szerzetes olvassa, hatásos, ha meg tudatlan, műveletlen trapa, akkor annyit sem ér, mintha száraz faleveleket dugdosnál a füledbe.

Ekkor a védőszellemem, aki mindeddig háborítatlanul szundikált a lelkem mélyén, fészkelődni kezdett. Ő már – ellentétben velem – felfogott valamit Repa szándékából.

– Szóval, hálás lehetsz nekem, Blobzang rinpócse. És arra emlékszel-e, amikor három évvel ezelőtt beszakadt alattad a jég?

Hogyne emlékeztem volna. Át akartam menni a szemben lévő kolostorba, Csömóba, csak-hogy akkor már tavaszodott; a jég széle még éppen csak hogy elbírta a súlyomat, a patak közepén viszont nemes egyszerűséggel kettérepedt. Nagyot kiáltottam, és belezúttam a vízbe. Bár a patak éppen áradóban volt, még így sem volt mélyebb másfél méternél. Derékig a vízbe süllyedve megpróbáltam partra evickélni. Már-már sikerült is a dolog – talán két-három méterre lehettem a partoldaltól – amikor hangos kiáltással felbukkant a szemem előtt Repa. Kezében pányvát tartott; olyat, amilyenel a pásztorok fogják be a vadlovakat. A pányva maga hosszú fanyél volt, végén kötélhurokkal. Repa hangos kiáltozással felém nyújtotta a rudat, majd amikor már-már partra evickéltem volna, úgy megtaszított a végével, hogy visszaestem a vízbe.

Még kiáltozni sem maradt időm, csupán belekapaszkodtam a jég szélébe, és azért imádkoztam, hogy ne sodorjon be a jég alá az áramlat. Félórányi elkeseredett kapálódzás után sikerült visszaküzdenem magam a part közelébe. Éppen kikászálódtam volna a vízből, amikor a hangosan imádkozó és jajveszékelő Repa felkapta elhajított pányváját, és a segítségemre sietett.

Bár ne tette volna. Pillanatokkal később ismét a patak közepén találtam magam.

– Ó, Maitréja, ó, Avalokitésvára, segítsetek! – ordította, ahogy a torkán kifért. – Gyere, gyere, rinpócse, hadd húzzalak ki!

Ekkor már óvatosabb voltam. Megpróbáltam visszaevickélni oda, ahonnan elindultam, s öt perc múlva már a parton kucorogtam.

Repa diadalittasan az ég felé nyújtotta a pányvát.

– Megmentettelek, rinpócse! – kiáltozta. – Megmentettelek! Megóvtak általam az istenek! Ha át akarsz jönni, segíték a pányvával!

Éppen ettől tartottam. Megkönnyebbülten nemet intettem, és visszaindultam a kolostorba. Ott aztán ruhát váltottam, és azonnal lefeküdtem. Már-már elaludtam volna, amikor felbukkant a cellámban Repa. Jókorá üveget szorongatott a kezében, amelyben gyanús színű, sárgás kocsonya remegett.

– Nepáli méz! – ragyogott az arca az örömtől. – Igazi nepáli méz!

– És? – igyekeztem a takaróm alá rejtőzni.

– Megfázás ellen – mondta. – Sikerült szereznem egy üveggel. Nem hallottad még, hogy a nepáli méznek varázslatosán gyógyító ereje van?

– Még nem hallottam – mondtam.

– Szerencsére Ragvan megajándékozott egy üveggel.

Ez némiképpen megnyugtató. Ragvan nagy tudású, kellemes beszédű, idős szerzetes festő volt, akivel nem is egyszer hosszasan elbeszélgettem. Tudtam róla, hogy nagy ínyenc, amit a cellájában felhalmozott számtalan lekváros üveg is bizonyított.

Abban a pillanatban, ahogy megpillantottam az üveget, feltámadt bennem az éhség. Talán Ragvan nevének az említése hozta meg, talán Repa gajdolása, mindenesetre nem fogadtam elutasítón az ajándékot. Talán csak a színe és az állaga nem tetszett.

– Ilyen az igazi nepáli méz – erősködött Repa. – Ha olyan lenne, mint a többi méz, nem volna varázsereje.

Ebben lehet valami – gondoltam, és elvettem tőle az üveget.

– Mire kenjem?

– Semmire – vont a vállát Repa. – Kanalazd be az egészet. Holnapra kutya bajod, még a köhögésed is elmúlik tőle.

Előkereste a kanalamat, és a markomba nyomta. Én meg kanalizni kezdtem a kocsonyát.

Mit mondjak, életemben nem ettem még ilyen szörnyűséget. Ha azt mondom, hogy bűdös volt, nem mondok vele semmit. Ha azt mondom, hogy rothadó lótetem szagára emlékeztetett, azzal sem sokat. Az illatánál már csak az állaga volt szörnyűbb. Kocsonyás levében mintha csontdarabok úszkáltak volna.

– Minden vacakot behordanak a méhek – nyugtatott meg a trapa. – Virágszirmot, magházat...

Egészen addig ott ült az ágyam szélén, amíg meg nem ettem a nepáli mézet. Amikor lenyeltem az utolsó kanállal is, elégedetten elmosolyodott, és elügetett az üres üveggel. Én meg azon imádkoztam, hogy ha már képes voltam megenni a gyanús mézet, legalább maradjon is meg bennem.

Nem telt bele fél óra, és megjelent a cellámban Ragvan szerzetes. Aggódva pislogott körbe-körbe, majd felderült a képe, amikor rám nézett, és megállapította, hogy még élek.

– Hol van Repa? – volt az első kérdése.

Válaszolni akartam, de nem tudtam. Mintha valami összeragasztotta volna a torkomat. Ragvan gyanakodva fürkészte a padlót, de nem talált odalent semmi gyanúsat.

– Hol van Repa? – ismételte meg a kérdését.

– El... ment.

– Mikor?

Nyögtem valamit, de ennek már nem volt semmi értelme.

Ragvan megcsóválta a fejét.

– Életemben nem láttam még olyan széllébélt alakot, mint ez a Repa. Hallom, beleestél a patakba.

– Be... le.

– Hallom, Repa húzott ki a vízből.

– Én... magam...

– No, akkor hosszú évekre visszamenően ez az egyetlen sikerrel végrehajtott jó cselekedete. Ha van kétbalkezes szerzetes a világon, akkor ő az.

– Mi... ért...

– Bejött hozzám, és nepáli mézet kért. Azt mondta, megetet veled egy egész üveggel. Természetesen szívesen adtam volna neki...

– Vol... na??!

– A nepáli méz leghátul volt a többi üveg mögött, s amíg kerestem, az a széllébélt felka-

pott egy üveget a padlóról, és elfutott vele... Először én is azt hittem, hogy abban is nepáli méz van.

Megfordult velem az ágy.

– Mi... volt...??

Ragvan csak legyintett.

– Ragasztó. Jakcsontból főzött ragasztó. Még jó, hogy nem ettél belőle. Ha idejön Repa, küldd vissza hozzám a mézért! De nehogy egyél a ragasztóból, mert ha eszel...

– Mi... lesz...

Ragvan megvonta a vállát.

– Nem tudom. Még senki sem evett ragasztót. Ne is gondoldj rá. De a méz valóban jót tesz.

Tíz napba került, amíg ismét visszatért az étvágyam. Ettől kezdve úgy kerültem Repát, mintha leprás lett volna.

Furcsa módon ő sem ragaszkodott a társaságomhoz.

2

Ezúttal azonban ott ült mellettem, és ő maga hozta szóba a dolgot. Ráadásul a megmentőmnek tüntette fel magát. Jóllehet, éppen három éve történt az eset, valahogy nem bíztam benne, hogy azóta megváltoztatták volna az istenek.

– Szóval – ismételte Repa –, kétszer is megmentettem az életedet.

Sóhajtottam és hallgattam. Már nem éreztem a szellő cirógatását az arcomon.

– Egyszer te is segíthetnél rajtam.

Jidamom, aki már egészen éber volt, és Repa egyetlen szavát sem szalasztotta el, határozottan tiltakozni kezdett a lelkem mélyén.

Vigyázz, mert be akar húzni valamibe. Mondd, hogy nem!

– Miről van szó? – kérdeztem.

Repa arcán végighullámozott az öröm.

– A gomcsenről, rinpócse.

– Mi van vele?

Repa beszélni kezdett. Elmondta, hogy a gomcsen eltűnt a barlangjából, pedig nem lett volna szabad eltűnnie. Hét éve volt még vissza a tizenötéből, márpedig a gomcsen nem olyan trapa, aki megszegi a fogadalmát. Ha eltűnt, annak okának kell lennie.

– Ez kétségkívül így van – biccentettem.

– Őszentsége, Khargil Gyamco engem bízott meg, hogy keressem meg.

– Őszentsége jól ismerhet téged – somolyogtam. – Megfelelő embert a megfelelő feladatra.

Repa szívott egyet az orrán.

– Őszentsége azt is mondta, hogy vigyek magammal valakit, aki majdnem olyan okos, előrelátó és furfangos, mint én.

– Vigyél – intettem elegánsan. – De hogy jövök ide én?

Repa megdörzsölte az orrát.

– Szeretném, ha velem jönnél. Őszentségének sem volt kifogása ellene, amikor megemlítettem...

– Te felhívtad rám Őszentsége figyelmét?

– De hát ez csak egy egyszerű feladat, rinpócse. Megkeressük a gomcsent.

– Keresd meg egyedül.

Repa vett egy mély lélegzetet, miközben kiült az arcára az aggodalom.

– Nagyon aggódom miattad, rinpócse – mondta mélyet sóhajtván.

– Miattam? – hökkentem meg. – Aztán miért?

– Mert nem láthatod a bon-könyvet.

Meghökkenésem tovább fokozódott.

– Miféle bon-könyvet, és hogy jön ide a gomcsen?

Repa végigjártatta rajtam ravasz tekintetét.

– A minap lent jártam a faluban.

– És?

– Találkoztam egy emberrel... már nem emlékszem a nevére. Tudod, rinpócse, néha túlságosan is rövid az eszem.

– Mi a fenére akarsz kilyukadni? – kérdeztem türelmetlenül.

– Jól emlékszem rá, hogy már három évvel ezelőtt is a bon-könyvek érdekeltek?

Ne hagyd, hogy csőbe húzzon! – könyörgött a lelkem mélyén a jidamom. – Meglásd, csőbe húz!

Én azonban ekkor már ráharaptam a csalira. Csak éppen még nem tudtam róla.

– Persze hogy érdekelnek a bon-könyvek – mondtam. – Hol vannak errefelé bon-könyvek?

Amíg Repa lepöckölt egy hangyát a palástjáról, végigfutott az agyamon mindaz, amit a bonról tudtam. A bon volt a tibetiek ősi vallása még azelőtt, hogy Padmaszambhava mester a buddhizmusra térítette volna őket. Mivel sok száz évvel ezelőtt történt a dolog – a VII. században – a régi vallásnak alig maradtak ránk írott emlékei. Ha maradtak is, többnyire már jóval a bon eltűnése után jegyezték fel őket. De még így is értékesek voltak, de még mennyire, hogy azok! Ezért aztán nem véletlenül jöttem lázba Repa rejtélyes szavai hallatán. Repa szílélebélelt volt ugyan – mintha égő kanóc lett volna a fenekében, megállás nélkül a falvakat járta –, ennek ellenére vagy éppen ezért, akár rá is bukkanhatott egy igazi kincsre. Mit nem adtam volna érte, ha a kezembe kerül egy régi bon-könyv!

– Annak az embernek van egy bon-könyve – magyarázta Repa, miután meggyőződött róla, hogy nem esett bántódása a hangyának. Szörnyű bünt követett volna el, ha akárcsak véletlenül is megöli szegényt, hiszen ki tudja, nem valamelyik korábban elhunyt szerzetestársának a lelke rejtőzött-e a kicsi rovarban.

– Melyik embernek? – nyaltam meg a szám szélét.

– Hát akiről beszéltem. Akivel a faluban találkoztam.

– Ki az az ember?

– Vándorkereskedő.

– Honnan tudod, hogy az a könyv, amiről beszélsz, igazi bon-könyv?

Hiába próbáltam palástolni, remegni kezdett a hangom az izgalomtól.

Repa úgy tett, mintha kizárólag a fűben szorgoskodó hangya érdekelné. Rezzenéstelen maradt az arca, mint a Buddha-szobroké, ha vajmécsest gyújtanak előttük.

– Megnéztem, rinpócse.

– És?

– Igazi bon-könyv az, higgyél nekem. Csak meg tudok különböztetni egy bon-könyvet a másfélétől! Nem igaz?

Ebben azért nem voltam annyira biztos.

– Jól van – mondtam kissé megnyugodva. – Gondolom, az az ember hajlandó eladni neked?

– Nem hajlandó – mondta Repa.

– De megnézni csak hagyja?

– Azt sem hagyja. Úgy vigyáz rá, mint a szeme világára. Esetleg...

– Esetleg? – csaptam le rá.

Repa megcsóválta a fejét.

– Esetleg el tudnám intézni... talán megnézhetnéd, és talán még...

– Igen?

– Talán még arra is rá tudnám venni, hogy adja el neked. Én talán meg tudnám tenni! – A homlokára csapott, majd szenvedő ábrázattal nézett rám. – Sajnos, nem biztos, hogy találkozom még azzal az emberrel.

– Miért ne találkoznál vele, Repa? Csak nem akar máris elmenni a faluból? – idegeskedtem.

– Én megyek el – mondta.

– Te? Hova? – csodálkoztam.

– Egy következő újjászületésbe. Persze előbb a *bardóba* kerülök, a Köztes Létbe, ahol is negyvenkilenc napig tartózkodom, majd onnan Sindzse, az alvilág bírása elé jutok...

– Ebből elég! – förmedtem rá. – A bon-könyv érdekel, nem a túlvilág!

– Pedig oda kerülök – biccentett. – Lehet, hogy mire eljön az ősz, már én is ilyen hangya leszek, felkapaszkodók majd a palástodra... Arra kérlek, Blobzang rinpócse, ha megpillantasz, segíts le a főre, és mondd el értem néhány imát; forgasd meg a legnagyobb imahengert, imádkozz el három imafüzért...

– Mit akarsz tőlem, Repa? – tettem össze könyörögve a kezem, pedig tudtam, mit akar. Már tudtam.

– Engem ma éjszaka felfalnak a démonok vagy a szellemek – mondta. – Nekem végem. Fuccs!

– Már miért lenne véged?

– Tudod jól, rinpócse, hogy fel kell mennem a gomcsen barlangjához, és ha nem találom ott, ott kell éjszakáznom. Márpedig éjszaka, ha arra jár egy *szerinpo*, egy igazi kísértet, elkap és kiszívja a vérem.

– Vigyél magaddal amulettet – javasoltam.

Repa lemondóan legyintett.

– A szerinpók köpnek az amulettre.

– Akkor vigyél magaddal egy üveg ragasztót. Ragvan majd ad neked.

– A szerinpók nem esznek ragasztót.

– Majd azt mondod nekik, hogy nepáli méz.

Repa mélyet sóhajtott.

– Jól van, csak tréfálkozz velem, rinpócse. Elvégre nem téged fálnak fel az éjszaka démonai, hanem engem. Csakhogy én mégis sajnállak téged, rinpócse.

– Ugyan miért? – kérdeztem, pedig tudtam rá a választ.

– Ha felfalnak engem a szerinpók vagy a szerinmók, akkor sohasem kaphatod meg a bon-könyvet. Az az ember csak velem hajlandó tárgyalni. Hát így áll a helyzet, rinpócse. Ki gondolta volna, hogy a gomcsen ilyen nagy bánatot okoz nekem is, és neked is az eltűnésével? Ha nem tűnt volna el, gyerekjáték lenne megszerezni neked a bon-könyvet.

Csóbe húz! Csóbe húz! – rikoltozott lelkem mélyén a védőszellemem. – Ne hallgass rá, és semmiképpen ne menj fel a gomcsen barlangjához. És hagyd a fenébe a bon-könyvet is. A régi könyvek csak bajt hoznak rád.

Megráztam a fejem, és igyekeztem összegyűjteni az ellenérveimet.

– De ha velem jönnél... és esetleg barátodat, a nagy tudású Jondon rinpócsét is magaddal hoznád... nos, akkor egészen más lenne a helyzet. Akkor nem biztos, hogy engem fálnának fel a szerinpók...

– Hanem bennünket, mi?

Repa megvonta a vállát.

– Nézd, rinpócse, elvégre mit veszíthetsz? Ha a démonok nem fálnak fel, és megtaláljuk a gomcsent, vagy legalábbis azt, ami megmaradt belőle, Öszentsége Khargil Gyamco elégedett lesz, te pedig lejöhetsz velem a faluba, és talán még meg is veheted a bon-könyvet. Ha viszont mégiscsak felfálnának a szerinpók...

– Akkor?

– Akkor nem lesz szükséged a bon-könyvre.

Amit mondott, mélyen elgondolkodtatott, bár lelkem mélyén ugrándozó védőszellemem nem hagyott időt az elmélyült mérlegelésre.

– Délután indulok – mondta Repa. – Viszek magammal mindent, ami ilyenkor kell. Tormát, mécesst, füstölőt...

– Rendben van – biccentettem, és olyan rituális mozdulatot tettem a kezemmel, amelyet a szerzetesek használnak vallási vitáikban. Repa azonban készülődő pofonnak vélhette, mert majdnem lezuhant rémületében a lapos kőről.

– Jaj, ne bánts, rinpócse!

– Eszemben sincs – nyugtattam meg. – Éppen ellenkezőleg, barátom. Veled megyek!

Repa arcán boldog mosoly terült szét.

– Biztos, rinpócse?

Felálltam, és a kolostor, a gompa felé indultam.

Fel kellett készülnöm a gomcsen barlangjában eltöltendő éjszakára.

3

Jondon éppen azelőtt fejezte be délutáni imáját, hogy bekopogtattam az ajtaján.

– Bejöhetek?

– Már fel is tettem a teát.

Jondon középtermetű, jóarcú férfi volt, s bár egyidős volt velem, mesteremnek tekintettem. Mióta összebarátkoztam vele, rengeteget tanultam tőle; talán nem akadt együttléteinknek egyetlen perce sem, amikor ne mondott vagy mutatott volna valamit, ami gazdagította a lámahittről szerzett addigi ismereteimet.

Jondon, bár természetétől fogva vonzódott az egyszerűséghez – legszívesebben ugyanolyan cellában lakott volna, mint a kolostor szerzetesei –, ezúttal kénytelen volt engedni Khar-gil Gyamco akaratának, aki egy úgynevezett díszcellát jelölt ki számára. Barátom ugyanis miniszter volt – a nepáli király biztonsági minisztere –, s mint ilyen, fokozott védelem alatt állt. Khar-gil Gyamco nem kockáztathatta meg, hogy híres vendége megfázzon egy fűtetlen cellában. Ha valami kellemetlenség történt volna vele, az indiai hatóságok kérdőre vonták volna miatta, és alighanem útilaput kötöttek volna a talpára. Ezért aztán Jondon cellájában csak úgy virítottak a szebbnél szebb és vastagabbnál vastagabb padló- és faliszőnyegek. Még a teáskannája is szintisza ezüstből készült. Gyanítottam, hogy Khar-gil Gyamco saját kannái közül választott ki egyet a neves vendég számára.

Az én számomra bezzeg nem választott ki semmit. Nekem nem volt sem padló-, sem faliszőnyegem, ezüstkancsóról már nem is beszélve. Azt a kis lámatanoncot is, aki elkészítette a reggelimet, és ételt hozott a szerzetesek konyhájáról, magam fogadtam fel magamnak. Khar-gil Gyamco nem volt ugyan ellenséges irányomban, de nem is foglalkozott velem: egyszerűen levegőnek nézett. Jondon többször is felajánlotta, hogy szól néhány szót az érdekemben, én azonban nagyon határozottan megkértem rá, hogy ne tegye. Ő hamarosan elmegy, én viszont itt maradok. Szavai lassan feledésbe merülnek, s csak annyi marad meg belőlük a szerzetesek emlékezetében, hogy valami protekciósféle vagyok, aki nem maga vívta ki magának a tiszteletet, hanem másvalaki korallal kirakott imahengerével ékeskedik.

Jondon megértette tiltakozásom lényegét, majd bólintott. Ha ő van a helyemben, bizonyára ő is így tett volna.

– Összecsomagoltál már? – kérdeztem tőle a forró italt kortyolgatva.

Jondon bólintott.

– Reggel jön értem a terepjáró. Mivel töltöd a délutánt, barátom?

– Hallottad, hogy eltűnt a gomcsen? – kérdeztem válasz helyett.

Jondon megütődve nézett rám.

– Gomcsen? Miféle gomcsen?

Elmondtam neki, hogy a kolostor felett, a sziklás hegyoldalon él egy remete, aki állítólag a thumót is gyakorolja.

– Honnan került oda?
– Innen. Szerzetes volt, majd fogadalmat tett, hogy tizenöt évig meditál odafent. Nyolc év már eltelt a tizenötből...

Jondon megsimogatta kopaszra borotvált fejét.

– A remeték nem szoktak csak úgy eltűnedezni.

– Ő mégis eltűnt. Khargil Gyamco egy ügyefogyott szerzetesre bízta, hogy keresse meg.

Jondon elmosolyodott.

– Ahogy téged ismerlek, segítesz neki.

Nem akartam a bon-könyvről beszélni, ezért inkább hallgattam.

– Mikor indultok?

– Nemsokára – mondtam.

– Éjszakára is fent maradsz a barlangnál?

– Kénytelen vagyok vele. Repának is fent kell maradnia.

– Repa? – hökkent meg Jondon. – Miért éppen őt küldte Khargil Gyamco?

– Ezt talán tőle kellene megkérdezned.

Jondon ismét megsimogatta a fejét.

– Felmegyek veled – mondta aztán határozottan.

– De hiszen... reggel indulsz – értetlenkedtem.

– Nekem tíz perc is elég, hogy kipihenjem magam.

Bólintottam. Nemegyszer megcsodáltam már barátom abbeli képességét, hogy percek alatt képes regenerálni a szervezetét. És éppen a thumo segítségével.

– Mit mondjak Repának? – kérdeztem.

– Mondd neki, hogy jelentősen megnövekedtek az esélyei.

– Mire?

– Hogy nem feltétlenül őt falják fel a démonok. Immár három közül választhatnak.

Megittam a teámat, és visszamentem a cellámba.

4

Úgy tűnt, Repa meg sem lepődött rajta, hogy Jondon is velünk tart. Tiszteletteljesen üdvözölte: összetette két tenyerét, és még a nyelvét is kinyújtotta nagy igyekezetében.

– Üdvözöllek, Jondon rinpócse – mondogatta, mintha az imafüzérét morzsolgatná. – Ezer-szer és tízezerszer üdvözöllek.

Jondon barátságosan rámosolygott.

– Hallom, eltűnt a gomcsen.

– Eltűnt bizony – bólogatott Repa. – Sem a falusiak, sem a szerzetesek nem találják.

– Hátha beteg lett, és gyógyfüveket keres magának.

– Délelőtt ismét odafent járt néhány gyerek. A gomcsen nincs a barlangjában.

– Mióta nincs odafent?

– Hosszú-hosszú napok óta, rinpócse.

Jondon összerántotta a szemöldökét. Ennyi ideig valóban nem maradhat távol a gomcsen a barlangjától. Hacsak nem ment mégis gyógyfüveket szedni, ott aztán rosszul lett, vagy akár már...

– Talán meghalt, rinpócse – találgatta Repa.

– Bementél a barlangjába?

– Én még nem jártam odafent, rinpócse.

– A gyerekek?

– Csak távolról hívogatták.

– Jól van – mondta Jondon. – Megnézzük. Mit hoztál magaddal, rinpócse?

– Ami csak szükséges, Jondon rinpócse – dicsekedett Repa. – Tormát, a *Hét öregember-*

szútra néhány lapját, olajmécsest, füstölőt...

– Rendben van – bólintott Jondon. – Akár indulhatunk is.

Kora délután indultunk útnak. Jó háromórányi gyaloglás állt előttünk, igyekeznünk kellett, hogy még besötétedés előtt odaérhessünk. A gyerekek szívesen elkísértek volna bennünket, de Khargil Gyamco kifejezetten megtiltotta a szüleiknek, hogy elengedjék őket. Bizonyára arra gondolt, hogy olyan dolgok is történhetnek velünk odafent, amelyek nem gyerekszemnek valók. Ha sejtette volna, hogy féltett vendége, Jondon rinpócse is velünk tart, bizonyára a szívéhez kapott volna rémületében. Jondonnak azonban esze ágában sem volt közölni vele az elhatározását. Ami Repát és engem illet, értünk aligha sírta volna nedvesre a köpenye szegélyét.

Alacsony bokrok és jókora kövek között vezetett az utunk. A kanyargós ösvény mellett eldobált imazászló-foszlányok, csontok, cserepek hirdették, hogy a gomcsen barlangja nem ismeretlen a falusiak előtt.

Amikor jó órányi gyaloglás után visszanéztünk, szédítő panoráma tárult a szemünk elé. A kolostor játék kolostornak látszott, mintha egy ügyes kezű szerzetes építette volna játék kockákból. A patak túlsópartján Csömo kolostora valamivel kisebbnek tűnt. Messze távolból hófehér hegycsúcsok integettek felénk. A kolostorok környékén még élénkzöld volt a mező, de idefent már minden fűszál a közeledő télről mesélt. A szél hűvös volt ugyan, de még barátságos. Ahogy a két kolostor között folyó patak ezüstszalagját figyeltem, pókháló tapadt az arcomra.

– Erre tanyáznak a szrinpók – mutatott körbe Repa, aki szemmel láthatóan nemigen élvezte a himalájai táj csodálatos látványát.

– Hol? – kapta fel a fejét Jondon.

– Hát itt. A kövek között. A kövek a szrinpók királyának a gombócái.

Jondon meghökkenve nézett rá.

– Gombócái?

– Ezt mesélik az emberek – vont a vállát Repa. – Egyszer a szrinpók királya gombócot rendelt a falusiaktól. Ezerszer tízezer gombócot. Merthogy a szrinpók királyának feneketlen a bendője. Száz falu készítette neki a gombócokat: ekkorákat, mint itt ez a szikla.

A szikla még sziklának is nagy volt, nemhogy gombócnak. Mindazonáltal a formája valóban óriási gombócra emlékeztetett.

– Száz jak húzta kocsit vontatta fel ide őket. A földművesek kénytelenek voltak kielégíteni a szrinpókirály kívánságát, különben betegségeket bocsátott volna rájuk. Elhozták hát a gombócokat, és rátették egy hatalmas tányérra, amelyiknek százszor ezer... szóval nagyon nagy volt. A szrinpókirály megörült a finom eledelnek, felkapta a tányért, és éppen nekilátott volna az evésnek, amikor arra repült a garuda madár. Gyorsan felkapott néhány gombócot, a többit pedig kiverte a szárnyával a tányérból. A gombócok legurultak a domboldalon és kővé változtak. Ezek itt, ni! – mutatott a gömbölyded sziklákra. – Ezek azok!

Jondon komoly képpel ballagott mellettem; egyetlen arcizma sem rezdült Repa történetét hallgatva. De hát miért is mosolyodott volna el? Itt a Himalájában az is megtörténhet, ami másutt nem. A kristálytiszt levegőben, mérhetetlen csendtől körülölelve a hihetetlen is hihetővé válik.

Még néhány perc, és ott álltunk a gomcsen menedéke előtt. A barlang szája legalább tizenöt méterrel a fejünk felett ásított: egy hosszú lépcsősoron, majd egy hozzá csatlakozó falétrán lehetett megközelíteni. Ott, ahol álltunk, nem volt valami vonzó a környék; a talajt vastagon borította a hulladék és a madárürülék. Úgy tűnt, gomcsen nem sokat törődött a környezetével.

Repa fujtatott, és ráhajította a hátizsákját a madárürülék tetejére.

– Akkor hát itt is lennénk. Nem imádkozunk egyet, mielőtt felmennének?

Jondonra pillantottam. A szerzetes összehúzta a szemét, majd megrázta a fejét.

– Nincs odafent.

– Honnan tudod? – kérdezte Repa.

– Érzem.

Repa megszívta az orrát.

– Éreznéd... ha odafent lenne?

– Érezném – bólintott Jondon.

A szerzetes nem kérdezett többet. Jondon szavában nem illett kételkednie.

Jondon felém intett.

– Feljössz?

Meg sem várva a válaszat, elindult a lépcső felé. Utánalépkedtem volna, de Repa elkapta a palástom ujját.

– Ne menj fel, rinpócse!

– Miért ne menjek? – néztem rá értetlenül.

– Mert... mert... veszélyes lehet odafent.

– Csak nem a szrinpóktól félsz?

– Én téged féltetek, rinpócse.

Ahhoz túlságosan is meg volt rémülve, hogy kizárólag miattam aggódott volna.

– Nem kell izgulnod, épségben visszajövök. Van amuletem.

– Gondolod, hogy a szrinpók megijednek tőle? Mire felocsúdsz, már fel is faltak. Mit mondok Őszentségének, ha felfaltak a dögök?

– Jondonért nem is izgulsz?

– Ő tud vigyázni magára, rinpócse. De te... már megbocsáss, de annyit értesz a szrinpókhhoz, mint a pásztorok a szent könyvekhez.

– Akkor gyere te is. Megvédhetsz, ha rám támadnának.

– Mennék én, rinpócse, csak éppen fáj a lábam. Véletlenül köre léptem, és...

Elindultam Jondon után. Már a lépcsősor közepe táján jártam, amikor meghallottam szorosan magam mögött Repa izgatott zihálását.

– Várj, rinpócse, várj! – Ismét megragadta a palástom ujját, és csaknem sikerült is visszarántania a lépcső aljára.

– Hé, hé! Mi az ördögöt csinálsz?

– Ezt ki ne mondd többé, rinpócse, ki ne ejtsd még egyszer a nevét a szádon! Elég nekünk a szrinpókkal megküzdenuk, nem kell, hogy még az ördögök is ideseregjenek... Jaj, majdnem leestem.

– Hm. Hát mégis feljössz velem?

Repa fujtatott, mint a faluban a kovácsfűjtató.

– Csak nem hagylak magadra, rinpócse! Jondon rinpócse nem biztos, hogy meg tudna védeni tőlük. De én majd megpróbálom. Van nálam valami... amitől a szrinpók úgy elillannak, mint a füst, ha fújja a szél.

– Igazán? És micsoda?

Repa körülnézett, mintha attól tartana, hogy kihallgat valaki bennünket, és a fülemhez hajolt.

– Jakgané, rinpócse. Itt van a zsebemben.

– Gondolod, hogy a szrinpók megijednek a jakganétól? – hökkentem meg.

– Ettől meg.

– Hm. Mitől olyan különleges a te jakganéd?

Repa elvigyorodott.

– Mert féllábú asszony pisilte le.

Nem kellett volna tovább kérdezősködnöm, de nem tudtam ellenállni a kíváncsiságomnak.

– Hm. Hol sikerült szert tenned rá?

Repa felhúzta a vállát.

– Ismerem azt az asszonyt, rinpócse. Tíz rúpiát adtam a jakganéért. De már meg is bántam.

– Csak nem azt akarod mondani, hogy már nem hiszel benne?
– Dehogyanem hiszek, rinpócse! – tiltakozott Repa. – Nagyon is hiszek.
– Hát akkor?
– Találkoztam egy másik féllábú asszonnyal, aki azt mondta, hogy ő öt rúpiáért is lepisilte volna.

Amíg e fontos stratégiai kérdésekről tárgyaltunk, megmásztuk a létrát is, és felértünk a barlang bejáratához. Jondon már a kőből kifaragott küszöbön kucorogva a barlang talaját vizsgálta. Repa fölé hajolt, lihegett, és a fejét csóválta.

- Rossz úton jársz, rinpócse – mondta aztán sajnálkozva.
- Amennyiben?
- A szrinpók nem hagynak lábnyomokat.
- De mások igen.

Jondon tovább vizsgálta a kőpadlót. Szó nélkül mellé guggoltam. Jondon dörmögött, és a kőre mutatott.

- Látnod?

Először nem láttam semmit, aztán mintha egy ovális tárgy körvonalait véltem volna felfedezni a padlón.

- Mi lehet ez? Mintha lábnyom lenne...
- Az is – bólintott Jondon. – Csizma nyoma.

Nem törődve a nyomokkal, felálltam, és közelebből is szemügyre vettem a gomcsen barlangját.

Bár korábban sem gondoltam, hogy egy remetebarang komfortfokozata a manhattani szuperlakásokéval vetekszik, az, amit odabent láttam, még a kevesebbnél is kevesebb volt. Néhány összegyúrt takaró és elhajított imazászló-cafat jelentette a gomcsen minden vagyonát. No és egy agyagkorsó, amelyben feltehetően ivóvizet tárolt. A barlang maga nem volt hosszabb tizenöt méternél, és a szélessége sem lehetett tíznél több. Ebben töltött a gomcsen nyolc hosszú évet... Azon töprengtem, hogy én vajon mennyit bírtam volna ki a himalájai tél kegyetlen hidegében.

Nézeltünk még egy kicsit a félhomályban, de mivel semmi olyat nem láttunk, ami maradásra bírhatott volna bennünket, Jondon visszaindult a barlang szája felé. A szemfüles Repa azonban megelőzte. Egyetlen ugrással a kijáratnál termett, s mire mi kikászálódunk a szabadba, már odalent várakozott.

Jómagam nem siettem annyira. Megálltam a küszöbön és körülnéztem. A távoli óriások mintha megemelték volna hófehér kucsmájukat, és tisztelettel üdvözöltek volna bennünket.

A két, szürke falú kolostor úgy hevert a távol zöldjében, mint a tavaszi füre pottyantott két madártojás. Közöttük ezüstszinórként kanyargott a patak. A gomcsen talán nem is érezte olyan magányosnak magát idefent, mint gondolnánk. Hiszen csak le kellett pillantania a kolostorokra vagy a patakra, amelynek a partján az év minden napján pásztorok foglalatostkodnak az állataikkal, s máris a társaságukban érezhette magát. Láthatta is őket, és mégsem volt a közelükben. Aztán meg arra gondoltam, hogy a gomcsen valószínűleg észre sem vette a körülötte zajló életet; olyannyira a belső világába zárkózott, hogy akár a szomszédos hegyet is elhordhatták volna, még csak fel sem emeli a fejét. Aki megállás nélkül meditál, és a thumót gyakorolja, annak a számára előbb-utóbb megszűnik a külvilág.

- Egy *csorten*! – mondta kinyújtva a karját Jondon. – Ott egy csorten! Vagy inkább *lhato*?

A mutatott irányba néztem, és tüstént fel is fedeztem a kőrakást, amelyet azonban csak nagy jóindulattal lehetett volna csortennek nevezni. A csorten ugyanis többnyire csúcsos tetejű építmény, amelybe egy szent vagy csodatévő trapa csontjait helyezik el, amire Jondon mutatott, az viszont egyszerű kőhalom volt, tetejére tűzött jakkoponyával. A kőhalom mellett görbe törzsű, alacsonyra nőtt fa árválkodott; törzsét és a jakfejet egy kifeszített zsinór kötötte össze. A zsinórra tarka színű imazászlókat fűztek a jámbor utazók. Valahányszor a szellő

meglibbentette az imázászlókat, annyiszor röppent imádság és könyörgés az istenekhez. Om mani padme hum! Kincset rejt a lótusz!

– Gyertek már le, rinpócsék, gyertek! – türelmetlenkedett Repa. – A végén még megnesze-lik a szrinpók, hogy itt járunk.

Szemem fölé ernyőztem a tenyerem, és azt kívántam, hogy bárcsak itt lenne a távcsövem, amelyet a kolostorban hagytam.

– Keselyűk – mondta Jondon.

Odafent az égen keselyűk köröztek. Egy egész csapat. Tizennyolcat számoltam meg belőlük, aztán abbahagytam.

– És odalent is.

Nemcsak az égre jutott a keselyűkből, hanem a földre is. A lhato környéke szinte feketedett a dögmadaraktól. Ott ugrándoztak egymást taszigálva a kőrakás környékén, nyakukat nyújtogatták, néhányan pedig megpróbálták odébb kotorni a lábukkal a köveket. Mintha fészekrakáshoz készülődtek volna.

Jondon az égre pillantott, a lhatóra, majd megrántotta a palástom szélét.

– Gyerünk, Blobzang!

Nem kérdeztem semmit, igyekeztem utána.

5

Repa fel nem foghatta, mi történt velünk. Azt hitte, ha leérünk a lépcsőn, megpihenünk, majd szépen, libasorban, ahogy felfelé jöttünk a hegyoldalon, vissza is megyünk. Mekkora volt aztán a csalódása, amidőn azt kellett tapasztalnia, hogy nemcsak hogy nem pihenünk meg a barlangtúra után, hanem meg sem állunk. Elhúzzunk mellette, és már ott sem vagyunk.

Nem hihetett mást a szerencsétlen, mint hogy a szrinpók támadtak ránk. A palástunk után kapkodott, majd vad üvöltésbe fogott.

– Jaj, jaj, rinpócsék, ne hagyjatok itt! – ordította, ahogy a torkán kifért. – A szrinpók... hol a jaktrágya... hova a fenébe tettem? Szerencsére itt van... Hol vagytok, ti átkozottak? Nesze, nesze...!

Éreztem, hogy puffan valami a hátamon. Behúztam a nyakam, és Jondon után igyekeztem. Még két göröngy érte a palástomat, aztán abbamaradt a dobálódzás. Óvatosan hátrapillantottam. Repa a földön hevert, és úgy kapálódzott, mint a hátára fordított bogár.

– Ne bántsatok, jaj, ne bántsatok! Én nem vagyok kőgombóc... jaj...

Jondon tisztas távolságban a lhatótól, megtorpant, és felemelte a karját.

– Várj... veszélyesek.

Magam is tudtam, hogy nem lehet csak úgy nekirontani egy sereg keselyűnek, főleg ha még a fejünk felett is röpköd néhány belőlük. Bár a keselyűk dögevők, és csak ritkán támadnak élőlényekre, megesett már, hogy zsákmányukat féltve mégiscsak nekiestek az óvatlan közeledőnek, és alaposan helyben is hagyták. A keselyűk karma és horgas csőre kíméletlen fegyver.

– Vesd le az övedet, Blobzang!

Azonnal megértettem, mi a terve. Leoldottam az övemet, és a sárga selymet a fejem köré csavartam. Legalább véd valamelyest, ha a keselyűk mégiscsak úgy gondolnák, hogy harcba indulnak ellenünk.

A szerzetes jobb karjára tekerte palástja végét, és olyasféle mozdulatokat tett, mint a torreadorok az arénában.

– Menjetek békével! – kiáltotta, feléjük lengetve a palástot. – Nincs itt semmi keresnivalótok!

A keselyűk azonban azt gondolták, hogy van. Méghozzá jóféle dög, amelytől nem hagyják eltántorítani magukat. Első ijedtségükben néhányan felszálltak ugyan a levegőbe, néhányan

pedig hátrébb húzódtak előlünk, többségük azonban meg sem moccant. Csak úgy feketedett tőlük a látható környéke.

Jondon lengette még egy kicsit a palástját, aztán lemondóan visszaterítette a vállára.

– Füttyölnek rá.

Száját összeharapva megpróbált valami hatásosabbat kitalálni. Semmi olyan nem jutott azonban az eszébe, ami sikerrel kecsegtetett volna.

Nekem azonban azt is szabad volt, amit neki nem.

Lehajoltam, felmarkoltam két jókora követ, és a keselyűk felé hajítottam.

– Tűnjetek már el innen!

Szándékosan nem akartam eltalálni őket; nem szerettem volna kínos helyzetbe hozni Jondont. Ő mint szerzetes nem vehette el semmilyen élőlény életét, s azt sem nézhette volna jó szívvel, ha más teszi. Pedig néhány jól ülő találat elriaszthatta volna a dögmadarakat.

Ebben a pillanatban felbukkant mellettünk Repa. Nem kis meglepetésemre már nem ült félelem az arcán, inkább kíváncsian nézegette a keselyűket. Mivel úgy ítélte meg, hogy nem álhús színpók, egy csapásra elszállt a félelme.

– Mit akarsz tőlük, rinpócse? – tudakolta a madarakra pislogva. – Nem jó kikezdeni velük. El akarod kergetni őket?

Mivel nem kapott választ, kidüllesztette a mellét, és felemelt ököllel feléjük indult.

– Padmaszambhava mester nevében – aki a keselyűk ura volt – megparancsolom, hogy tűnjetek el innen! Megparancsolom... – Eközben majd karnyújtásnyira megközelítette a kurrogó-vijjogó madarakat. – Megparancsolom...

Egy természetes keselyű, mintha tiltakozna a parancs ellen, felröppent a levegőbe, tett egy kis kanyart, és Repára támadt. Rettenetes vijjogás közepette lecsapott rá.

A keselyű vijjogása semmiség volt ahhoz képest, amit Repa produkált. Arca elé kapta a kezét, üvöltött, mintha nyúznák, megfordult, és a barlang felé futott. A keselyű egészen addig követte, amíg el nem érte a legalsó lépcsőfokot. Repa közben többször is hasra esett, de a keselyű nem bántotta. Bizonyára csak el akarta ijeszteni a látható környékéről.

Ekkor megpillantottam valamit a földön. Lehajoltam érte és felvettem. Régimódi, szarukeletes szemüveg volt; minden bizonnyal Repa vesztette el, amikor a keselyű elől menekült.

Mivel a trapa már túl volt az első rémületén, és éppen felénk leskelődött, magasra emeltem a szemüveget.

– A te szemüved, Repa?

– Az enyém, rinpócse.

Mintha bizony nem lett volna mindegy, hogy kinek a szemüvegét tartom a kezemben. Fő, hogy benne volt.

– Vigyázz rá, rinpócse, kérlek – könyörgött Repa. – Ha elveszik a keselyűk, nem tudom elolvasni a szent szövegeket. Kérlek...

Tettem egy megnyugtató mozdulatot, aztán körülnéztem. Ezúttal már nem törődhettem Jondon érzékenységével. Talán nem veszi rossz néven tőlem, ha megteszem, amit elterveztem.

Összegyűjtöttem néhány imázaszló-foszlányt, régi könyvlapot, amelyet az erre járó vándorok helyeztek a láthatóra, sőt még egy elhajított, rongyos fülessapkát is sikerült kihúznom a közeli bokor alól.

Jondon rosszállón összehúzta a szemét, de néma maradt.

Leraktam a zsákmányomat a földre, kis kupacot készítettem belőle, majd kerestem egy jókora faágat. Kézre álló bot volt, talán egy zarándok hajíthatta el örömeiben, amikor sok fáradtság után végre megérkezett céljához, a gomcsen barlangjához.

Az égre néztem, majd felemeltem a szemüveget.

– Jaj, ne, rinpócse! – könyörgött ismét Repa. – Egy hónapba is beletelik, amíg újat csinálthatok magamnak. Kérlek, rinpócse... A keselyűknek nem kell szemüveg, jól látnak azok

anélkül is.

Természetesen eszem ágában sem volt a keselyűknek adni Repa szemüvegét. Már persze, ha egyáltalán kellett volna nekik. Ehelyett a rongykupac fölé tartottam.

A szeptemberi éles, szemüveglencsébe gyűjtött napsugarak másodpercek alatt olyannyira felhevítették a rongyokat, hogy füstölni kezdtek.

– Maitréjára, ez felgyújtja a lhatót! – rémüldözött mögöttem Repa. – Mit csinálsz, Blob-zang rinpócse, jaj, mit csinálsz?

Elmagyarázhattam volna ugyan neki, hogy mire készülök, de nem volt rá időm. Ha igaz, amire gondolok...

Fellobbant a láng. A Repa szemüveglencséje által nyalábba kötött napsugarak lángra lobbantották a zászlófoszlányokat. Palástom öblébe rejtettem a szemüveget, markomba szorítottam a botot, és bedugtam a lángok közé. Nem telt bele egy perc, és máris izzott a száraz fa.

Repa eltátotta a száját. Talán azt hitte, hogy tűzáldozatot akarok bemutatni az isteneknek, különösképpen a mongol *gal tengrinek*, aki errefelé is megkülönböztetett tiszteletnek örvend. Talán a tűz füstjével akarom előkeríteni az eltűnt gomcsent?

Természetesen nem ezt akartam. Amikor a bot csúcsán is fellobbant a láng, elindultam vele a keselyűk felé.

A madarak rémült vijjogásba kezdtek, miközben le nem vették volna kerek szemüket a lobogó lángról. Csak úgy próbaképpen feljűk szűrtam, mintha meg akarnám égetni őket.

Több sem kellett a vijjogó csapatnak. Rikoltottak néhányat, majd kénytelen-kelletlen felemelkedtek a levegőbe. Tettek néhány kört felettünk, aztán elszálltak a hegyek felé.

Elhajítottam a botot és eltapostam a tüzet. Jondon homlokát ráncolva figyelte, mit csinállok, de még ekkor sem tett megjegyzést.

– Nem hiszem, hogy megsértettem volna az isteneket – mentegetődztem.

– Ha tiszta szívvel tetted, amit tettél, bizonyára megbocsátanak neked – morogta kissé bizonytalanul a szerzetes.

Ahogy az égett rongyok között kotorásztam a bottal, feltűnt valami, ami korábban elkerülte a figyelmemet. A máglya füstölgő maradványai közül gyanús rongydarabot piszkáltam ki a bot végével. Néhány másodperc múlva megbizonyosodhattam róla, hogy egy monogramos zsebkendő hever a lábam előtt. Nem kellett feltennem Repa szemüvegét, hogy kisilabizálhasam a ráhímzett betűket. *S* és *H*: szép cirkalmasan egymásba fonódva.

– Találtál valamit? – lépett hozzám Jondon.

A zsebkendő maradványára mutattam. Jondon megszemlélte, majd megvonta a vállát.

– Azt hiszed, a gomcsené volt?

Tréfának szánta, és az is volt. Biztos voltam benne, hogy a gomcsennek nem volt zsebkendője, sőt abban is, hogy még nem is látott ilyet életében. A barlangokba húzódott remetékre nem jellemző, hogy zsebkendőbe fűjék az orrukat.

– Találatok valamit? – lopakodott oda hozzánk Repa. – Hol a szemüvegem, rinpócse?

Amikor megkapta, elégedetten felsóhajtott.

– A szemüveg az istenek ajándéka, rinpócse. Egy vándorkereskedőtől vettem, és nagyon jól jártam vele. Száz rúpiát fizettem érte, de megérte. Hanem arra a másik szemüvegre is nagy szükségem lenne.

– Miféle másik szemüvegre? – kérdeztem immár a lhatóra figyelve.

– Amit a vándorkereskedő ígért. Kétszáz rúpia előleget adtam neki.

– Kétszáz rúpiát? Aranyból van talán a kerete?

– Az éppen nem – mosolygott Repa. – Mit kezdenék én egy aranykeretes szemüveggel? Az üvege a fontos, rinpócse, nem a kerete.

– Hm. És milyen az üvege?

Repa körülnézett, és a fülembe suttogta.

– Varázsüveg, rinpócse.

– Az meg mit jelent?

– Ez azt jelenti – mondta Repa –, hogy ha felteszem, mindent meglátok vele, ami különben láthatatlan.

– Mint például?

– Mint például a szellemeket. Ezután nem kell reszketnem majd a hágókon.

– Eddig kellett?

– Jártál már éjszaka egyedül a hágókon, rinpócse?

– Előfordult – mondtam.

– És nem reszkettél?

– Miért kellett volna reszketnem?

– Nem hallottad még, hogy a hágók a legveszedelmesebb helyek a hegyek között?

– Ha leesik a nagy hó, kétségkívül.

– Ej, nem úgy gondoltam, rinpócse. Tudnod kell, hogy a hágókon gyülekeznek mindazok a gonosz szellemek, amelyek az utasokra lesnek. Azokra a szerencsétlenekre, akiket a sors vezérelt oda éjszaka. Elbújnak, vagy talán el sem bújnak, hiszen miért kellene elbújniuk, amikor úgysem láthatod őket, hiszen emberi szem számára láthatatlanok; szóval, ott lesnek rád, és ha nem veszed észre idejekorán őket, véged. A varázsszemüveggel szerencsére láthatóvá válnak. Így viszont jókor észreveszed az átkozottakat, aztán...

– Aztán?

Repa megvakarta kopasz fejét.

– Hát én nem is tudom, rinpócse. Ezt nem mondta a vándorkereskedő. Mindenesetre megnyugtató, ha legalább látod, hogy ki akar felfalni. Csakhogy az az átkozott vándorkereskedő valamiért kerül bennünket. Pedig megígérte, hogy ha odaadom neki az előleget, egy-két hónap múlva már hozza is a szemüveget. Azóta majdnem két év telt el... Ha Katmanduban jársz, rinpócse, nem tudnád figyelmeztetni a kötelességére? Az a helyzet ugyanis...

– Ott van! – szakította félbe a szavait Jondon a lhatóra mutatva. – Ott van!

– Ki...csoda? – nyögte Repa. Olyan ijedt szemeket meresztett a kőrákásra, hogy meg voltam győződve róla: azt hiszi, hogy egy láthatatlan szellem, esetleg egy szrinpó ül a lhato tetején, amelyet Jondon észrevett, ő azonban varázsszemüveg híján nem láthatja.

Jondon a lhatóhoz lépett, és kotorászni kezdett a kövei között.

Repa villámsebessen előkapta az imafüzérét, és a szemek gyors pergetésébe fogott. *Om mani padme hum, om mani padme hum.*

Jómagam is felemeltem egy követ. Oldalán gyanús folt vörösödött, mintha ásványi só csapódott volna ki rajta. Az orromhoz tartottam, és megszagoltam. A keselyűk büze azonban elnyomott minden egyéb szagot.

– Vér?

Megtaláltuk az elveszett gomcsent.

Repa még mindig nem sejtett semmit. Egyre a szemüvegét babrálta, mintha abban reménykedne, hogy ha sokáig törölgeti a palástja szélével, előbb-utóbb varázsszemüveggé változik, és végre megpillanthatja a démonokat. Nem kellett különösebben megerőltetni magunkat, hogy megtaláljuk, amit keresünk. Előbb egy meztelen lábszár bukkant elő a kövek alól, aztán a másik, egy ökölbe szorított kéz...

Jondon kérdően nézett rám. Bólintottam. Ha elkezdtük, csináljuk is végig.

Repa még mindig a szemüvegével volt elfoglalva, s éppen akkor tette fel az orrára, amikor a kövek alatt fekvő szakadt, piros palástja is kiszabadult a lhato fogságából. Jondon megdöbbenve nézett rám, én meg vissza rá. Piros palást?

Repa mit sem sejtve odasétált hozzánk.

– Azért ez sem rossz szemüveg, rinpócse – mondta a szemüvegére bökve. – Ha a démonokat nem is látom vele, azért jól látok minden egyebet. Például látlak téged is; jól látom a kezedet, és Jondon rinpócse kezét is. Látom, ahogy felemel egy követ, látom, ahogy leteszi a lhato mellé, aztán azt is látom, hogy mi van a kő alatt. Egy ember feje, rinpócse, egy ember arca, egy halott ember arca. És vicsorog a fogával, rinpócse...

A következő pillanatban nagyot ordított, és akkorát ugrott, mintha a lhatót akarná keresztülgatni.

– Jaj, rinpócse, hiszen ez egy halott ember! Halott ember van a kövek alatt! Halott ember fekszik a kövek alatt!

Addig kiáltozott, amíg Jondon le nem kapta a szemüvegét.

– Még most is látod?

Repa megkönnyebbülten felsóhajtott.

– Már nem, rinpócse.

Ettől a halott persze még ott volt.

7

Nem szeretnék sokáig elidőzni a holttestnél, hiszen a gomcsen nem nyújtott felemelő látványt. Jó néhány napja feküdhettek már a kövek alatt, s a keselyűknek sikerült itt-ott hozzáférfniük. Ha csak egy nappal jövőnk később, már csak egy tisztára csipegetett csontvázt találunk volna a lhato kövei alatt.

Ahogy a holttestet bámultam, egyre inkább úgy éreztem, hogy nem tetszik valami nekem. Sőt több dolog sem tetszett.

Az első természetesen maga a rémtett volt, amelyet a szerencsétlen ember ellen elkövettek. Biztos voltam benne, hogy a férfi, aki a lhato alatt fekszik, bűncselekmény áldozata lett. Másképpen szólva, meggyilkolták. A fején található csúnya sérülések arra utaltak, hogy nehéz tárggyal törhették be a koponyáját. Azután valószínűleg bekenték valamivel a testét, valami barna anyaggal, amely úgy ráragadt, hogy attól tartottam, nem is lehet többé levakarni róla.

Akárki is kenhette be, nem végzett tökéletes munkát. A talpát ugyanis kifelejtette a kenegetésből, így azon meghökkentően fehér maradt a bőre. Márpedig...

Repa megsimogatta a feje búbját, aztán még mindig tisztas távolságból Jondonra nézett.

– Biztos, hogy nem *rolang*, nem elvarázsolt holttest?

– Biztos – bólintott Jondon.

– Mitől vagy olyan biztos benne?

– Mert ha az lenne, már megmozdult volna. A démon által megszállott holttestnek meg kell mozdulnia, ha élő emberek nézik.

– Ez... nem mozdult meg?

– Magad is láthatod.

Repa megköszörülte a torkát, és közelebb merészkedett a gyanús halotthoz. Nézte a holttestet, aztán megcsóválta a fejét, és kimondta azt, amit Jondon és én nem akartunk, vagy nem mertünk kimondani.

– Fehér a talpa.

Mindketten hallgattunk. A holttest talpa valóban fehér volt.

– A gomcsennek... nem fehér a talpa. A gomcsen... mezítláb jár.

Tovább hallgattunk. Repa felemelte a fejét, és éles hangon, vádlón a gömbölyű kőlabdák, a szrinpókirály gombócaira kiáltott.

– A gomcsennek nincs palástja!

Ebben is igaza volt. Egy remete nem szokott palástot viselni, főleg ilyen újnak tűnőt nem. A gomcsen általában semmit sem szokott viselni, talán csak egy kis ágyékkötőt. Főleg ha naponta gyakorolja a thumót.

Repa hangja síróssá vékonyodott.

– A gomcsennek nincs nagy orra!

Ez is igaz volt. Bár Repa aligha lehetett tisztában vele, hogy Nyugat-Tibet igenis telis-tele van tekintélyes nagyságú orrot birtokló emberrel – tekintettel arra az el nem hanyagolható tényre, hogy e terület benépesülése nyugati irányból történt, konkrétan Afganisztán felől, ahol annyi a nagy orrú ember, mint a kolostori ebédben a légy –, ennek ellenére ez az orr nem lehetett a gomcsen orra. A gomcsen, Ragvan láma szerint, lapos arcú, tipikusan keleti ember volt; ez az orr tehát semmiképpen nem lehetett az övé. Akkor viszont kié?

Repa keze remegett, ahogy a holttestre bökött.

– Ha nem a gomcsen... akkor kicsoda ez, rinpócse?

9

Tapasztalatból tudom, hogy az idő még a legnehezebb kérdésekre is meghozza a választ. Igaz, néha sokat kell várni rá, de azért a válasz csak megszületik egyszer.

A mi esetünkben gyorsan megszületett. Gyorsabban is, mint reméltük. Még mindig a lhato romjai felett tipródtunk, s azon törtük a fejünket, hogy kibányásszuk-e a halottat a kövek alól, és szállítsuk-e le a kolostorba, aminek azért komoly akadályai lehettek volna. Például az is, hogy a halott már nemigen volt szállítható állapotban.

Jondon azért megpróbálkozott a lehetetlennel. Megfogta a szerencsétlen lábát, hogy megkísérelje kiszabadítani a kövek közül, de gyorsan el is eresztette. Megtörölgette a homlokát, és megrázta a fejét.

Repa ekkor imádkozni kezdett. Jó hangosan, hogy a világ valamennyi démona meghallja; még azok is, amelyek arra specializálódtak, hogy holttestekben bujkáljanak. Néhány rövid ima után lehajolt és a halott nyakára tette az imafüzérét. Igazság szerint rá kellett volna csavarnia, hogy a holttestbe beköltözni készülő gonosz lelkek visszarettenjenek tőle, de nem merte megkockáztatni, hogy felemelje a szerencsétlen áldozat fejét.

Éppen azon volt, hogy legalább megpörgesse az imahengerét, amelyet palástja öbléből bányászott ki, amikor kemény, parancsoló hang tépte szét a körülöttünk lebegő csendet.

– Hé! Mi az ördögöt csinálnak maguk itt?

Felkaptam a fejem, és a hang felé néztem.

Kár volt.

Legalább három puskacső meredt ránk, tüzelésre készen.

Ideje volt lemondanunk a még meg sem kezdett szertartásról.

9

A jövevények hárman voltak: két férfi és egy nő. Mindhárman búzavirágkék anorákot és ugyanilyen színű nadrágot viseltek. A nő szőke volt, a két férfi barna. Az egyik annyira az, hogy minden bizonnyal afrikai felmenőkkel büszkélkedhetett.

Megpróbáltam kiegyenesedni, és Jondon is ezen igyekezett, ám a nő kissé feljebb emelte a puskacsőjét, és ismét ránk kiáltott.

– Meg ne moccanjanak! Maradjanak ott, ahol vannak!

Eszünk ágában sem volt mocorogni. A puskacsővek fekete nyílása arra figyelmeztetett bennünket, hogy nem egészséges dolog a mocorgás. Főleg a mi helyzetünkben.

– Kik lehetnek ezek, Abel? – kérdezte az alacsonyabb, bajuszos, fehér bőrű férfi.

– Szerzetesek – mondta a fekete. – Nem látod?

– Hm. És mi az ördögöt csinálnak?

– Talán kérdezd meg tőlük.

A hölgy tett néhány lépést felénk, majd fintorogni kezdett.

- Istenem, mi ilyen bűdös itt?
- Talán a tábortűzük. Nem látja, hogy tüzet gyújtottak?
- Talán főztek valamit. Iszonyú, hogy ezeknél minden ételnek ilyen rettenetes szaga van.
- Csak az ön orrának az.
- Miért, *maga* talán jobban bírja?
- Nem főztek ezek semmit – rázta meg a fejét a bajuszos.
- Honnan tudja, nagyokos?
- Hol vannak akkor az edények, he?

A nő felemelt karral csendre intette őket. Az arcunkat fürkészte, majd a köveket vette szemügyre. Onnan, ahol állt, nem láthatta a holttestet.

- Beszél valamelyikük angolul?
- Jondonra pislantottam. A szerzetes alig észrevehetően bólintott.
- Én beszélek – mondta.
- Hála istennek – könnyebbült meg a nő. – Kik maguk, ha szabad kérdeznem?
- Szívesebben válaszolnék rá úgy, hogy elveszi rólam a fegyvere csövét.

A nő le akarta eresztetni a puskáját, de a fekete férfi rákiáltott.

- Tartsa csak rajtuk, Marisa! Nem tetszik a képük.
- Szerzetesek vagyunk – mondta erre Jondon. – A kolostorból.
- Melyikből? – kérdezte Marisa.
- Kharból.

Marisa leeresztette a fegyverét.

- Egyszerű szerzetesek ezek, Abel. Nem látja rajtuk?
- Ez a pasas nagyon jól tud angolul. Szokatlanul jól. Honnan tud maga ilyen jól angolul, mi?

- Öszentsége, a dalai láma iskolájában tanultam, Dharamszálában.
- Na látja – mosolyodott el a nő. – Ártatlan szerzetesek ezek.
- Amíg Sammy doktor elő nem kerül, nem bízom senkiben. Hogy hívják magát, barátom?
- Jondonnak.
- Mi a csodát csinálnak itt, ha szabad kérdeznem?

Jondon habozott egy kicsit, majd kibökte.

- Halotti szertartáshoz készülődünk.
- Mihez?!

Jondon megismételte.

- Mi a fenét beszél maga? Hol itt a halott? – tudakolta a bajuszos.
- A lhato alatt – mondta Jondon.

A pasas legyintett egyet, majd ő is leeresztette a puskája csövét.

- Itt minden kőrákás alatt csontok hevernek. Kinek a maradványait őrzik a lhato alatt?

Jondon megvonta a vállát.

- Még nem tudjuk.

– *Még?*

- Hamarosan megtudjuk.

– Á, szóval fogalmuk sincs róla, kiért végzik a halotti szertartást. Érdekes. A halotti szertartásokat csak frissiben elhunyt emberek tiszteletére szokták végezni. Nincs igazam?

- Ön jól ismeri a kultúránkat, uram – dicsérte meg Jondon.

– Csak olvastam egy kicsit – szerénykedett a bajuszos. – Utánanéztem ennek-annak, mielőtt idejöttem volna.

A fekete férfinak kigyószemei lehettek, mert észrevett valamit, amit a másik kettő nem.

- Timothy! – szűrte lassan a szót a fogai között.
- Mi van?
- Menj el onnan!

- Honnan?
- Onnan, ahol állsz.
- Mi a fenéért?
- Ha nem akarod, hogy téged kapjalak oldalba.

Ennek már a fele sem volt tréfa. Gyorsan felemeltem a kezem.

- Bocsánat, hölgyem és uraim, azt hiszem, bizonyos magyarázattal tartozunk...
- Á, még egy angolul tudó szerzetes. Magának aztán még akcentusa sincs... Csak nem a dalai lámától tanulta ön is VIII. Henrik nyelvét?
- Nem, de ez most nem fontos. Sokkal fontosabb...
- Miért ne lenne fontos? – szakította félbe a mondatomat a férfi. – Nekem nagyon is fontosnak tűnik. Timothy, tűnj már el onnan!

A bajszos Timothy oldalra húzódott. Immár semmi nem akadályozta őket, hogy belénk pumpáljanak néhány ólomgaluskát.

A fekete férfi egyetlen pillanatra sem vette le rólunk a fegyverét.

- Hogy hívják magát, barátom? – kérdezte aztán, rám villantva a szemét.

Udvariasan meghajoltam, mert mi egyebet tehettem volna.

- Blobzang rinpocsénak – mondtam.
- Más neve nincs?
- De van – sóhajtottam. – A nevem Lawrence. Leslie L. Lawrence.

10

Nem mondhatnám, hogy nevem hallatán a meglepetés vihara lesodorta volna a szrinpók királyának kőgombócait a hegyoldalból a völgybe. Ott maradtak azok, ahova annak idején gurultak. A három ránk irányuló szempáron sem látszott, hogy megrebbent volna nevem hallatán.

- Szóval... nem idevalósi?
- Nem – mondtam.
- Hm. Akkor mit keres magán ez a maskara?
- Ez szerzetesi ruha – tiltakoztam.
- Igazán? Tehát, mit keres magán? Csak nem azt akarja mondani, hogy felcsapott közéjük?
- Bizonyos iratokat tanulmányozok a kolostorban – tértem ki az egyenes válasz elől.
- Nocsak. És milyen iratokat?
- Szent iratokat. De nem mindegy az magának?
- Ennek az eldöntését bízza csak ránk. Szóval, mit tanulmányoz?
- A Nagy Megszabadítót.
- Az micsoda?
- Tartsak magának előadást a buddhista filozófiáról?
- Csak ne hordja olyan magasan az orrát, hé! Fogadok, hogy néhány pillanat múlva leereszti. Eressze csak le, barátom!
- Tessék?
- Nézzen le a lába elé. De tüstént!

Lenéztem. Óriási meglepetésemre a hímzett zsebkendőt láttam ott, amit jó néhány méterrel hátrébb tettem le a földre. Nem történhetett más, mint hogy a halott vizsgálata közben beleakadhatott valamelyikünk csizmájának az orrába, s anélkül, hogy észrevettük volna, odébb rugdostuk.

Éreztem, hogy nem szerencsés nap ez a mai. Talán meg kellett volna kérdeznünk a kolostori jóst, mielőtt útnak indultunk volna.

Lehajtottam a fejem, és azon töprengtem, hogyan mászhatnánk ki a csapdából. Mert hogy abba kerültünk, ahhoz immár kétség sem férhetett.

- Látja?
- Mit kellene látnom? – próbálkoztam.
- Mi az ott a lába előtt?
- Összevillant a szemem Jondonéval.
- Csak nyugalom! – figyelmeztetett a tekintete.
- Egy ruhadarab – mondtam.
- A magáé?
- Az enyém biztosan nem.
- Akkor talán a társaié?
- Azt hiszem, az övék sem.
- Azért csak kérdezze meg tőlük.

A másik kettő számára nagyon úgy tűnhetett a dolog, hogy a pasas feleslegesen macerál bennünket. Ennek aztán a szőke hölgy hangot is adott.

- Hagyja már őket a fenébe, Abel! Nem látja, hogy szerzetesek?
- De nem tibetiek!
- Hát aztán? Mindenkinek jogában áll kolostorba vonulni.
- Látja azt a valamit ott a fickó lábánál, Marisa?
- Azt az izét?
- Azt az izét.
- És akkor mi van?
- Lépjen csak hátrébb, barátom.

Mivel a kérdés nekem szólt, kénytelen voltam engedelmeskedni.

- Menjen oda hozzá, Marisa, és vegye fel!
- Vegyem fel? Mi az ördögöt akar ez jelenteni?
- Azt, hogy menjen oda, és vegye fel!

A nő habozott, majd megvonta a vállát. Lépett kettőt felém, s amikor elérte a zsebkendőt, lehajolt érte és felvette. Volt egy kósza pillanat, amikor elkaphattam volna a puskája csövét, de nem kockáztattam. Biztos voltam benne, hogy a két férfi árgus szemekkel figyeli minden mozdulatunkat, és a legelső gyanús jelre meghúzzák a ravaszt.

Marisa a fekete férfi felé lengette a valamit.

- Itt van. Mit csináljak vele?
- Nézze meg, micsoda.
- Mit tudom én, micsoda... Meg van pörkölődve. Bizonyára...

Elakadt a hangja és kidüldt a szeme. Szája megrándult, majd lassan, nagyon lassan rám emelte a tekintetét. Gondolom, azért éppen rám, mert én álltam a legközelebb hozzá.

- Ez... Abel... ez... ez...
- Micsoda?
- Egy... zsebkendő... és...
- És?
- A monogramja... a hímzése...
- Igen?

– Egy *S* és egy *H*... Én láttam már ezt a zsebkendőt... Jézusom... Ez, ez... Sammy... Sammy zsebkendője. Én ezt nem értem, Abel. Hogyan kerülhetett Sammy zsebkendője...

– Mindjárt meg fogja érteni – mondta komor hangon Abel, és felém intett. – Jöjjön kicsit közelebb hozzám, jóember!

Közelebb mentem.

Nem kellett volna.

El akartam magyarázni neki, hogyan került hozzánk a zsebkendő, de már nem maradt rá időm. A puska meglendült, csöve valahogy az állam alá csavarodott, és úgy nekivágódott, hogy megrendült tőle az agyam. A föld felé félúton kénytelen voltam megállapítani, hogy a fickó érti a dolgát. Szemem sarkából láttam, hogy Jondon megmoccan, aztán abba is maradt a mozdulata. Repa jajgatása azonban nem maradt abba. Fogalmam sem volt róla, mikor kezdte, de úgy jajgatott, mintha már ki tudja, mióta óbégatna.

– Jaj, rinpócse, éreztem én, hogy semmi keresnivalónk a gomcsen barlangjában! Én megmondtam, hogy a szrinpók...

– Fogd be a szádat, mert te is kaphatsz egyet.

Repa elhallgatott.

– Ne, Abel! – hallottam a Marisának nevezett nő kiáltását. – Hagyja abba, kérem! Nincs erre semmi szükség! Álljon fel, kérem!

Felálltam. Nem szédültem, csupán az állam fáj. Óvatosan megtapogattam. Nem éreztem, hogy eltört volna.

– Kérem, kérem, uram, Mr. Blob... izé... Lawrence. Mondja el kérem, hogy jutottak ehhez a zsebkendőhöz? Kérem... nagyon fontos lenne...

– Olyannyira, hogy kap még egyet, ha nem kezd el énekelni – csatlakozott hozzá behízeglő hangon Abel.

Megtöröltem a szám szélét.

– Itt találtuk a lhato mellett.

– Igazán? Maguk gyújtották a tüzet?

– Igen, de...

Ekkor már Abel kezében volt a zsebkendő. Fegyvere csöve a mellkasomat érintette.

– El akarták égetni, mi?

– Miért akartuk volna...?

– Mert az okos gazemberek meg szokták semmisíteni a bűnjelet.

– Ezt hogy érti?

Ekkor kaptam a másikat. Most is a puskacső adta. Ismét a földre kerültem tőle.

Sós ízt éreztem a számban, s ezúttal már a fejem is forogni kezdett. Persze lehet, hogy nem is a fejem forgott, hanem a kőgolyók gurultak lefelé a hegyoldalon. Talán a szrinpók királya megsajnált bennünket, és úgy döntött, hogy letarolja ellenfeleinket, mint a bábukat a tekegolyó.

– Álljon fel!

Felálltam, és megtöröltem a számát a kézfejemmel. Már nem is csodálkoztam rajta, hogy nem tudom megkülönböztetni a palástomtól. Mindkettő egyformán vörös színű volt.

– Timothy – hallottam a fekete férfi hangját. – Menj csak oda a kőrakáshoz.

– Oda?

– Most mondtam, nem?

– Jó, jó, már megyek is. Itt vagyok. Mit csináljak?

– Nézd meg, mi van a kövek alatt!

– Ezt nem gondolhatod komolyan, Abel. Ezek a fickók nem veszik jó néven, ha... Jézusom, Abel!

– Na mi van?

– Itt... fekszik valaki.

– Úgy érted, csontok?

– Nem, Abel... ezek nem csontok... egy ember fekszik itt.

– Ismerős?

– Nem tudom, Abel... Ez egy szerzetes!

Mintha csalódottságot, és egyúttal megkönnyebbülést is éreztem volna a férfi hangjában.

– Biztos vagy benne?

– Hát... palást van rajta. Piros palást.

– Látod az arcát?

– Azt nem, mert... egy kő...

– Vedd már le róla azt a nyomorult követ! Menjen oda ön is, Marisa. Segítsen neki, ha kell. De nem kellett. Mielőtt Marisa a lhathóhoz lépegethetett volna, Timothy nagyot ordított.

– Ez Sammy... Abel! Ez... Sammy! Megölték a rohadékok! Megölték Sammyt!

Sejtettem, hogy bajban vagyunk.

Méghez a nem is akármekkoraiban.

12

Néhány perc múlva kiderült, hogy még annál is nagyobbban, mint gondoltam.

Marisa odalépett hozzám, és az arcomba nézett.

– Miért? – kérdezte könnyekkel teli szemekkel. – Istenem, miért?

Sóhajtottam, és igyekeztem olyan megnyerően viselkedni, ahogy csak tellett tőlem.

– Segítene valamit rajtunk, ha azt mondanám, hogy nem mi tettük?

Mielőtt válaszolhatott volna, Abel és Timothy közrefogtak bennünket.

– Jól gondold meg, hogy mit mondasz! – förmedt rám Abel, akinek feltehetően én voltam a legellenszenvesebb hármunk közül. – Ha őszintén bevallod, könnyíthetsz a sorsodon.

Megpróbáltam hihetően elmondani nekik, hogyan találtuk meg az áldozatot. Hogy a gomcsent kerestük, de nem találtuk. Észrevettük viszont a keselyűket a lhato környékén, s azért is gyújtottam tüzet, hogy egy égő faággal elkergethessem őket. Gyanítottam ugyanis, hogy holttestet rejt a lhato, azért gyülekeznek körülötte a dögmadarak. A zsebkendő itt hevert a közelben, véletlenül perzselhették meg a lángok.

– Nekem más a véleményem, pajtás – csóválta meg a fejét a pasas. – Egészen más. Nekem az a véleményem, hogy néhány nappal ezelőtt megölték Sammyt, és a kövek alá temették. Aztán megrémültetek, hogy valami nemkívánatos történik a holttesttel – mondjuk előkaparják a keselyűk –, ezért visszatértetek a tett helyszínére és megpróbáltátok elégetni.

– Ezen a kis tűzön? – próbálkoztam, pedig elég nehezen mozgott a nyelvem. Még azután is, hogy sikerült egy kis tócsa alvadni kezdő vért kiköpní a számból.

Timothy mindeközben visszalépkedett a lhathóhoz. Kő koccant, majd éles hangon felkiáltott.

– Jézusom, ez ő! Most már biztos, hogy ő! Mit csináljak a... vele?

– Takard le az arcát.

– Te... Abel... ezek bekenték... bekenték... valamivel.

– Gyere ide, és ha csak megmoccannak, lödd le őket. Ne kérdezz semmit, csak tüzelj. És maga is, Marisa. Oké?

– Én nem tudom...

– Tüzeljen, mert különben ön is egy lhato alá kerülhet.

– Jól van, Abel, jól van. Most hova megy?

Abel hosszasan matatott a lhato körül, s amikor visszatért előbbi helyére, már hiányzott róla a kék anorák. Biztos voltam benne, hogy a holttestre terítette.

– Miért kenték be a testét? – kérdezte szinte közömbös hangon. – Miért adtatok rá piros palástot?

– Honnan tudjam? – vontam meg a vállam. – Nem mi öltük meg.

– Szóval még mindig hazudsz? Tudod, mit gondolok én? Hogy nem is vagytok ti szerzetesek, hanem buggyant agyú gyilkosok. Normális ember nem áll be ezek közé. Buggyant agyúak vagytok, mint a Moon-követők, vagy a Népek Temploma hívei. Buggyantak és gyilkosok.

Szaros pszichopáták. De én megfizetek nektek. Többé nem kérdezem, hogy miért tettétek. Elég az, hogy megtettétek. Ezért most ítélkezni fogunk felettetek. Megértettétek?

Hogyne értettük volna meg. Talán csak Repa nem tudta követni a szóváltást, de a gesztusokból azért ő is felfogta, hogy nagy bajban vagyunk.

– Szemet szemért, halálért halált. Megöltétek, tehát ti is meg fogtok halni.

Fenyegetőn a puskája tusára ütött. Marisa erre rémülten felkiáltott.

– Ezt nem szabad... Abel! Ezt nem szabad!

A fekete férfi megcsóválta a fejét.

– Öt évig dolgoztam Sammyvel – mondta. – Öt rohadt hosszú évig. Sammy doktor közel állt hozzám. Ne mondja nekem senki, hogy nincs jogom megbosszulni a halálát.

– Istené a bosszú – suttogta Marisa.

– Ő pedig lesz szíves, és átruházza rám. Különben miért kaptuk volna el őket... Isten akarta, hogy így legyen. Nézzen csak körül, Marisa. Látja ezt a lenyűgöző panorámát... ezt a végtelen teret?

– Látom – nyögte a megszeppent nő. – Csak azt nem értem...

– Mit gondol, mennyi a valószínűsége annak, hogy mi hárman rábukkanjunk Sammy holttestére, és egyúttal azokra is, akik megölték? Látja a hegyeket, a patakot, a köveket, a mezőket? Egy a billióhoz. És mi mégis rájuk találtunk. Nem lehetett másként... Ő akarta így. Az én kezem által áll bosszút a gyilkosokon.

– De... van bíróság... elítélik őket.

Abel magabiztosan mosolygott.

– Nem bízom az itteni igazságszolgáltatásban. Tulajdonképpen semmilyen igazságszolgáltatásban nem bízom. De most, hogy Isten ide vezetett...

– Rajta marad a kezén a vérük!

– Az enyémen ugyan nem – tiltakozott Abel. – Hiszen nem én ölöm meg őket.

– De hiszen azt mondta... akkor ki?

– Ők maguk. Saját maguk fogják megölni magukat.

– Nem hiszem, Abel. Ezek nem fogják...

– Majd rábeszélem őket. Gyerünk, fickók. Induljunk.

– Hova? – kérdeztem nehezen forgatva a nyelvem a számban.

– Egy kellemes kis gyalogtúrára – vigyorgott sötéten Abel.

13

Abel a fegyvere csövével mutatta, hogy merre menjünk. Jondon hallgatott, és a földre süllyesztette a tekintetét. Repa kétségbeesetten pislogott rám, mint aki nagyon is tisztában van vele, hogy mi következik. Megpróbáltam néhány halk szót váltani a leggyengébb láncszemnek tűnő Mariséval, de alighogy kettőt nyögtem, Abel rám förmedt.

– Fogd be a szád, fickó. Nem vagyok kíváncsi a hazugságaidra.

Ezután néma fejtörés következett. Kétségem sem lehetett afelől, hogy a fickó el akar pusztítani bennünket. Úgy, hogy öngyilkosságnak látsszék a dolog. Csak nem azt szeretné, hogy lőjük agyon magunkat?

Úgy tűnt, a fájdalom elvette Abel józan eszt. Márpedig ha elhagy bennünket a józan ész, olyasmikre is képesek lehetünk, amiket más körülmények között el sem tudunk képzelni magunkról.

– Hova megyünk? – kérdeztem ismét, amikor lekanyarodtunk az ösvényről, és elindultunk felfelé a gömbölyű kövek között.

– Majd meglátod.

Jondon a szemembe nézett, és ismét nemet intett. Ne próbálkozzam semmivel...? Vajon mi lehet a terve?

Egyre magasabbra kapaszkodtunk a szrinpókirály birodalmában, s egyre nehezebben szedtük a levegőt. Nemcsak mi, hanem a rabtartóink is. Aztán egyszerre csak megdermedtem a döbbenettől.

A hegyoldalnak olyan hirtelen szakadt vége, mintha a szrinpókirály egyszerűen elcsente volna előlünk a folytatást. Az egyre szaporodó kőgombócoktól nem láthattuk, hogy a hegyoldal véget ért, mintha maga a szrinpókirály ragadott volna óriási fejszét, és hasította volna vele ketté a hegyet. A másik felét elgörgette valahová, a mienket pedig itt hagyta árván. Alig néhány méterrel az orrunk előtt végtelenül mély szakadék kezdődött, csaknem függőleges sziklafalakkal.

Jondon az égre emelte a tekintetét, mintha segítséget várna odafentről. Az égbolt ragyogóan kék volt, csupán néhány kíváncsi keselyű sötét sziluettje törte meg az egyhangúságot.

– Megérkeztünk – mondta Abel felénk biccentve. – Végállomás.

Ekkor már kezdett formálódni valami a fejemben; egy szörnyű kép, amelynek én voltam az egyik főalakja.

Marisa értetlenül bámult a szakadékra, a sziklafalakra, aztán Abelre.

– Jézusom, Abel, min töri a fejét?

– Beteljesítem Isten akaratát.

– Teljesen meg van bolondulva?

– Jöjjön csak ide, Marisa!

– Mi a csodát... akar tőlem?

– Jöjjön ide, ha mondom!

Marisa, mintha hipnotizálták volna, kelletlenül bár, de a megtermett férfihoz lépkedett.

– Kérem, Abel...

– Adja ide a puskáját!

– Jézusom, minek az magának?

– Adja csak ide szépen!

– Adja neki, Marisa! – csatlakozott a fekete férfihoz Timothy is.

– Istenem, én el sem hiszem...

Abel határozott mozdulattal Marisa puskájáért nyúlt. Egyetlen pillanatig azt hittem, az aszszony elrántja előle, de csalódnom kellett. Marisa mozdulatlanul tűrte, hogy Abel kivegye a kezéből a fegyvert.

– Jól van, Marisa. Minden oké, Tim?

– Részemről.

– Marisa... legyen szíves, üljön le valahova.

– Én... nem akarok leülni – ellenkezett Marisa. – Én azt akarom, hogy megértse...

– Akkor maradjon ott, ahol van. De nem szeretném, ha beavatkozna a férfiak dolgába. Nagyon megharagudnék, ha valami ostobaságra gondolna. Ugye nem gondol semmiféle ostobaságra?

– Kérem, Abel...

– Helyes.

– Mit akar csinálni?

Abel ettől a perctől fogva már nem köntörfalazott.

– Átküldöm őket a másvilágra. Megtanítom őket repülni. Hogy tetszik az ötletem?

– De hátha ártatlanok.

– Ugyan már, Marisa, nem Amerikában vagyunk, ahol minden sarkon tárt kapukkal várja egy bíróság a rosszfiúkat. Itt vagy magad vagy a bíró, vagy a bűnösök kiröhögnek. Márpedig én azt akarom, hogy engem senki ne röhögjön ki. – Lebiggyesztette az ajkát, mintha nem egyenrangúakkal beszélne. – Akartok imádkozni?

Kár volt megkérdeznie, hiszen Repa máris imádkozott. Kikapta palástja öbléből az imalmát, és forgatni kezdte.

Om a hum! Om a hum!

Úgy gondoltam, meg kéne próbálni valahogy szót érteni Abellal még azelőtt, hogy lőne.

– Figyeljen ide, Mr...

Abel gőgös mozdulattal belém fojtotta a szót.

– Most én beszélek, fickó! Megöltétek a társunkat, Sammy Howard doktort, ezért halálra ítélek benneteket. Az ítélet azonnal végrehajtandó. Timothy?

A bajszos férfi kicsit habozott, mielőtt kimondta az igent.

– Hát... igen. Én is úgy gondolom, hogy a gyilkosság nem maradhat megtorlatlanul.

– Marisa?

Az asszony megrázta a fejét.

– Én nem is... tudom. Én... nemmel szavazok.

– Így is jó – vonta meg a vállát Abel. – Kettő egy arányban megszavaztuk, hogy megen-
gedjük nekik: önmaguk szabaduljanak ki a *szanszárából*, azaz a világforgásból, ahogy ők
mondanák. Minden érthető, fickók?

– Élete legnagyobb hibáját követi el, Abel – próbáltam a lelkére beszélni. – Haláláig fur-
dálni fogja a lelkiismeret.

– Te csak ne aggódj az én lelkiismeretem miatt – vigyorgott. – Inkább a magadéval törődj.
Választást kínálok fel nektek, bár nem érdemlitek meg. Vagy lelőlek benneteket, vagy maga-
tok végzitek el helyettem a piszkos munkát. Ezzel egyszersmind egérutat is nyerhettek.

– Miféle egérutat?

Abel a szakadék szélére lépett, és lemutatott a mélybe.

– Két lehetőségetek van. Vagy magatoktól leugrotok, vagy lepuffantalak benneteket. Van
fogalmatok róla, milyen kegyetlenül fájdalmas egy haslövés? Amikor kilyukadnak a belek,
cafatokra szakad a hasfal...

– Fogd már be, Abel! – kapta a szája elé a tenyerét Timothy.

– El kellett mondanom nekik, hogy mire számíthatnak... Ha viszont magatoktól leugrotok,
megtakaríthatok magatoknak néhány percnyi pokoli szenvedést. Mi a választotok?

Jondon megköszöri a torkát, majd bólintott.

– Ugrunk.

– Valamilyen egérútról beszélt – próbáltam húzni az időt. Nem tudtam, Jondonnak szüksége
van-e rá, ezért inkább csak ösztönösen cselekedtem.

Abel bólintott.

– Ha ugrotok, megúszhatjátok.

Lepillantottam a mélybe.

– Ezt nem mondja komolyan.

Abel elvigyorodott.

– Ez már csak az isteneiteken múlik. Azt beszélik, hogy repülni is tudnak. Hát akkor, tes-
sék: ha annyira kedvelnek benneteket, szálljanak ide, és tartsák alátok a palástjukat. Ha ők
akarják, megmenekülhettek. Vagy itt vannak például a szélparipák. Olvastam, hogy hitetek
szerint a szélparipák itt viháncolnak láthatatlanul körülöttünk, és néha megesik, hogy a kivá-
lasztottakat a hátukra kapják, és messze vágatnak velük. Hátha ti is kiválasztottak vagytok...
De már így is sokat koptattam a számat... Ugorjatok! Egy, kettő!

Ennek már a fele sem volt tréfa. Nincs mese, akármilyen is lesz a végeredménye, szembe kell
szállnom velük. Ha Jondon is segít...

– Megengedi, uram, hogy levessem a palástomat? – kérdezte alázatosan Jondon.

Abel ismét elvigyorodott.

– Nem akard, hogy zavarjon a repülésben?

– Öszentségétől, a dalai lámától kaptam, nem szeretném, ha elrongyolódna.

– Ahogy óhajtod – vonta fel a vállát Abel. – Ti is le akarjátok vetni?

Felelet helyett kibújtam a köpenyemből. Intettem Repának, hogy ő is vegye le az övét.

Jondon a kezébe vette a palástját, és kinyújtotta a karját, mintha be akarná hajítani a szakadékba.

És be is hajította. Olyan gyorsan történt a dolog, hogy jószerével nem is tudtam követni a mozdulatát. De azért én is utánahajítottam a magamét.

– Gyerünk, Repa! – biztattam a trapát.

Abban a pillanatban, ahogy a három piros palást elkezdett lefelé hullni, furcsa és megmagyarázhatatlan dolog történt. A palástok eltűntek a szemem elől, majd másodpercek törtrészei alatt ismét felbukkantak. Velük együtt olyan jeges légáramlat csapott az arcunkba, hogy hátrahőköltem tőle. A légáramlat megemelte a palástokat, megforgatta a levegőben, és a fegyverek képébe vágta őket.

Ha nem a saját szememmel láttam volna, el sem hittem volna, pedig az olyan fogalmakkal, hogy *hihetetlen* és *elképzелhetetlen*, a Himalájában csínján kell bánni. A palástok néhány pillanat alatt betakarták mindkét fegyverest. A harmadik palást tanácstalanul forgott a levegőben, aztán mint aki nem talál magának célpontot, lehullott a köves talajra.

– Most! – kiáltotta Jondon, mintha bizony magamtól nem is tudtam volna, mi a teendőm. – Gyerünk, Blobzang!

Abel az egyik palást alatt hadonászott, a fegyverét azonban még így sem engedte el. Félt volt, hogy vaktában lövöldözni kezd, ezért kénytelen voltam megnyugtadni. Csak úgy találm-ra ütöttem egyet, amelyet egy másik kísért. Erre aztán abbahagyta a mocorgást, és végignyújtózott a földön.

Jondon nem ütött akkorát, mint én, sőt jószerével nem is ütött. Csupán Timothy paláستtal eltakart fejére tette a tenyerét. A következő pillanatban Timothy úgy rogyott össze, mint a letaglózott barom.

Marisa felsikított, és arca elé kapta a kezét.

– Istenem... nagyon-nagyon szépen kérem önöket, hogy ne bántsanak. Nem akarok meghalni. Kérem szépen...

Odalépkedtem hozzá, és felsegítettem a földről.

– Nyugodtan felállhat, asszonyom.

– Kisasszony.

– Álljon fel, kérem. Ne féljen, nem esik bántódása.

Marisa maga elé tartotta a kezét.

– Én nem akartam... hogy megölje magukat. Én nem akartam, de nem tehettem...

– Nincs semmi baj, Marisa – mosolyogtam rá bátorítón. – Mi most elmegyünk, maga maradjon velük. Rövidesen magukhoz térnek a barátai.

– Nem a barátaim, csupán a munkatársaim.

– A fegyvereiket viszont kénytelenek vagyunk magunkkal vinni. Letesszük a lhato mellé.

Otthagytam Marisát, és kiszedtem a puskákból a golyókat. Jondon megszabadította ájult támadóinkat a palástunktól, én pedig átkutattam őket. Semmi olyat nem találtam náluk, amit el kellett volna vennem tőlük. Még csak tartalék golyókat sem.

Indultunk volna, de Marisa elkapta a karom.

– Maguk tényleg... tényleg...

– A barátaim szerzetesek – mondtam. – Nem ölhetnek élőlényeket, következésképpen embert sem. És én sem öltem meg senkit.

– De valaki csak megölte Sammyt! Maga végül is... kicsoda?

– Egyetemi tanár – mondtam.

– És... hol...?

– Londonban.

– Mit... tanít?

– A lámák vagy trapák vallását és kultúráját.

– Ezek a... barátai?

– Úgy is lehet mondani. És ön? A lány nagyot nyelt.
– Én... dietetikus orvos vagyok.
– Micsoda?
– Dietetikus. Nem tudja, mi az?
– Ami azt illeti, tudom, csak éppen...
– Furcsa, hogy mit keresek a Himalájában, igaz?
– Hát... nem mindennapi dolog, az kétségtelen.
– Jöjjön el hozzánk, a táborunkba.
Önkéntelenül is az ájultan heverő Timothyra és Abelre pillantottam.
– Gondolja, hogy szívesen fogadnának?
Erre aztán gyorsan magához is tért.
– Hát akkor... az isten legyen magukkal... bár nem tudom, hogy ebben az esetben... Szóval, azért csak vigyázzanak... – Ismét megszorította a karom. – Kérem... én láttam mindent.
– Mi mindent? – kérdeztem.
– Ami... történt. Hogy a mélységbe hajították a palástjukat.
– Valóban ezt tettük – bólintottam.
– De a palástok... visszajöttek.
– Gyakran előfordul errefelé – biccentettem. – Úgy áramlik felfelé a meleg levegő a szakadékból, mint a kéményből. Ha belehajít valamit, visszahozza. Ezúttal is ez történt.
Marisa megrázta a fejét.
– Engem nem tud becsapni.
– Ezt hogy érti?
– Láttam, amit láttam. Láttam annak a férfinak az arcát. Hogy is hívják?
– Jondonnak – mondtam.
– Láttam az arcát. Addig a pillanatig, amíg bele nem hajította a palástot a szakadékba, nem volt errefelé szél, sőt még légáramlatot sem éreztem. Mozdulatlanul állt a levegő.
– A légáramlatok hirtelen csapnak le ránk – igyekeztem meggyőző lenni.
– Láttam a barátja arcát – ismételte. – Ő... hívta a szelet.
– Micsoda? – nevettem el magam.
– Pedig ő hívta – erősködött a lány. – Amikor lehullott a palástja... mondott valamit. Láttam az ajkát, hogy mozog.
– Imádkozott.
– A szelet hívta. Még a szóra is emlékszem.
– Milyen szóra?
– Amivel hívta. *Lungrta!* Mond ez magának valamit?
– Nem emlékszem – erőltettem meg az agyam.
– Dehogyanem emlékszik. Tudja maga nagyon is jól, hogy mit jelent. Még én is tudom. Olvastam egy könyvben. Szélparipa! Igaz? Azt mondják, itt repkednek körülöttünk láthatatlanul. A jó embereknek segítenek, a rosszaknak pedig ártanak. A maga barátja őket hívta, ők segítettek maguknak. A saját két szememmel láttam!
Mosolyogtam, és megcsóváltam a fejem.
– Kedves kisasszony, kevesebb misztikus könyvet kellene olvasnia. Négyezer méterrel vagyunk a tengerszint felett, ilyen magasságban már hajlamos az ember a látomásokra.
A lány biccentett.
– Jól van, ha így gondolja, legyen így. Feljelentenek bennünket?
Jondonra pillantottam. Barátom megingatta a fejét.
– Ettől nem kell tartania – mondtam. – Hiszen nem történt semmi különös.
– Semmi különös?!
– Az oxigénben szegény levegő az oka. Nézzon csak le oda! Látja a lhatót úgy ötszáz méternyire alattunk? A maga társai már ott oxigénhiányban szenvedtek, ezért túlpörgették magu-

kat. Ha bemennek Ganktokba, jelentsék a halálesetet a hatóságoknak. Ők majd kivizsgálják, mi történt.

Arra gondoltam, hogy talán itt kellene hagynom neki az egyik puskát néhány golyóval, aztán gyorsan le is beszéltem magam az ötletéről. Tőle nem tartottam, de ha Abel felébred, még képes utánunk lövöldözni.

Negyedóra alatt visszaérkeztünk a lhatóhoz.

14

Lefelé tartó utunkon végig azon töprengtem, hogy megkérdezzem-e Jondontól, mi történt odafent. Talán nem kellett volna, régi barátságunkban bízva azonban mégiscsak megtettem.

– Szerencsések vagyunk, hogy a lungrták a segítségünkre siettek.

Jondon rám mosolygott.

– Miből gondolod, hogy ők voltak?

– Más mi egyéb lehetett?

– Például egy felfelé tartó légáramlat.

– Honnan tudad, hogy jönni fog?

Jondon tovább mosolygott.

– Itt, ezek között a hegyek között töltöttem a gyerekkoromat, Blobzang. Úgy ismerem őket, mint a tenyeremet. Estefelé, a mélyen fekvő völgyekből erős meleg légáramlatok emelkednek a magasba. Gyerekkoromban sokszor játszadoztunk velük. Letelepeltünk egy szakadék szélére, és belehajítottuk a sapkáinkat. A felszálló légmozgás visszahozta a kezünkbe.

– Mindig?

– Természetesen... nem mindig. Ilyenkor a sapkánk bánta. Lassan aztán kiismertük a légáramlatok természetét. Kezdetben csak gyenge, a kövek sóhajlásához hasonló levegő bukik ki a szakadékból, mint amikor a víz túlfut a fazék peremén. Erőtlen kis légáramlatocska, amire nem figyel fel senki, sőt még csak nem is érzi. De mi, hegyi gyerekek, észrevettük. A felszálló légmozgások gyorsan megerősödnek, s ekkor már akár egy palástot is belehajíthatsz a szakadékba, visszahozzák hozzád.

– De ez a légáramlat nem hozzánk hozta vissza, hanem...

– Lehajoltam, és hagytam, hogy a fegyveresekre tekeredjenek.

Elhatároztam, hogy nem feszegetem tovább a dolgot. Az a fő, hogy megmenekültünk.

– Hiszel a szélpáripákban, Blobzang? – kérdezte Jondon rövid habozás után.

– Hinnem kellene?

– Vannak, akik hisznek.

– A szélpáripák nem tartoznak a lámahithez.

– De idetartoznak – mutatott körbe. – Ide, ehhez a világhoz, ezekhez az emberekhez. Ők segítik őket, ők mentik meg néha őket az ellenségeiktől. Azt mesélik, hogy a szélpáripák valaha szerzetesek voltak, akik már rég bejuthattak volna a nirvánába, de visszafordultak a kapujából, és szélpáripává változtak, hogy másoknak is segíthessenek elérni az örök békességet.

– Te hiszel bennük?

– Azt is beszélük – folytatta némi szünet után –, hogy vannak olyan szerzetesek, akik beszélni tudnak velük. Ha ők hívják őket, megjelennek. Ezeknek a szerzeteseknek hatalmuk van a szélpáripák felett.

– Varázsló szerzetesek?

– Így is lehet mondani.

– Még manapság is léteznek ilyenek?

– Vannak, akik ezt állítják.

– És ha mégiscsak beugrottunk volna a szakadékba? Biztos, hogy meghaltunk volna?

– Az istenek és a buddhák útjai kifürkészhetetlenek – mosolygott Jondon. – Talán erre repült volna a garuda madár, és a hátára vett volna bennünket, ki tudja? Azt mondom én, Blobzang, hogy nem kell az embernek folyton folyvást az elmúltakon törnie a fejét. Ami megtörtént, megtörtént. Ami elmúlt, elmúlt. Szerencsére senkinek nem esett bántódása, és egyedül ez a fontos.

Igazat adtam neki.

15

Sötét este volt, mire visszaérkeztünk a kolostorba. Eszünk ágában sem volt Khargil Gyamco utasításának megfelelően a barlangban éjszakázni. A kapusfülkében gubbasztó trapa ugyancsak megrémült, amikor észrevett bennünket. A csengőjéért nyúlt, hogy fellármázza vele a kolostort, de még idejében felismerte Repát.

– Te vagy az, Repa?

– Én – nyugtatta meg Repa.

– Jondon rinpócse?

Jondon biccentett.

– Ez ki? – bökött rám.

– Blobzang rinpócse.

– Őt még sosem láttam.

Nem csodálkoztam rajta, mivel amióta csak a kolostorban laktam, a hátulsó bejáraton át közlekedtem.

A kapus továbbra is gyanakvó tekintettel fürkészte az arcom.

– Te nem közénk való vagy – mondta.

– Blobzang rinpócse európai, de nagy tudású ember – dicsért Jondon.

– Beszéled a nyelvünket, rinpócse? – tudakolta a kapus.

– Beszélem – bólintottam.

– Ismered a Himaláját is?

Mondtam neki, hogy igen.

– Akkor bizonyára tudod, hogy a magunkfajta egyszerű szerzeteseknek kiktől kell óvakodniuk, amikor beköszönt az éjszaka?

– Tudom – bólintottam.

– Nos, kiktől? – vakarta meg kíváncsian kopasz fejét. – Ha valóban nagy tudású férfiú vagy, tudnod kell. Hiszen még az ostoba pásztorok is tudják.

Úgy tettem, mintha keményen törném a fejem.

– Először is a szrinpóktól – mondtam lassan.

– Jói van – biccentett. – Hát még?

– Itt vannak aztán a *bdudok*.

– Ők kik?

– Éjszakai démonok. Elrabolják a csecsemőket, ha nem vigyáznak rájuk a szüleik.

– El, a rohadékok. Egyszer majdnem engem is elvittek. Csak a küszöbön sikerült elkapnia az anyámnak a kezem. Egyenesen az éjszaka sötétje felé repültem. A *bdudot* nem látta az anyám, mert az láthatatlan, csak engem. Látta, amint a levegőbe emelkedek. Nagyot sikoltott, felkapta csampakeverő kanalát, és a *bdud* felé ütött vele. Azt mondta, a *bdud* akkorát üvöltött fájdalomában, hogy anyám három napig nem hallott a bal fülére. De engem sikerült megmen-
tenie. Csak nem találkoztál már velük?

– Még nem – sajnálkoztam.

– Jól van – biccentett. – Most mondd ki azt a mondatot, hogy *om a hum*.

Az *om a hum*nak tulajdonképpen nincs értelme, csupán maguk a szótagok bírnak démonriasztó hatással. Ha egy démon fülébe kiáltod őket, nagy a valószínűsége, hogy azonnal eltaka-

rodik a környékről. Továbbá, egyetlen éjszakai szörnyszülött sem lenne képes kiejteni. Ha megpróbálná, már az első szótag elhangzása után úgy szétrobbanna a teste, mint a pöfeteg-gombáé, ha rátapos a kunkori orrú csizma talpa.

– Om a hum! – mondtam hangosan.

A szerzetes behuntya a szemét, mintha meg akarná óvni szerterepülő testem darabjaitól.

Amikor kinyitotta, és ott látott épségben maga előtt, megkönnyebbülten felsóhajtott.

– Jól van, bejöhetsz. Őszentsége nem szólt róla, hogy a kolostorban laksz. Nem láttalak a reggeliknél sem.

– A cellámban szoktam reggelizni.

Morgott valamit, aztán felemelte a fejét.

– Hajlandó lennél Jondon rinpócseval, velem és Repával együtt megküzdeni egy démonnal?

– Az attól függ – mondtam óvatosan –, hogy milyen fajtájúval lenne dolgom.

– Rondával – mondta.

Jondon benyúlt a kis ablakon, és bátorítón megszorította a trapa kezét.

– Valami baj van, testvérem?

A trapa nagyot fűjt a levegőbe.

– Eljöttetek a mani fal mellett?

– El – bólintott Jondon.

– Nem láttatok rajta ülni valakit?

Akárhogy is erőltettem az agyam, nem emlékeztem rá, hogy bárkit is láttam volna a mani falon. Arról nem is beszélve, hogy hívő ember nem is ücsöröghet rajta. Testünk ama része, amelyen ülünk, nem a szent jelekkel teleírt falra való.

– Nem – ráztam meg a fejem.

– Te sem, Jondon rinpócse?

– Én sem.

Repát meg sem kérdezte; szemmel láthatóan nem tartotta sokra.

– Ma én vagyok az ügyeletes – mondta a kapus. – Gyakran vállalom éjszakai ügyeletet, mert az utóbbi időben nagyon rosszul alszom. De még soha nem történt velem semmi.

– És mostanában? – kérdeztem, mert már szerettem volna odébbállni.

– Hát... mielőtt bejöttetek volna, történt itt valami.

Jondon felém fordította az arcát. Azt vártam, hogy elmosolyodjék, de ő nem mosolygott. Nagyon is komor volt a képe, mintha komolyan vette volna a szerzetes szavait.

– Micsoda?

– Elbóbiskoltam.

– Előfordul.

– Arra ébredtem, hogy valaki egy *drilbut* ráz a fülem mellett.

– És?

– Kinyitottam a szemem, de nem láttam senkit a közelemben.

– Talán csak álmodtad az egészet. A szerzetes megrázta a fejét.

– Nem álmodhattam... mert itt van a papíron a csengőm lenyomata.

Kinyúlt az ablakon, és Jondon elé tolt egy papírlapot. Kínai rizspapír volt, amilyenekre a szent szövegeket írják.

– Látod ezt a kerek nyomot rajta?

Ekkor már én sem mosolyogtam. Mintha furcsa, hűvös légáramlatot éreztem volna a lábamon. Csak nem egy bdud leselkedik a közelemben?

– Azt mondd, a csengőd nyoma?

– Azt, Jondon rinpócse. Amikor felébredtem, nagyot csattant valami. Észrevettem, hogy a láthatatlan valaki rácsapta a csengőmet a papírra. Itt van a nyoma.

– Hátha már régebben is rajta volt.

– Észrevettem volna. Mielőtt elszundítottam volna, éppen azon gondolkodtam, hogy ráírjak-e néhány varázsszútrát, de amíg gondolkodtam, elszundikáltam. Ha rajta lett volna a csengő nyoma, észrevettem volna.

– Azután?

– Hát... nagyon nyugtalan lettem, de valahogy ismét elszundikáltam. Nem is tudom, hogy tudtam elszundítani. Álmomban ismét azt hallottam...

– A csengőt?

– Ezúttal a *damaru*, a *kettős dob* hangját. Amikor felébredtem... ezt találtam a papíron.

Kidugta a kezét az ablakon. Vastag piros selyemszál libegett az ujjá végén.

– Látjátok?

– Mi ez?

– A damarura kötött díszkendőről eshetett le. Valaki itt pergetett egy damarut a fülem mellett.

– Ettől ijedtél meg annyira?

A szerzetes megrázta a fejét.

– Nem, bár már ezektől is megijedhettem volna. Arra gondoltam, hogy kinézek a kapun, merthogy mindaddig nem volt bezárva. Öszentsége utasított, hogy ne zárjam be éjszakára. Kapott valami levelei Gangtokból, hogy nyitva kell hagyni, mert egy távoli kolostorban tűz ütött ki, a szerzetesek pedig nem tudtak kimenekülni az égő épületből, mivelhogy be volt zárva a kapu, és nem találták a kulcsot.

– Jól van – sóhajtotta Jondon. – Mit akarsz még elmondani?

– Kinyitottam a kaput. És akkor...

– Akkor?

– Ott állt előttem... egy démon.

Összerázkódott, és nyögött egy nagyot. Mintha gyomorrontás gyötörte volna.

– Démon?

– Egy *bdud*... vagy *nyen*, vagy...

– Hol állt?

– Itt, a kapu előtt.

– Milyen volt?

– Rettenetesen ronda, rinpócse. Amilyennek egy démonnak lennie kell. Lehet, hogy nem is démon, hanem elvarázsolt holttest, azaz *rodzung* volt.

– Most hol van?

– Nem tudom, rinpócse.

– Nem bántott?

– Nem, rinpócse.

– Akkor... mit csinált?

– Csak állt, rinpócse.

– Te mit csináltál?

– Én is álltam, rinpócse. Aztán gondolkodtam.

– Mire gondoltál?

– Hogy elmondok néhány sort a Róka-szútrából. Belekiáltom a képébe.

– Belekiáltottad?

– Nem, rinpócse.

– Miért nem?

– Mert... nem voltam képes rá, rinpócse. Kiáltani akartam, de meg sem mozdult a szám. A *rodzung* elvarázsolt. Attól féltem, magával visz. Aztán egyszerre csak megmozdult a kezem, és... becsaptam az ajtót.

– Azután?

– Elfutottam. Megkerestem a csosztimpát, az imádságok felügyelőjét, és elmondtam neki,

mit tapasztaltam. A csosztimpa nagyon dühös lett, de azért lejött velem ide. Megfenyegetett, hogy ha még egyszer őrizetlenül hagyom a kaput, százezerszer-százezerszer el kell imádkoznom egy jó hosszú imát...

– Jól van, elhiszem.

– Ekkor a csosztimpa kinyitotta a kaput.

– Hm. Ő is látta a rodsungot?

A kapus szerzetes nagyot sóhajtott.

– Nem, rinpócse. Nem volt ott már akkor senki.

– Hm.

– A csosztimpa ezután elment... és a lelkemre kötötte, hogy ki ne merjem még egyszer zökkenteni az esti imájából. Ezután... valaki megzörgette a kaput.

– Hiszen nyitva volt, nem?

– Hát... éppen ez az, rinpócse. Nyitva volt, és mégis megzörgette. Én meg fogtam az imahengeremet, és odamentem a kapuhoz.

– Gondolod, hogy néhány imától eltakarodott volna egy igazi démon?

– Azt nem tudom, rinpócse, de nem is forgatni akartam én az imahengeremet.

– Hanem?

– Fejbe vágni vele.

– Sikerült?

– Sajnos.

– Miért sajnos? – csodálkozott Jondon.

– Mert nem a démon volt, akit fejbe vertem, hanem Serab trapa. Lent járt a faluban, beteghez hívták, őt ütöttem fejbe. Ezért voltam annyira óvatos, amikor megláttalak titeket. Nem tudtam, hogy fejbe üsselek-e benneteket vagy ne.

– Hol az imahengered?

– Itt, a csizmám szárában.

– Jól van – mondta Jondon. – Gyerünk, megnézzük együtt a mani falat.

– Serab látott valakit a mani falon ülni. Állítólag egy démon csücsült rajta.

– Jól van – ismételte Jondon. – Kimegyünk és megnézzük. Gyerünk!

– Én is menjek? – kérdezte kedvetlenül a kapus. – Itt kellene maradnom a fülkében.

– Majd szemmel tartjuk a bejáratot.

A kapus kellenül kikászálódott a fülkéjéből. Repa, aki mindeddig a háttérbe húzódott, szolgálatkészen a kapuhoz lépett, hogy kinyissa. Bárhogy is nyomta azonban lefelé a kilincset, nem sikerült kinyitnia.

– Nem bírok vele, rinpócse – nyögte felém fordulva.

– Pedig nincs bezárva – bizonygatta a kapus. – Amikor Serab elment...

Félretoltam Repát, és magam próbálkoztam a kapuval. Jókora tákolmány volt, égővörösre festve; talán még a legmegveszekedettebb démon is visszaretent volna tőle. Akárhogy is nyomtam, nekem sem sikerült kinyitnom.

– Bezárta valaki – mondtam.

Jondon önkéntelenül is tett egy lépést hátrafelé.

– Ez... lehetetlen. Hiszen nyitva hagytuk.

– Mégis zárva van.

Nem mintha kételkedett volna a szavaimban, inkább csak a kíváncsiságtól vezérelve, ő is megpróbálgatta a kaput. Természetesen neki sem nyílt ki.

A kapus remegni kezdett, mint a falevél a szélben.

– Én megmondtam a csosztimpának, hogy nincs itt valami rendjén, de ő nem hallgatott rám. Hát akkor most győződjetek meg ti is a saját szemetekkel...

Még egyszer a kapuhoz léptem. Öreg, legalább másfél kilós zárszerkezete lehetett. A zár nyelve becsúszott a nyílásába; azaz valaki elfordította a zárba illő kulcsot, ráadásul nem is

egyszer, hanem kétszer.

A kapus szerzetes a csizmájához kapott, és kikotorta a szárából az imamalmát. A következő pillanatban Repa is csatlakozott hozzá. Csak szájuk szélének remegésén láttam, hogy nem bízzák egészen magukat a hengerbe helyezett imaszöveg forgására, ők maguk is melléteszik a magukét.

Előhúztam palástom öbléből a pipaszurkálómat. Kipattintottam az egyik pengéjét, és a kulcslyukba dugtam. Alighogy a lyuk elnyelte, máris éreztem, hogy nem lesz nehéz dolgom vele. Kutya közönséges zár volt, nem kellett sokat vacakolnom vele.

– Akkor hát nézzünk a démon szemébe – mondtam, és odébb toltam a zár nyelvét. – Gyérünk a mani falhoz...

Itt aztán belém is ragadt a szó, mintha valaki elkapta volna a nyakamat. Pedig nem kapta el senki. Attól a látványtól akadt el a hangom, amely azután tárult elém, hogy kinyitottam a kapui.

Alig néhány méterrel a küszöbön túl, egy igazi démon állt, egy rodsung vagy rolang; egy elvarázsolt holttest. A holdfény végigcsorgott görnyedt alakján, rothadásnak indult arcán, ujjatlan kezein. Még a szeme üres gödreibe is befészkelte magát.

Őszintén megvallom, ha nincs mellettem Jondon, talán fel is kiáltottam volna rémületemben. Ő azonban ott volt, rezzenetlen arccal bámulva a jelenést.

Nem így Repa és a kapus szerzetes. Hatalmas ordítást hallottam, s mire hátrafordítottam a fejem, már nem láttam egyiküket sem.

– Ki a fene... ez? – nyögtem a szám elé kapva a kezem.

– Egy régi ismerős – mondta Jondon.

Akkor már én is rájöttem, kicsoda.

Sammy Howard doktor állt előttünk a holdfényben egy óriási vas füstölőedényhez támaszkodva.

Úgy tűnt, megunta a lható alatti örök alvást, és utánunk kíváncszott.

Khargil Gyamco apát elkeseredetten nézett ránk a teája felett.

– Már csak ez hiányzott nekem – nyögte, és olyan elővigyázatlanul legyintett mellé, hogy majdnem az ölébe ömlött a teája.

Pedig kár lett volna érte. Igazi, hamisítatlan himalájai tea volt a csészénkben, amelynek minden cseppje aranyat ér. Alighogy kiöntötte a felszolgáló szerzetes, máris megütötte az orrom az avas jakvaj semmihez nem hasonlítható aromája. Amint pedig beleszürcsöltem, elégedetten nyugtáztam, hogy nem hiányzik belőle a csampa, az árpaliszt sem, sőt még mintha egy icipici fokhagyma-ízest is kapott volna, bár ebben azért nem voltam egészen biztos. De hogy áfonyalekvár volt benne, ahhoz kétség sem férhetett. Khargil Gyamco értette a módját, hogy igazi himalájai teát főzessen magának.

– Ettől tartottam – mondta megcsóválva a fejét. – Hogy valaki beleköp a levesembe.

Nem volt egészen egy jó nevű kolostor jámbor apátjához illő, amit mondott, de Khargil Gyamco maga sem volt az a férfi, akiről a jámbor apát szobrát megmintázhatták volna. Svájcba menekült tibeti emigránsok gyermekeként született Zürichben, informatikusnak tanult, szülei kívánságára utazott Dharamszálabába, hogy a dalai láma iskolájában elsajátítsa mindazokat az ismereteket, amelyek egy szerzetes számára szükségesek, de informatikusi karrierjéről semmilyen körülmények között nem akart lemondani. Dharamszálabában történt aztán vele valami, ami döntően befolyásolta további sorsát.

Egészen pontosan két dolog is történt vele. Az egyik, hogy megismerkedett a lámahittel. Nem mintha addig nem ismerte volna, hiszen szülei és szülei barátai mélyen vallásos emberek voltak, s gyermekeiket is úgy nevelték. De micsoda különbség van aközött, hogy valaki

Svájcban vallásos-e, vagy ott, ahol a hite megszületett: a Himalája eget súroló csúcsai között. Khargil Gyamco nem szokott beszélni róla senkinek, de Dharamszálában megérintette valami a lelkét, amit a sámánok úgy fogalmaznak meg, hogy a *hívás*. Egyszer csak azt érezte, hogy hívja valaki. Egy láthatatlan hang arra próbálja rábírní, hogy fogadja be a hitét teljes egészében; nem csak úgy, mint elsajátítandó ismeretet, hanem olyan mély érzésként, amely megteremtí a kapcsolatot közte és a himalájai világ között. Khargil Gyamco lassacskán azt vette észre, hogy egyre kevésbé fontosak számára a számítógépek, s egyre fontosabbak az imák, a fohászok és a segítség. Az ő segítése, amelyet menekült népének nyújthat. Úgy érezte, az istenek az ő száján és cselekedetein keresztül nyilvánítják ki az akaratukat.

Úgy is mondhatnánk, hogy Khargil Gyamco megtért, pedig már addig is hívő volt. Csak éppen másképpen, mint ezután.

A másik, ami döntő lépésre készítette, a dalai láma személye volt. Khargil Gyamco megismerkedett Öszentségével, és rögvést a befolyása alá is került.

És ez a befolyás mennyire különbözött attól, amit egyéb tekintélyes emberek gyakoroltak rá élete során! Hozzájuk fűződő kapcsolatait általában a kölcsönös érdekek határozták meg, az előbbit viszont a kölcsönös szeretet.

Hogy a dalai láma mit gondolhatott Khargil Gyamcóról, nem lehet tudni, de hogy sokra tartotta, azt mi sem bizonyítja jobban, mint hogy felajánlotta neki – persze a megfelelő vizsgák letétele után – Khar kolostorának vezetői posztját.

Khargil Gyamco, ha más tette volna az ajánlatot, bizonyára tisztelettel megköszöni, sebesen sarkon fordul, és meg sem áll Zürichig. Ez esetben azonban nem így történt a dolog. Rövid gondolkodás után elfogadta a felkínált hivatalt. S miután az indiai hatóságok nem emeltek vétót a kinevezése ellen, ő lett Khar kolostorának apátja.

Khargil Gyamco aligha lehetett tisztában vele, hogy mit vállal, amikor megköszönte Öszentségének a kegyet. Akkor ébredt rá a feladat nagyságára, amikor megérkezett Kharba. Csakhogy akkor már nem lehetett megfutamodni.

– Hol a halott? – kérdezte megnyomkodva a szemét az apát.

– A pincében – mondta Jondon. – A kapus láma vitette oda.

– Egyelőre maradjon is ott. Megpróbálom felvenni a kapcsolatot az indiai hatóságokkal. Az a probléma, hogy rossz a telefonösszeköttetés. Kénytelen leszek üzeni nekik. Tudják, ki a pasas?

– Bizonyos Sammy Howard – mondtam.

– Ismernem kellene a nevét?

Néhány mondatban elmeséltük neki, mi történt velünk a gomcsen barlangjánál, majd a lhatónál és a szakadék szélén. Khargil Gyamco már addig is komor képe még jobban elkomorult.

– Ráadásul itt van ez a gomcsenügy is – háborgott. – Már két hete is elmúlt, hogy elkezdtek a nyakamra járni a falusiak, és azt kérdezték, hogy hol a gomcsen. Mondtam nekik, hogy fogalmam sincs róla, a gomcsen nem tartozik már a kolostorhoz. Egy remete sehova sem tartozik. Láttam a szemrehányást a tekintetükben: nekem mint a kolostor apátjának kötelességem szemmel tartani a gomcsent, még akkor is, ha hivatalosan nem a szerzetesek közösségének a tagja. Egy szó mint száz: keressem meg a gomcsenjüket, különben megnézhetem magam. – Ivott néhány kortyot a teájából, majd folytatta. – Ezután a papjaim is morgolódni kezdtek a gomcsen miatt. A gomcsen nagy tudású és főleg nagy hatalmú szerzetes volt, mielőtt gomcsen lett volna, sokan szerették.

– Hogy lesz egy köztiszteletnek örvendő trapából gomcsen?

Khargil Gyamco megvonta a vállát.

– Ki tud az embertársain eligazodni? Azt mondják, egyik nap jóindulatú és mindenkit a keblére ölel; mindent megtesz, amire jámbor látogatói csak kérik, más alkalommal viszont kövekkel dobálja őket, és ugat rájuk, mint a kutya, ha a közelébe merészkednek. Az a véle-

ményem, hogy nem véletlenül lesz valakiből gomcsen.

Gyorsan be is csukta a száját. Talán azt akarta mondani, hogy aki remetének áll, annak eleve baj van a fejével, de ezt természetesen nem mondhatta ki.

– Biztos, hogy a gomcsen nincs a barlangjában?

– A barlang üres – bölintott Jondon.

– Viszont találtak a kőrakás alatt egy halottat.

Hogy a csodába kerülhetett a kövek alá?

– Valaki odatemette.

– Anélkül hogy értesített volna engem?

– Úgy tűnik.

– Ki a fene? Azonkívül ki lehetett a három fegyveres? Méghogy be akartak kergetni benneteket a szakadékba! Megáll az eszem!

– A nő azt mondta, hogy *dietetikus*.

– Micsoda?!

Megismételtem. Khargil Gyamco levegő után kapkodott.

– Akkor a kövérek táborából jöhettek.

Ritkán láttam akkora meglepetést valaha is Jondon arcán, mint amekkora az apát szavait hallgatva ült ki rá.

– Honnan?

Én is csak ámultam-bámultam, mintha az elvarázsolt holttest immár ebben a szobában bukkant volna fel.

Khargil Gyamco a számtalan égtáj valamelyike felé intett.

– Arra van a táboruk. Még a kolostor területén.

– Mit jelent az, hogy kövérek? – tudakolta Jondon.

– Kövérek – mondta kedvetlenül az apát. – Kövér emberek.

– Azok, akik azt hitték, hogy mi öltük meg a társukat, egyáltalán nem voltak kövérek.

– Nem bizony – helyesletem, és a jólelkű Marisára gondoltam. Bár az anorákja nagyrészt eltakarta az alakját, és különben sem voltam abban a helyzetben, hogy hosszasan is rácsodálkozhattam volna, egyáltalán nem látszott kövérnek.

– Nem is a kövérek lehettek, hanem az orvosaik, ápolóik, őreik, ki tudja?

Az elkövetkező öt perc alatt megtudtuk, hogy kik is azok az emberek, akiket Khargil Gyamco nemes egyszerűséggel csak kövéreknek hívott.

Nos, a dolog úgy kezdődött, hogy egy napon az indiai hatóságok értesítették az apátot: ne lepődjék meg, ha rövidesen furcsa szomszédokat kap. Egy táborra való kövér embert. Még-hozzá nem is csak túlsúlyosakat, hanem kifejezetten kövéreket. Mázsán aluli nem lesz közöttük egy sem. A tábort természetgyógyászok szervezik, akiknek az az elve, hogy koplalás nélkül is le lehet fogyni – a jó himalájai levegő, a megfelelő gyógyfüvek és egyéb, részletesen nem ismertett eljárások segítségével. Az értesítés után röviddel meg is érkeztek a táboralapítók, és felverték összkomfortos sátraikat. Legalább ötvenet. Khargil Gyamco nem számolta meg, és nem is érdeklődik különösképpen irántuk. Még Svájcban megtanulta, hogy ezernyi sarlatán, öngyógyító, próféta vakon hisz benne, hogy Tibetben, Nepálban vagy Indiai Himálájában rejtőzik a koplalásmentes fogyás kulcsa. A recept, amelynek alkalmazása során játszva megszabadulhatunk felesleges kilóinktól. Jön egy láma, ránk olvas, belénk önt egy csésze teát. És bye-bye tíz kiló. Iszunk még egy teát, imádkozunk egy jót, és máris elroppen újabb tíz kiló. Ilyesféle emberek és pácienseik érkeztek ide cirka egy hónappal ezelőtt.

Mindazonáltal nem tetszett nekem Khargil Gyamco. Mintha titkolt volna valamit előlünk. Egyre csak a fejét vakargatta, és üveges tekintettel bámult ki az ablakon.

– Ezek szerint közülük ölték meg valakit – töprengett hangosan Jondon.

– Biztos, hogy megölték? – kérdezte az apát.

Ekkor döbbsenem csak rá, hogy még ez sem biztos. A holttest már nem volt olyan állapot-

ban, hogy egyértelműen kijelenthettük volna: gyilkosság áldozata lett. Lehet, hogy egyéb oka volt a halálának, s aki a Iható alá temette, talán csak kegyeletből tette.

– Sok bajom van, a fene vigye el – morogta az apát, és ismét teleöntötte a csészéinket teával. – Soha nem gondoltam volna, hogy ilyen nehéz dolgom lesz ezzel a kolostorral. Ha az indiaiakon múlik, rövidesen életveszélyessé nyilváníthatjuk. Össze kellene fognom a szemközi kolostor, Csömo apátjával, de Dondrub Szungge szóba sem áll velem.

Khargil Gyamco mélyet sóhajtott.

– Pedig én mindent megpróbáltam. Szeretettel meghívtam, hogy jöjjön át hozzám, tejbevajba fürdetem, megfelelő kíséretet biztosítok számára... de ő nem jött. Visszaüzent, hogy nem jöhet, mert fáj a lába. Felajánlottam, hogy áthozatom lóháton, gyalog, vagy akár a nyakamba is ültetem: erre meg azt üzenté, hogy mindenféle közlekedési eszközön – még az én hátamon is – szédül. Jól van – gondoltam –, akkor megyek én. De fogadni sem volt hajlandó. Azt üzenté, hogy egy *bdud* lakik a kolostorában, s amíg ki nem füstölik, nem bocsáthat be senkit a kolostor falai közé; főleg olyan tiszteletre méltó és nagy tudású szerzetest, mint én. Tudjátok, rinpócsék, mi az a *bdud*?

Ki tudja, hányadszor kérdezték már tőlem ugyanezt ezen a napon: mintha a mai nap a *bdudok* és egyéb démonok napja lett volna.

– Szörnyűséges éjszakai lények, akik többek között betegségeket terjesztenek. Ha egy *bdud* beveszi magát egy kolostorba, kő kövön nem marad. Értem ezen, hogy a szerzetesek sorban megbetegszenek, és meg is halnak. Egyszóval, a *bdudot* ki kell füstölni valahogy. Méghozzá szó szerint. Füstölőkkel, jakganéval, szóróáldozattal. Felajánlottam, hogy viszek magammal egy orvos-trapát, mázsányi füstölőt, gyógyteát, jakszart – mindhiába. Dondrub Szungge visszautasította az ajánlatomat. Másképpen szólva, esze ágában sincs tárgyalni velem, még csak látni sem akar. Pedig sürgősen tárgyalnunk kellene egymással... Hetek óta azon töröm a fejem, mit csináljak, s akkor még itt van ez a gomcsenügy is... Még csak az hiányozna, hogy idetelepedjen a nyakamba néhány ingyenélő indiai rendőr, és szimatolni kezdjen. Ezzel aztán elriasztja... Jól van, rinpócsék! – mondta aztán olyan hirtelen, mintha rájött volna, hogy süketeknek beszél. – Hova is tettétek a holttestet...? Ja, hogy levitték a pincébe... Gyerünk, megnézzük!

Olyan sebesen állt fel, hogy az asztalkánk megemelkedett, és ha el nem kapom a szélét, az ölembe gurult volna a teáskanna, a mellette felhalmozott enyhén avas sütemények és a csokoládészeletkék.

Öt perc múlva a kolostor alatt húzódó pincékben jártunk, tíz perc múlva pedig megérkeztünk abba a pincerészbe, ahova Repa és még néhány szerzetes a halottat helyezték.

Valahogy megsejtettem, hogy nem lesz problémamentes a látogatásunk.

Nem is lett az.

Khargil Gyamcónak fogalma sem volt róla, hogy merre járunk, s azt az idős szerzetest sem ismerte, aki a föld alatti labirintusban kalauzolt bennünket. Csupán két hónapja nevezték ki a kolostor apátjává hirtelen elhunyt elődje helyére, s mindeddig még nem volt ideje megismerkedni az épülettel. S ami még ennél is nagyobb baj, a szerzeteseivel sem. Olyan idegenül mozgott Kharban, mint az alkoholista a tejboltban.

Az idős szerzetes a modern időknek megfelelően zseblámpát tartott a kezében, s időnként a falakra világított vele.

– Itt őrizték régen az élelmiszereket – mutatta, amikor elhaladtunk egy jókora, földbe vájt terem előtt. A teremnek nem volt már ajtaja, csupán szerteszét hajigált hulladékok árulkodtak róla, hogy azóta, amióta kiürítették, még nem láttak seprűt a falai.

– Mikor? – kérdezte az apát.

– Jó húsz évvel ezelőtt. Azóta teherautók hozzák Gangtokból az élelmet. Hirtelen megtorpant és összehúzta a szemét. Láttam rajta, hogy nem tetszik neki valami.

– Nem érzem – morogta.

– Mit? – torpant meg az apát is.

– A halottat.

Khargil Gyamco meghökkenve bámult az idős szerzetesre.

– Te megérezed a halottak jelenlétét?

Akkor viszont a szerzetesen volt a meghökkenés sora.

– Te nem érzed meg?

Láttam, hogy szomorú mosoly ül ki az apát arcára. Mintha csak ekkor kezdte volna felfogni, hogy mekkora terhet vett a nyakába, amikor elvállalta Khar kolostorának az irányítását.

– Én nem – mondta szégyenlősen.

– Volt, amikor én sem éreztem meg. Manapság már beszélgetek is velük. Néha csak intnek, máskor válaszolnak is. A szellemek itt járnak körülöttünk, és figyelik, hogy mit csinálunk. Ha nem tetszik nekik, dühösek lesznek ránk.

Jondon markába nyomta a zseblámpáját, és kikotort a palástja alól egy imahengert. Óvatosan megforgatta, majd felém nyújtotta.

– Ez legyen a te dolgod.

Bólintottam, és forgatni kezdtem. Valamelyest megnyugtatót, hogy az imahenger belsejében a szent szöveg forgása ezernyi imát küld értünk az istenekhez. Csak legalább egy érje el közülük a címzetteket!

Az öreg toporgott, a levegőbe szimatolt, majd a fejét csóválgatta.

– Nem érzem – panaszkodott. – Egyáltalán nem érzem. Add csak vissza a lámpámat!

Nem kellett soká loholnunk; tíz-tizenöt lépés után a trapa megtorpant, és egy korhadozó faajtóra irányította a lámpa fényét.

– Ide hoztuk.

– Nálad van a kulcs?

– Nem zártuk be. Ha ki akar jönni, akkor is kijön, ha rázárjuk az ajtót. Menj előre, rinpócse!

– Én? – hökkent meg az apát. – Miért én?

– Mert te vagy köztünk a legnagyobb tudású – mondta az öreg. Mintha némi gúnyt éreztem volna a hangjában. – Különböznem kellett volna apát. Bölcs emberek választottak ki, márpedig ők nem követhetnek el ostobaságot.

Khargil Gyamcónak megremegett a szája széle, de nem tehetett mást: halálmegvető bátorsággal az ajtóhoz lépett.

– Akkor én most... lenyomom a kilincset – mondta félig felénk fordulva.

Talán abban bízott, hogy az öreg szerzetes megkönnyőrül rajta, és magára vállalja az ajtónyitás rémisztő feladatát, de a trapa a falhoz lapult, mintha odaragasztották volna.

Khargil Gyamco vette egy mély lélegzetet, aztán lenyomta a kilincset. Az ajtó nyikorogva feltárult. Az öreg kinyújtotta a karját, és bevilágított a föld alatti cellába.

Kíváncsian bedugtam a fejem én is.

A cella közepén fából ácsolt ágy állt, vörös palásttal letakarva. Alatta szemmel láthatóan nem lapult még egy egér sem, nemhogy egy halott.

Megfordultam, és kérdően az idős szerzetesre néztem. Ezt tette Khargil Gyamco és Jondon is.

Az öreg szemei kikerekedtek, ami egy ázsiai embertől nem kis teljesítmény.

– Pedig itt volt – nyögte, és nagyot csuklott mellé. – Én csuktam be az ajtót.

– Lehet, hogy átvitték egy másik cellába?
– Nincs másik... cella – ingatta meg a fejét a trapa. – Itt már... nincs.
– Vajon hova tűnhetett? – kérdezte panaszos hangon az apát. – Ilyesmikkel kell törődnöm, amikor ezer dolgom lenne. Azt sem tudom, kinek a holtteste, azt sem tudom, idekerült-e valójában...

Az ágyhoz léptem, és közelebből is megszemléltem. Akárhogy is nézegettem azonban, nem találtam rajta semmi furcsát. A piros palást tiszta, szép volt.

Aztán elkövettem azt a hibát, hogy felemeltem a palástot. Alighogy lelibbent az ágyról, rá kellett döbbernem, hogy tévedés kizárva – valóban egy holttest feküdt itt. A vékony matracon található gyanús nyomok egyértelműen erre utaltak.

Khargil Gyamco átdugta a fejét a vállam felett, aztán megrázkódott, és egyetlen pillanatra ráejtette az állát. Attól tartottam, hogy csúnya vége lesz a kíváncsiságunknak.

Hát az is lett.

Csak éppen nem úgy, ahogy gondoltam.

19

Khargil Gyamco visszahívott bennünket a szobájába. Helyesebben cellát kellene mondanom, csak hogy az apát lakóhelye inkább egy luxushotel kiemelt minőségű lakosztályára emlékeztetett, semmint például az én cellámra.

– Kértek teát? – kérdezte teljesen feleslegesen. Tapsolt, majd a besiető fiatal szerzetest megbízta a friss tea elkészítésével. Ebből aztán világossá vált számomra, hogy elkövetkező beszélgetésünk nem lesz túl rövid.

Ha már megemlítettem Khargil Gyamco „celláját”, érdemes kissé elidőznünk benne. Hátsó traktusát hatalmas oltár foglalta el, amelyen szorgalmasan lobogtak az áldozati mécsek. Közepén egy aranyfényben pompázó szörnyalak terpeszkedett, akiben rövid vizsgálódás után *Pelden Lhamóra*, az egyik legvisszataszítóbb kinézetű istennőre ismertem. Rá sem jöttem volna, hogy nő, ha már korábban nem találkoztam vele. Aki látott már indiai Káli-ábrázolásokat, az tudja, miről beszélek. Sajnos, a keleti istennők nem mindig a legnőiesebb oldalukat mutatják az érdeklődőnek.

Khargil Gyamco észrevette, hogy kíváncsian nézegetem a szobrot, s örömteli elégedettséggel csatlakozott hozzám.

– Arany – mondta némi dicsekvéssel a hangjában. – Méghozzá színarany. Egy előkelő tibeti férfi ajándékozta a kolostornak. Ha majd elül a sürgés-forgás, levitetem a *lhakangba*, az imaterembe, hiszen ott a helye. Tudod, kicsoda?

– Hogyne – vontam meg a vállam. – Pelden Lhamo.

– Akkor talán az indiai nevét is ismered?

– *Sántidévi* – mondtam.

– Értesz hindiül?

– Kilenc évig tanultam.

– Az már szép idő.

Hindire fordítottam a szót. Tudtam, hogy Jondon is érti a nyelvet, bár szinte egész további beszélgetésünk alatt szótlanul maga elé mosolygott.

– Pelden Lhamo a dalai láma és a pancsen láma védőistene.

– Így igaz – bólintott az apát.

– S mint istennőnek, kijár neki a kék szín. Ezért a lángok, amelyek a feje körül lobognak, kékre vannak festve.

– Saját kezűleg festettem őket kékre – dicsekedett az apát. – Eredetileg a napfény színében ragyogtak, kénytelen voltam valamicskét javítani rajtuk.

Elhatároztam, hogy tovább csillogtatom mitológiai műveltségemet.

– Pelden Lhamo alakjában tulajdonképpen három istennő olvadt össze – mondtam.
Khargil Gyamco felkapta a fejét.

– Igazán? Melyik három?

– Az első Káli.

– Ez világos.

– A második alighanem egy ősi, a buddhista vallás előtti ősvallás istennője.

– Úgy érted, egy *bon* istennő? Ezt mondta az a fickó is.

– Miféle fickó?

– Nemrég erre járt egy férfi. Egy vándor varázsló...

Elharapta a mondatát; legszívesebben a nyelvét is leharapta volna. Ekkor döbbszent csak rá, hogy Jondon rinpócse ül vele szemben, a dalai láma közeli munkatársa, s ha a láma megtudja, hogy mindenféle kóbor varázslókat enged be a kolostorába...

– Vándor varázsló? – hökkentem meg. – Mit keresett egy varázsló nálad?

Khargil Gyamco mély lélegzetet vett.

– Amikor ideérkeztem, beteg voltam. Ettem valamit, ami megfeküdte a gyomrom. Hiába próbáltam kikúrálni magam, nem sikerült. Ekkor... valaki azt mondta, hogy tanyázik a faluban egy vándor varázsló, aki már sokakat meggyógyított. Tulajdonképpen nem is én hívtam ide, hanem néhány szerzetesem. Előzőleg persze megkérdezték tőlem, hogy megvizsgálhat-e. Annyira rosszul voltam, hogy nem is tudtam, mit beszélek. Így aztán a varázsló bejött ide a cellámba.

– És megpillantotta Pelden Lhamót.

– Úgy van, rinpócse. Megpillantotta, és térdre vetette magát előtte, amitől egy kissé meg is ijedtem.

– Féltetted a térdét?

– Attól félttem, hogy kirázza a ruhájából a bolháit. Ha egészen magamnál vagyok, semmiképpen nem engedtem volna ide.

Khargil Gyamco ravasz fickó volt, meg kell hagyni. Megpróbált olyan színezetet adni a történeteknek, mintha mindaz, ami megtörtént, lényegét tekintve az ő engedélye nélkül esett volna meg.

– A varázsló – rongyos, piszkos, csimbókos hajú ember volt; később ki kellett takarítani a szobám, felsúrolni a padlót, és a többi – szóval, hasra vetette magát a szobor előtt, kidugta a nyelvét, s morgott néhány szót, amit nem értettem.

– Tibetiül?

– Még ezt sem tudom. Meg is kérdeztem tőle, hogy mit mondott, erre azt dünnyögte, hogy csupán az istennő nevét emlegette. Én persze kijavítottam, hogy Pelden Lhamónak hívják, de ő csak mosolygott, és azt mondta, hogy ez az új neve. Régen más néven tisztelték. S bár beteg voltam, fájt a gyomrom, és hányinger kerülgetett, azért rájöttem, hogy a vándor varázsló egy bon-pap. Annak a régi vallásnak a papja, amelynek már nem is szabadna léteznie.

– Meggyógyított legalább?

– Meg – bólintott Khargil Gyamco. Jondonra pislogott, majd mint aki nagy elhatározásra jutott, sóhajtott egyet. – Gondolom, őszentsége, a dalai láma is megértené, ha elmondanám neki a történeteket... Megértené, hogy nem követtem el semmit az egyház ellen.

Jondon megnyugtatón rámosolygott.

– Őszentsége nyitott ember. Nem hiszem, hogy bármit is félreértene abból, amit tettél.

Khargil Gyamco arca felderült.

– Így gondolod, rinpócse? Így gondolom én is. Őszentsége nagyon megértő... Szóval, amikor megbetegedtem, először svájci orvosságokat szedtem. Hoztam magammal egy bőrröndre valót. Sejtettem, hogy nem lesz könnyű hozzászoknom az itteni ételekhez. A himalájai teával is meggyúlt a bajom, de ez már másik kérdés. Szóval, amikor rosszul lettem, szedni kezdtem a legújabb és leghatásosabb készítményeket. Nulla eredménnyel. Azt hittem, meg-

halok. A gyógyszereim lassan elfogytak, szerencsére a trapák idehívták a vándor varázslót. És ő meggyógyított.

– Hm. Mit itatott veled?

– Teát.

– Gyógyteát?

– Nem abban az értelemben, ahogy gondolod. Kizárólag himalájai teát ittam. És nem tett bele semmi nem bele valót. Azt mondta, hogy az ő gyógyszere nem a gyomromba megy, hanem a levegőn és a bőrömon keresztül oda, ahova mennie kell.

– Hm.

– Én sem hittem, hogy meg tud gyógyítani. Először megitatott teával, aztán papírt kért tőlem. Kínai rizspapírt. Festéket és ecsetet. Még szerencse, hogy volt az egyik trapánál. Nos, elkezdett valamit a papírra vetni az ecsettel, de nem volt szabad megnéznem, hogy mit.

Éreztem, hogy majd szétfeszít a kíváncsiság. Hiszen nem mindennap történik meg, hogy hírt hallok egy régi, elfeledett vallás, a bon követőiről.

Khargil Gyamco megköszönte a torkát.

– Nem volt szabad odanéznem, de én azért... merő véletlenségből... mégiscsak odapillantottam egyszer-egyszer.

– Mit láttál?

– Betűket. Nem olyanokat, mint a tibeti betűk, és nem is olyanokat, mint az indiaiak. Persze az is lehet, hogy csupán krikszkrakszok voltak, én meg betűnek hittem őket. Ezután fogta a teleírt lapokat, és a hátamra ragasztotta őket a nyálával. Morgott, Pelden Lhamo előtt hajlongott, majd meggyújtotta a papírokat.

– Nem égetett meg a láng?

– Egyáltalán nem – rázta meg a fejét Khargil Gyamco. – Pedig amikor az elsőt meggyújtotta, még ordítottam is. De aztán... elhallgattam. A láng nem égetett.

– Furcsa.

– A varázsló öt napig járt hozzám. Aztán nem jött többé. Hiába üzentem érte a faluba, visszaüzent, hogy meggyógyított, nincs már dolga velem. De valamilyen harmadik istennőről is beszéltél... Aki Pelden Lhamóban él.

– Ezt csak gyanítom – mondtam. – Látod a hasát?

– Hogyne látnám. Jó nagy. Az isteneknek és az istennőknek általában nagy a hasuk.

– Ez azonban túlságosan is nagy.

– Gondolod, hogy... terhes?

– Inkább csak a termékenységet jelképezi. Az őskorban a Nagy Anya kultusza...

Khargil Gyamco megrázta a fejét.

– Ehhez én nem értek, rinpóce. Én csak annyit tudok, hogy Pelden Lhamo nagy hatalmú istennő, s bármennyire is gonoszul néz ki, a lámahit védelmezője és a démonok esküdt ellensége. Látod a lovát?

– Látom – biccentettem.

Talán elfelejtettem eddig megemlíteni, hogy a nagy hasú, haragvó istennő aranylovon lovagolt, fenyegetően ránk viczorogva.

– A nyeregtakaróját is látod?

– Hogyne látnám.

– Démonbőrrel van borítva. Kedvenc szokása lenyúzni a halott démonok bőrét.

– Szórakoztató elfoglaltság – bólintottam.

– A ló patái alatt pedig hullámokat látsz.

Pontosan tudtam, mit látok, de nem akartam elvenni az örömét.

– A vértenger hullámain.

– Csakugyan? – csodálkoztam álnokul.

– Ennek az a története, hogy amikor az első démont megölte és kieresztette a véré, egy-

szersmind nagy bajt is okozott vele. A démonoknak ugyanis méreggel telített a vérük. Olyan szörnyűséges, mint a sósav; ha rácseppen valamire, azonnal szétmarja. A szörnyeteg vére lelocsant a földre – mert az ég és föld közötti régióban vívták a harcukat –, s amire csak ráfröccsent, tönkretette. A fűvet, a fákat, a házakat, az embereket. Nagy baj volt ez, rinpócse. Ekkor Pelden Lhamo rádöbbsent, hogy hiába öli meg a démonokat, ha ezzel csak árt az embereknek. Nos, azóta megölt áldozatai vérét egy kiszáradt tengerbe ereszti, hogy ne tehessen kárt senkiben. Hát a haját látod-e?

– Nem tegnap járt fodrásznál, ha erre célzol.

– Én a beletűzött dordzséra, a villámszimbólumra gondolok. Azt hajítja a menekülő démonok után. És el is találja őket, nekem elhiheted.

Mivel csoszogó lépteket hallottam a folyosóról beszűrődni, elfordítottam a tekintetem a rosszarcú, démonölő istennőről. Bár majdnem teljesen mezítelen volt, nem volt miért legeltetni rajta a szemem. Az volt az érzésem, hogy nem sokan fordulnának utána az utcán, ha meg-elevenedne.

Khargil Gyamco mintha megsejtette volna, mire gondolok, szeretetteljes pillantást vetett a szoborra.

– Ne tévesszen meg a látszat, rinpócse. Ezt a szobrot ember készítette. Lehet, hogy az istennő valójában sokkal szebb, bár ha nem, az sem számít. A jóindulat nem mindig ölti magára a szépség palástját.

Éppen akkor fejeztem be a házioltár szemlélését, amikor nyílt az ajtó, és két szerzetes behozta a teát tartalmazó jókora ezüstkancsót.

Amíg kitöltögették az italt, volt időm elmélázni az ezüst olajmécsesek cizellált szépségén, a szóróáldozathoz használt pávatollon, az áldozatnak szánt búzaszemeken, s az áldozati süteményen, a *tormán*.

Kissé el is ábrándozhattam, mert mire magamhoz tértem, nem láttam sehol a szerzeteseket, előttem viszont ott gőzölgött a himalájai tea.

Khargil Gyamco arca ismét komor volt: látszott rajta, hogy sokkal szívesebben beszélgetne az istenekről, mint az emberekről. Sajnos, ezúttal már nem engedhette meg magának ezt a fényűzést.

Az apát meglepő fordulattal kezdte a tea melletti beszélgetést.

– Bocsánatot kell tőled kérnem, Blobzang rinpócse.

Erre nem számítottam. Méghogy a nagy hatalmú apát, Khargil Gyamco bocsánatot kér tőlem!

Megvakargatta kopasz feje búbját, és kettéharapott egy kőkemény süteményt.

– Nem tűnt fel neked, hogy még csak a köszönéset sem fogadtam eddig?

Hogyne tűnt volna fel. Csakhogy már rég hozzászoktam a goromba apátokhoz. Valamennyien így kezdték, aztán amikor hónapok múltán elköszöntem tőlük, már mosolyogtak. És őszintén bánták, hogy elhagyom a kolostorukat. Például, amikor sikerült elkergetnem a macskadémont...

– De. Feltűnt – mondtam röviden.

– Szándékosan tettem. Tudod, hogy neked rossz a híred, rinpócse? Nagyon rossz.

– Nem valami hízelgő rám nézve.

– Dharamszálában találkoztam egy apáttal Kelet-Tibetből...

– Dordzse Raszpelről van szó?

Khargil Gyamco szégyenlősen elvigyorodott.

– Neveket nem mondhatok. Nos, ez az apát... hm... figyelmeztetett rá, hogyha meghallom azt a nevet, hogy Blobzang rinpócse, és hogyha ott kószál valahol a közelemben, ne szóljak senkinek semmit, fussak a bejárathoz, és reteszeljem el a kaput, mielőtt még késő lenne.

– Ugyan miért? – hökkentem meg.

– Mert ahol te megjelenysz, ott azonnal valami baj üti fel a fejét, ha a bajnak egyáltalán van

feje. Ha beveszed magad egy kolostorba, olyan, mintha a macskadémon költözött volna be; mintha évszázadok óta csendben pihenő elvarázsolt holttestek, rolangok éledtek volna fel; mintha a démonok megfűjták volna a sípjukat, amelyek köztudottan csak szűz lányok lábszárcsontjából készülhetnek... Szóval, nagy zűrzavart zúdíthatsz egy-egy kolostorra, rinpócse.

Őszintén szólva, kissé megsértődtem. Nem rá, hanem Dordzse Raszpelre. Nem szép tőle, hogy rossz híremet kelti. Kezdetben ő sem fogadta a köszönésemet, a kolostorába is csak azért juthattam be, mert ajánlólevelem volt a pancsen lámától; amikor aztán a macskadémont sikerült elintéznem, és az elvarázsolt holttestekről is kiderült, hogy se nem holttestek, se nem elvarázsoltak, könnyek között hálálkodott, hogy megszabadítottam a nagy bajtól, ami a lungompák, azaz a szélnél is sebesebben futók miatt hullott a fejére.

– Különböző ez az illető dicsért is téged, rinpócse. Azt mondta, senki nem ismeri nálad jobban a régi krónikákat, a szent iratokat, a szútrákat. Ha már eleve is baj van egy-egy kolostorban, nyugodtan kaput nyithatnak előtted, ám addig, amíg nincs baj, be ne engedjenek. Hát emiatt voltam én nagyon nyugtalan, rinpócse. Nem zárhattalak ki az ajánlóleveled miatt, ugyanakkor mi sem hiányzott jobban, mint egy nagy balhé. Úgy gondoltam, akkor teszem bölcsen, ha beengedlek ugyan Kharba – mi mást tehetnék? –, ugyanakkor üveglapnak nézlek. Most már sajnálom... Viszont a baj itt van a nyakamon. Nem tudom, hogy miattad-e, vagy sem, de itt van. Már az is nagy baj, hogy eltűnt a gomcsen. Aztán itt ez a halott. Ha a legrosszabb sejtésem válik valóra, gyilkosság áldozata lett.

– Ez bizony meglehet – bólintottam.

– Gyilkosság a kolostorom közelében!

Vártam, hogy Jondon is beleszóljon a beszélgetésbe, de ő még csak fel sem emelte a fejét.

– Jondon rinpócse – szólította meg kisvártatva az apát, mivel rázizzent, hogy Jondon magától aligha mukkanna meg –, neked mi a véleményed?

– Nem tudom – sóhajtott Jondon, felemelve tekintetét az asztal lapjáról. – Ki kellene nyomozni...

– Hát akkor nyomozd ki!

Jondon sajnálkozva ingatta meg a fejét.

– Jól tudod, rinpócse, hogy nem tehetem. Reggel vissza kell utaznom Dharamszálába.

– Nem tudnád elhalasztani az utazást?

– Öszentsége számít rám. A bhutáni királyról már nem is beszélve.

Khargil Gyamco szívoogatta egy kicsit az orrát, majd rám pislogott.

– Hát te, Blobzang rinpócse? Nem tennéd meg azt a szívességet... hogy megpróbálnád megtalálni...

– A gyilkost? Már ha egyáltalán gyilkosság történt.

– Legalább a gomcsent. Már az is nagy eredmény lenne.

Szomorúan nemet intettem.

– Nem tehetem, rinpócse.

Khargil Gyamco megkapirgálta a feje búbját.

– Miért nem teheted, rinpócse? Hiszen itt élsz a kolostorban, tengernyi az időd...

– Mégsem tehetem – ráztam meg a fejem. – Naponta kilencezer-kilencszázkilencvenkilencszer meg kell forgatnom a nagy imahengert.

– Hát majd kevesebbet forgatod.

– Nem megy, rinpócse. Akinek harag lakik a szívében, annak vezekelnie kell érte. S azon kell munkálkodnia, hogy gyökerestől kitéphesse belőle.

Khargil Gyamco rinpócse enyhén üveges szemekkel nézett rám. Minden szavamat értette ugyan, mégsem hatolt le az agya legmélyére az értelmük.

– Neked harag lakik a szívedben? – kérdezte végül, összehúzva a szemöldökét.

– Sajnos az – sóhajtottam.

– Hm. És... kire haragszol?

– Egy bölcс férfi... egy egészen kiváló apátra, aki mindent megtenne a kolostoráért... rá haragszom. Nagyon sajnálom, rinpócse. De ekkora haraggal a szívemben nem tehetek mást, mint hogy vezekelek miatta. Ehhez pedig napjában kilencezer...

– Jól van – szakította félbe türelmetlenül –, megjegyeztem a számot. Hm... és miért haragszol arra a bizonyos... kolostori vezetőre?

– Feltétlenül el kell mondanom?

– Ha meg akarod tisztítani a szíved, és ki óhajtod tépni belőle gyökerestől a haragot, igen.

– Azért haragszom rá – sóhajtottam –, mert nem akar beengedni a mennyországba.

– Hova? – hökkent meg.

– A mennyországba – ismételtem.

Khargil Gyamco megcsóválta a fejét, és ivott néhány korty teát.

– Megkérdezhetem, hogy mi jelenti neked a mennyországot?

– A könyvtár – mondtam, és még bólintottam is mellé.

– A... könyvtár?

– Csakis.

– És... ez az illető nem enged be oda?

– Ennél azért bonyolultabb a helyzet. Ahhoz, hogy szabadon látogathassam a könyvtárat, beszélnem kellene ezzel az érdekekben gazdag férfiúval, mivel csak az ő utasítására engedélyezhetik számomra a szabad használatát. Ez azt jelentené, hogy bármikor bemehetek, felügyelet nélkül olvashatok, bármelyik kötetet levehetem a polcról, kibonthatom a selyemtakarójából, leemelhetem róla a falapot, kitergethetem a lapokat...

– Jól van, magam is tudom, hogyan kell könyvet olvasni.

– Ha elolvastam őket, rendben visszateszem valamennyit a helyére. Erre ígéretet is teszek, ha kell. Visszatérve az igazi nagy problémámra; képtelen vagyok megszerezni ennek az érdekekben...

– Jól van, mondd tovább!

– Nem hajlandó meghallgatni a kérésemet, sőt még beszélni sem hajlandó velem. Egyszerűen üvegneк néz.

– Talán mert azt hiszi, hogy rendetlenséget csinálnál a könyvtárában. Talán nem tudod, hogy Kharban... akarom mondani, abban a kolostorban, ahol az az érdekekben gazdag... a csoda vigye el, már én is kezdek úgy beszélni, mint te... szóval, abban a bizonyos mennyország-könyvtárban, ahova be szeretnél jutni, nagyon sok igen-igen értékes könyv található.

– Azért is szeretném megnézegetni őket – bólintottam.

Khargil Gyamco rám vetette ravasz tekintetét.

– És ha... én rábeszelném azt az érdekekben gazdag satöbbi satöbbit, hogy fontolja meg a kérésedet...?

– Fontolgatással nem megyek sokra.

– Akkor rábeszélem, hogy tegye lehetővé számodra a könyvtár használatát.

Önkéntelenül is felragyogott az arcom az örömtől.

– Megtenné?

Khargil Gyamco felemelte a mutatóujját.

– De ha az az érdekekben gazdag... megengedné, hogy a könyvtárban dolgozhass, odaragadna a feneked a székhez, és ha az érdekekben gazdag satöbbi satöbbi, kérne tőled valamit, nem érnél majd rá teljesíteni, mert a könyveket bújnad.

– Ez egyáltalán nem így lenne – biztosítottam. – Ha bejutnék a könyvtárba, a harag magától kiröppenne a szívemből, s akkor a nagy imahengert sem kellene forgatnom.

Khargil Gyamco elfojtott egy előtörni készülő mosolyt.

– Jól van, rinpócse. Majd beszélek azzal az érdekekben gazdaggal, de addig is... Holnap reggeltől kezdve bejárhatsz a könyvtárba, és mindent a kedved szerint tehetsz. Kicsomagolhatod, olvashatod, és vissza is csomagolhatod a könyveket. Ennek ellenértékeként viszont...

- Megkeresem a gomcsent.
- És eltünteted a hullát.
- A hullát? Hiszen eltűnt az magától is.

– Ez igaz. Akkor megnyugtató választ keresel arra nézve, hogy ki az ördög az, és hogy miért vándorol összevissza. Ha mégiscsak rolang, azaz elvarázsolt holttest, próbáld megtudakolni tőle, hogy mit akar tőlem. Egyáltalán, akar-e valamit... Rendben van?

- Nem is számítottam ekkora kegyre – mosolyogtam.

Ebben a pillanatban csörtetés támadt odakint a folyosón, majd kinyílt az ajtó, és két szerzetes kíséretében egy emberhegy nyomakodott be rajta. Jóképű fickó lett volna, ha nem lett volna olyan pokolian kövér. Olyanféle jelenség volt, amilyennel minden percben tízszer is találkozni lehet az amerikai nagyvárosok utcáin. Arca zsírpárnáiban bújócskát játszott a szemem; ujjai rövidek és vastagok voltak, mint a venezuelai kolbász.

– Nincs a közelben valamilyen ülőalkalmatosságuk, amibe én is beleroskadhatnék? – tudakolta körbefogatva busa fejét.

A kérdés költői volt, mivel magunk sem székeken ültünk, hanem ülőpárnákon. Az előttünk álló asztalkának rövidek voltak a lábai; talán ha húsz centiméter hosszúak lehettek.

Khargil Gyamco tanácstalanul bámult jobbra-balra, végül is a kövér férfi oldotta meg a problémát.

- Adjanak tíz párnát a seggem alá. Beülök a sarokba, a fal majd megtámasztja a hátam.

Jondon segítőkészen berakta a kért párnákat a szoba sarkába, de előtte azért kimentett belőle egy kopottnak tűnő kínai vázát. Magam részéről biztos voltam benne, hogy kopottsága ellenére legalább annyit érhet, mint Pelden Lhamo tömör aranyszobra.

A kövér meggyőződött róla, hogy jó helyen vannak-e a párnák, aztán rájuk csüccsent.

Tompa puffanás hallatszott, majd mintha megindultak volna felénk a falak. Még Jondon arcán is enyhe nyugtalanságot láttam, pedig nem az a fajta volt, akit holmi puffanások és táncoló falak csak úgy megrémítenek.

Khargil Gyamco zavartan pislogott ránk.

– Ő Mr. Miller... a tábori... izé... kórházból. Néha ellátogat hozzánk; mivel... érdekli a kolostorunk.

- Szomjas vagyok – panaszkodott Miller. – Maguk mit isznak?
- Teát – rebegte Khargil Gyamco.
- Kaphatnék én is?

Khargil Gyamco saját, megszentelt kezeivel töltötte ki neki az italt. Aztán, ahogy protokoll megkívánja, jobb kézzel nyújtotta át, miközben a baljával kecsesen alátámasztotta a jobb könyökét.

Miller már sokkal kevésbé protokollárisán elvette, majd a csésze felett az apátra meredt.

- Mi ez? – kérdezte olyan hangon, mintha valaki ellopta volna a pénztárcáját.

– Tea – rebegte Khargil Gyamco. – Igazi, himalájai tea.

– Nem azt kérdeztem – mondta mély, nyugtalanító hangján Miller. – Hanem azt, hogy mi-ben van.

- Csészében – rebegett tovább az apát.
- Hát éppen ez a baj.
- Baj? – nyögte Khargil Gyamco.

Az emberhegy fújtatott néhányat. A finoman hímzett kínai abroszhoz kaptam, nehogy a sóhajlás keltette légáramlat lefújja az asztalról.

- Nincs nagyobb valamilyük? Egy vödör is jó lesz. Szörnyű szomjúság gyötör.

Szemem sarkából láttam, hogy a nyitva felejtett ajtó résén át csodálkozó szempárok figyelik Millert. Nem lettem volna meglepve, ha a kolostor minden szerzetese odakint tolongott volna, hogy megfigyelhessék az emberhegyet.

Volt is rajta megfigyelnivaló bőven. Ahogy belezuhant a sarokba, kinyílt az inge, sza-

baddá téve az emberhegy hordónyi pocakját.

Pelden Lhamóra esett a pillantásom, és meghökkenve vettem észre, hogy arányaiban Millernek is éppen akkora hasa van, mint az istennőnek, sőt a fülei is éppen olyan hosszúak. A hosszú fül pedig Keleten köztudottan a bölcsesség jele.

Ekkor aztán felfogtam, hogy mit is keresnek odakint a lámák. Miller megelevenedett isten volt számukra, egy buddha vagy bódhiszattva, aki mindazokat a szerencsés jeleket magán viselte, amelyeket aranyba álmódott kollégái.

Khargil Gyamco tapsolt, és az egyik besettenkedő trapára kiáltott.

– Hozzatok egy nagy edényben teát!

A szerzetes meghajolt és eltűnt, az ajtót azonban résnyire nyitva hagyta. A kíváncsi szemek tovább fürkésztek bennünket.

Khargil Gyamco megköszörülte a torkát. Láttam rajta, hogy a szavakat keresgéli.

Addig-addig keresgélte, amíg Miller meg nem unta a dolgot. Tömpe mutatójával az asztalra bökött.

– Az ott mi?

– Asz...tal – rebegte a megszeppent apát.

– Ami rajta van?

– Sütemény. És csokoládé.

– Megkóstolhatom?

Khargil Gyamco eltátotta a száját. Jondon lehajtotta a fejét, én pedig majdnem elnevettem magam. Szerencsétlen Miller nem tudja, hogy az a sütemény... Ha négy szemközt lettünk volna, elmagyaráztam volna neki, hogy az asztalon feltornyozott sütemények és bonbonok egyáltalán nem arra valók, hogy megegyék őket. Az asztal gazdája csupán ezekkel akarja kifejezni szívélyességét: hogy íme! – annyira becsüli látogatóit, és olyan nagyra tartja őket, hogy a legfinomabb és legritkább csemegéket szolgálja fel számukra. Azt azonban mindenki tudja errefelé, hogy bármennyire is kellenek magukat az ingyencsúcsok, nem illik, és nem is tanácsos megenni őket. Sőt figyelmet sem szabad fordítani rájuk. Még hozzá több okból sem. Az egyik mindjárt az, hogy az így közszemlére tett és soha el nem fogyasztott sütemények és édességek éveinek a száma gyakran megegyezik azokéival, akik az asztal körül ülnek. Egy-szer magam is megcsodáltam Amdo legszebb kolostorában egy szelet csokoládét, amely még az első világháború előtt készült, s már többször is befűjták rovarirtóval, nehogy a döglegyek beköpjék.

Önkéntelenül is a süteményekre pislogtam. Valami furcsa fehéredett mellettük. Kissé előrehajoltam, hogy jobban szemügyre vehessem.

Azt a különös sajtféleséget láttam a tálon, amelyet a mongolok *áru*lnak hívnak. Az árul lepénnyé gyúrt túróból készül, amelyet hosszúkás csíkokra vagdálnak fel, majd a napon megszalják. A végterméket még akkor is nehéz megenni, ha friss; kiváló rágóizmok kellenek hozzá, de még így is előfordulhat, hogy a vigyázatlan vendég zsebében viszi haza néhány fogát. Ha pedig az árul felett is elmúltak az évek... Nem hiszem, hogy a repülőgépek nagy szakítószilárdságú alkatrészei tartósabbak és ellenállóbbak lennének nála.

Khargil Gyamco rám pislogott, jómagam viszont nem tudtam mitévő legyek. Kellemetlen lett volna az apát jelenlétében előadást tartanom Millernek a kolostori illemszabályokról, ezért inkább figyelmeztetőn megráztam a fejem.

Miller azt hihette, hogy légy szállt a fülembe, mert figyelmen kívül hagyta néma figyelmeztetésem.

Khargil Gyamco várt egy kicsit, majd remegő kézzel az egyik tál felé nyúlt. Levett a halom tetejéről két szürke színű, nehezen meghatározható formájú süteményt, és Miller felé nyújtotta.

– Adna egy kicsivel többet?

Khargil Gyamco felemelte az egyik tálat, és Miller markába nyomta. Miller mélyet sóhaj-

tott.

– Napok óta nem ettem semmit.

Aztán elkezdődött az, amire még ma is borzongva gondolok vissza. Miller rágni kezdte a süteményeket. Azok pedig recsegték-ropogtak, mint az éppen darabokra hullani készülő hintaszék.

Miller állkapcsa néhány másodpercre megállt, gyanakodva megforgatott néhány süteménydarabkát a szájában, majd elvigyorodott.

– Istenem, de hát ez finom! Ugye nem bánják, ha megeszem mindet?

Khargil Gyamco hasára szorította a tenyerét. Attól tartottam, hogy visszaesik a betegségébe, amiből a vándor varázsló kigyógyította.

A tál sütemény egyetlen perc alatt eltűnt Miller gyomrában. Még Jondon homlokát is kiverte a veríték a látványtól.

Amikor elfogyott a sütemény, Miller elégedetten a hasára ütött.

– Legalább ettem egy falást, bár ezzel nagy bűnt követtem el. Azt a csokoládét is meg szabad kóstolnom?

Summa summarum: mire a tea megérkezett, Miller felfalt mindent, ami az asztalon volt. Még a tormának, az áldozati süteménynek sem kegyelmezett, pedig az már olyan avas volt, hogy a legyek sem szálltak rá.

A teát különösképpen hálásan fogadta. Két szerzetes hozta be a szobába, akkora kondérban, amekkorában normális körülmények között rizst főznek. Miller intett a szerzeteseknek, majd óvatosan átvette tőlük a kondért.

Már nem is mondom, hogy csodát láttam. A jó tízliternyi teából legalább öt eltűnt Miller feneketlen gyomrában.

– Tudom, hogy Hallstadt doktor meg fog szidni érte, de nem bírtam már magammal – sóhajtott. – Ez az én bajom. Hogy néha nem bírok magammal. De hamarosan jön a csodaszer. A doktor megsúgta.

– És mi lenne az a csodaszer? – kérdeztem udvariasan.

– Egyelőre titok. Bár én már tudom, micsoda.

Őszintén szólva, nem izgatott különösebben bennünket a kövér emberek lefogyasztásának a titka. Hogy Khargil Gyamco mire gondolt, az mindörökre rejtély maradt, Jondon és jómagam meg voltunk győződve róla, hogy az átverés egészen sajátos és különös formájával van dolgunk. Mindketten tisztában voltunk vele, hogy a kóros kövérség népbetegség; szerte a világon keresik a gyors és radikális lefogyás titkát, hiszen már a valaha szegény országokban is egyre gyakoribb az elhízás. S egy-egy túlsúlyos ember mit meg nem tenne érte, hogy lefogyjon! Persze úgy, hogy koplalnia se kelljen, és a mozgást se kelljen túlzásba vinnie. A fogyókúra-biznisz az egyik legtöbb pénzt hozó üzlet a világon. Egész iparágak épültek fel a nagy átverésre. Hatástalan gyógyszerek milliói öntik el az üzleteket; valamennyi azt ígéri, hogy amit a vásárlók a kezükben tartanak, az éppen az a csodaszer, amire szükségük van. Zsírégetők, vízhajtók, étvágycsökkentők kelletik magukat jó pénzért. Csodadoktorok hirdetnek fogyasztótanfolyamokat, különleges gépeket, kalóriacsökkentő keverékeket. Jondon és jómagam meg voltunk győződve róla, hogy egy ügyes orvoscsoporthoz híveket a csábító fogyás reményében egy himalájai táborozásra. S ez még talán nem is a legcsúnyább átverés. A jó levegő, a magasság, a gyógyteák és a gyógyfüvek talán valóban csökkentik az étvágyat.

Miller szeme az asztalt kutatta, hogy nem maradt-e rajta egy otffelejtt sütemény, de mivel nem talált, szomorúan felsóhajtott.

– Még mindig éhes vagyok, hogy az ördög vigye el.

Khargil Gyamco kenetteljesen összetette a kezét.

– Nálunk ilyenkor nincs étkezés. Csak este. Szólok egy trapának, hogy mutassa meg önnek a lhakangot, az imatermet, amelyet tegnap nem sikerült megtekintenie. Mr. Lawrence, azaz

Blobzang rinpócse... nem kísérné majd vissza Mr. Millert? Ön Jobban ismeri a környéket, mint Mr. Miller. Estefelé már könnyű eltévedni.

Beleegyezőn bólintottam. Úgyis kíváncsi voltam a lefogyni kívánó óriások táborára.

20

A nap még igencsak fent vándorolt a hegyek csúcsai felett, amikor elindultunk a fogyókúrázók tábora felé. Mielőtt útnak indultunk volna, sikerült a konyháról elcsennem néhány tegnapi maradt hússostáskát. Miller ezeket majszolgatta. Olyan vitézül ballagott mellettem, mintha nem is másfél mázsával nyomná a földet.

– Csodálkozik? – kérdezte, amikor elkapta elismerő pillantásomat. – Az a helyzet, hogy jó formában vagyok. Valahogy feldob az itteni levegő. Csak éppen... az étvágyam is megjön tőle. Maga szerint hogy főznek Kharban?

– Gondolom, ugyanúgy, mint a többi kolostorban – mondtam meglepetten.

– Nem akartam felemlíteni a dolgot – morogta –, de Khargil Gyamco kirúghatná a szakácsát. Azok a sütemények... kissé szárazak voltak.

Nem akartam bevallani neki, hogy némelyikük már akkor Khar kolostora főlámájának az asztalán hevert, amikor ő még az iskolapadot koptatta Amerikában.

Alig másfél kilométert kellett csupán gyalogolnunk, hogy elérjük a tábor határát jelző emberfej nagyságú kövekből kirakott jelképes kerítést. Onnan már a sátrak körvonalai is kibontakoztak előttünk a leheletfinom ködből. A sátrak mellett hosszú póznák álltak faragott varjúval a csúcson. Mintha régi, indián totemoszlopok lettek volna.

Őszintén lenyűgözött a sátortábor nagysága. Egész kis város emelkedett előttünk, kerek térrel a közepén, amelybe keskeny utcák futottak be. Mintha évekre építették volna a sátorvárost, nem csupán hat hónapra.

Elismeréssel szemléltem a terecske mellett álló nagy, gömbölyű kőkolosszust is. Mintha valóban egy mesebeli óriás tányérjáról gurult volna le. Felettünk, majdnem három kilométernyi távolságban rejtőzött a lhato, amelyet a hegyek közül előszivárgó köd jótékonyan betakart. Tudtam, hogy ez az időszak a születő ködök ideje, amelyek még elvéve fedik csak be a völgyeket és a kősziklákat, mint finom fátyol a menyasszony arcát. Hetek múltával aztán egyre sűrűbbek és vastagabbak lesznek, majd a tél közeledtekor már áthatolhatatlan, bolyhos takaróba burkolják a Himaláját.

Addig-addig szemlélgettem a követ, amíg egyszerre csak megmozdult. Egyetlen pillanatig azt hittem, ő kezd felénk gurulni, de csak egy férfi bukkant ki mögüle. Kék síruha takarta a testét, arcát síszemüveg védte a naptól.

Jeff Miller felhorkant mellettem, és úgy megtorpant, hogy majdnem felmáshoztam a hátára.

– Jézusom... ez Park – morogta. – Ez... Park! Elfelejtettem engedélyt kérni az eltávozásra.

A férfi szótlánul állt velünk szemben, majd lassan, nagyon lassan az arcához nyúlt, és a homlokára tolta síszemüvegét.

Miller valóban meg volt ijedve. Mielőtt megszólalhattam volna, tett néhány lépést előre, és felemelte a kezét.

– Hé, Mr. Park, én vagyok az... Én vagyok, Jeff Miller.

Mr. Park szép nyugodtan, ahogy a szemüvegét feltolta a homlokára, a fegyverét is felemelte.

– Kicsoda maga? – kérdezte, mintha fogalma sem lenne, miről van szó. – Nem értettem a nevét.

– Jeff vagyok. Jeff Miller.

Abel Park megrázta a fejét.

– Nem ismerek semmiféle Jeff Millert. Illetve... valóban lakott itt a táborban egy Jeff Miller, de az eltűnt vagy meghalt. Maga nem lehet Jeff Miller!

– De az vagyok, az bizony... – bizonygatta Jeff. – Én vagyok az öreg Miller. Jöjjön ide, és nézzen meg, vagy én megyek oda magához.

– Még csak az hiányozna – mondta Park. – Egyébként nagyon is jól tudom, kicsoda maga.

– Na ugye... – könnyebbült meg Miller.

– Maga egy halott ember. És az a másik is az.

Mivel ez a másik én voltam, nem simogatták puha piheként a szavai a lelkem.

Hogy végül is Parknak mi lehetett velünk a szándéka, nem tudom. Szerencsére nem is került rá sor, hogy megtudjam. Park még mindig a fegyverét emelgette ránk, amikor újabb ismerős bukkant fel a szemünk előtt. Csak akkor jöttem rá, hogy kicsoda, amikor kissé riadt hangon rákiáltott a barátságosnak nem mondható, egyszemélyes fogadóbizottságra.

– Kik ezek, Abel? Szerzetesek?

Marisa doktornő volt a jövevény. Ugyanazt a kék nadrágot viselte, mint odafent a lhatónál, síszemüvege is ugyanúgy eltakarta az arcát.

De azért ráismertem. És ő is énrám.

– Hé, Abel, ez ugyanaz a fickó, aki... ez meg itt Jeff Miller! Jézusom, Jeff, hova a fenébe tűnt maga? Halálra kerestük. Tűvé tettük maga miatt a környéket. Jézusom, csakhogy megvan!

Jeff Miller megkönnyebbülten vigyorgott, bár azért az aggodalom még mindig ott bujkált a szemében.

– Hogy van, Miss Mayberry?

– Én jól, de *maga* hogy van?

– Köszí, én is megvagyok.

– És hova a fenébe tűnt, ha szabad kérdezni?

– Kharban voltam. Megnéztem az imatermüket.

Sajnálom, hogy nem szoltam róla senkinek.

– És maga? – lépett kicsit közelebb hozzám Marisa. – Maga hogy kerül ide?

– Elkísértem Mr. Millert.

Mielőtt a doktornő tovább kérdezősködhetett volna, léptem egyet előre. Ez aztán elég is volt ahhoz, hogy Abel Park ismét rám emelje a puskáját.

– Csak nyugalom – mosolyogtam rá. – Annyira ki van akadva tőlem?

Park megvetően lebiggyesztette az ajkát és kiköpött. Nagyjából ez volt a véleménye rólam.

– Beszélhetnék a vezetőjükkel? – fordultam a szép doktornőhöz.

Marisa Mayberry a sátrak felé fordította az arcát.

– Most akarja zavarni Lanier doktort? Éppen a laboratóriumban...

– Mondja meg neki, hogy Sam Howard doktorról lenne szó.

– Sammy? Istenem... hát maguknál van? Biztos voltam benne. Ezért nem találtuk hát a lható alatt. Tudnának várni itt egy kicsit? – Aztán Abelre pislantott, és mindjárt helyesbítette is a javaslatát. – Vagy inkább jöjjenek velem... csupán pár lépés az egész.

– Hé! Ez nem lesz így jó! – tiltakozott azonnal a galamblelkű Abel. – Nincs joga senkit bevinni a tábor területére. Amíg nem látom Lanier doktor írásos engedélyét...

– Vegye úgy, hogy megkapta, Abel!

Oldalra fordítottam a fejem. Középtermetű, karcsú, szőke fiatalember állt a legközelebbi sátor mellett, és felénk lengette a karját.

– Jöjjenek csak nyugodtan. Nincs semmi probléma. Igaz, Abel?

Abel nem szolt semmit, csupán oldalra húzódott.

Bevonultunk a kövér emberek gyógytáborába.

lett volna. Aranykeretes szemüvegéhez jól illett tarka kockás zakója. Amikor észrevette, hogy kissé talán tovább pihen tekintetem tarka kockáin, mint szokás, zavartan széttárta a karját.

– Még nem volt időm átöltözni. Alig egy órája tértem vissza Gangtokból. Különben dr. Lanier vagyok.

– Leslie L. Lawrence – mosolyogtam.

– Amint látom, Jeffrey is hazatalált. Nem is sejtik, mekkora öröm ez nekem. Ön tulajdonképpen kicsoda, Mr. Lawrence?

Mielőtt bemutatkozhattam volna, Marisa doktornő közbekiáltott.

– Ő az, akiről beszéltem! Ő is azok között a szerzetesek között volt, akik odafent...

– Aha – morogta Lanier doktor. – Már értem. Bejönne hozzánk néhány percre, Mr. Lawrence? A sátramba például... és ha nem veszi tolakodásnak, szívesen meghívnám vacsorára.

A lámák főztjére gondoltam, és gyorsan igent intettem.

– Akkor hát, isten hozta nálunk – hajolt meg Lanier doktor. – Remélem, jó szomszédok leszünk.

Én is ezt reméltem.

22

Végül mégsem Lanier doktor sátrában kötöttünk ki, hanem egy jóval nagyobb faépítményben. A faház nagytermének felében ládák és kötelekkel átkötött bálák heverték szanaszét, ami hely szabadon maradt, azt székek és egy asztalka foglalta el. Itt szoktak összegyűlni az orvoscsapat doktorai, ha fontos megbeszélőnk akadt.

– Egyelőre foglaljon helyet itt, Mr. Lawrence – készségeskedett Lanier doktor. – Kollégáim már befejezték a munkájukat, azonnal itt lesznek ők is. Itt legalább kényelmesen elférünk. Vacsorázni majd átmegyünk hozzám.

A doktor eltűnt, én egyedül maradtam. Ahogy Lanier mögött becsattant az ajtó, felálltam és szemügyre vettem az egymásra halmozott ládákat és csomagokat. Egy gangtoki cím volt valamennyire ráfestve. Jól a fejembe véstem, és visszaültem a helyemre. Abban a pillanatban már nyílt az ajtó, és három ismeretlen ember lépett be a terembe. Két férfi és egy nő.

A nő megtorpant az ajtóban, rám nézett, és a szája elé kapta a kezét.

– Istenem, édes jó istenem!

Felálltam, megigazítottam a palástomat, majd feltúráztattam az agyam. Eszerint ismer engem... Akármekkora sebességre is kapcsoltam azonban a motort, senkire nem emlékeztetett.

A magasabbik férfi elkapta a karját.

– Csillapodj, szívem. Tudod, mint a múzeumban. Mindent a szemnek, semmit a kéznek.

A harmadik nem szólt semmit, csak legyintett egyet, mint akinek elege van a másik kettőtől.

A magasabbik férfi odajött hozzám, és kezét nyújtott.

– Bocsánat, Mr. Lawrence, dr. Lynn vagyok. Azt tanácsolom önnek, hogy óvakodjék ettől a nőtől... Akármit is mond...

– Ez aztán nem volt szép tőled, Kieth! – fűjt felé mérges macskaként a középtermetű, igen-csak teltkarcsú hölgy. – Ne próbálj meg közénk állni.

– Én csak óvtam tőled a vendéget.

A teltkarcsú a tenyerembe ejtette ingerlően puha kezecskéjét.

– Gronger doktornő vagyok. Melanie Gronger. És maga nagyon tetszik nekem.

Ő is tetszett nekem. És ezt nem is hallgattam el előle.

– A dolog kölcsönös – mosolyogtam rá. Olyan mosollyal, amelyet amúgy szívdöglesztőnek mondanak.

Gronger doktornő az arca elé kapta a kezét.

– Jaj, kérem, ne csinálja ezt, mert mindjárt elolvadok.

– Már megint Melanie produkálja magát? – hallottam egy hangot az ajtó felől. Vágottszemű, ázsiai férfi volt a jövevény, de szeme állásával ellentétben tökéletes amerikai kiejtéssel beszélt. – Remélem, még nem ejtette csapdába, uram?

Aztán többen is jöttek, többnyire férfiak. Legutoljára Lanier doktor, s amikor megszámolta a jelenlévőket, behúzta maga mögött az ajtót.

A doktorok sorra helyet foglaltak az összecusukható tábori székeken. Úgy ültem velük szemben, mintha előadást akarnék tartani nekik. Pedig semmiféle szándékom nem volt, csupán meg szerettem volna ismerkedni a táborukkal, és enni egy jó vacsorát.

Lanier doktor állva maradt, majd amikor nyugtázta, hogy mindenki ül, rám bökött a mutatóujjával. – Hölgyeim és uraim, kedves kollégák... az itt ülő úr Mr. Lawrence, akit mindeddig én is csak hírből ismertem. Marisa volt szíves és ejtett róla néhány szót. Mr. Lawrence, engedje meg, hogy bemutassam a kollégáimat. Jómagam Walter Lanier vagyok, ez itt Miss Liana Cardoso, Mr. Scott Teague, Marisa Mayberry – őt már ismeri –, ő pedig Kenneth Wong.

Ahogy beszélt, egyre mélyült a hangja, mintha egy kurbli gramofon kezdett volna lejárni.

– Szóval, Mr. Lawrence, mi vagyunk az a titokzatos expedíció, amely sátorvárost épített a két kolostor közé. Megtenné, hogy beszélne magáról egy kicsit a kollégáknak?

– Hát hogyne – biccentettem és udvariasan felálltam. – Leslie L. Lawrence vagyok. Londonban tanítok a Keleti Nyelvek és Kultúrák Egyetemén. Jelenleg éppen Kharban tartózkodom... és a könyvtárban dolgozom. Mit óhajtanak még megtudni rólam?

– Van a közelben barátnője? – tette fel a gyors kérdést Melanie Gronger.

– Dugulj el már, Melanie!

Lanier doktor felemelte a kezét, mire csend támadt.

– Tudja, miért kíváncsiskodunk, Mr. Lawrence?

– Azt hiszem, igen.

– Nos? Miért?

– Mert meg akarják tudni, hogy lehet-e közöm Sámuel Howard doktor meggyilkolásához.

23

Olyan csend támadt, hogy a légy zümmögését is meg lehetett volna hallani, vagy ha sváb-bogarak falatoztak volna a bálákban.

– Rendben van – biccentettem. – Kérdezzenek nyugodtan, állok rendelkezésükre.

Lanier doktor megnyalta a szája szélét, és megsimogatta tejfelesszőke haját.

– Hosszasan elbeszélgettem Abel Parkkal és Timothy Andersonnal. Azt mondják, ön és két társa alaposan gyanúsítható Howard doktor meggyilkolásával.

– Hm. És miért gyilkoltuk volna meg?

– Ezt a kérdést még nem tettem fel magamnak. Szeretném hallani az ön verzióját.

A többiek is szerették volna. Ekkor már egyetlen arcon sem láttam mosolyt, még Melanie-én sem.

Néhány mondatban összefoglaltam nekik a történeteket. Hogy miképpen találtuk meg a lha-tó kövei alatt a doktort, aki akkor már napok óta halott volt... hogy miképpen bukkant ránk a két biztonsági őr és Mayberry doktornő; arról azonban, hogy mi történt a szakadék szélén, nem ejtettem szót.

– Tehát nem önök tették – sóhajtott a Lanier doktor. – Hol van most Sammy?

– Fogalmam sincs róla – tártam szét a karom.

Lanier doktor értetlenül nézett rám.

– De hiszen önök megtalálták. Az embereim tanúsítják.

– Úgy van – bólintottam.

– Márpedig nincs a kórákás alatt. Ellenőriztettem.

– Később lekerült a kolostorba.

– Hála istennek – morogta a doktor. – Amilyen gyorsan csak lehet, be kell szállítanunk Gangtokba, így is ezernyi kellemetlenségünk lesz miatta. Már értesítettem a zsarukat... azt mondták, érte küldenek valakit. Hamarosan idehozatom a kolostorból.

Vettem egy mély lélegzetet.

– Csakhogy van egy kis probléma Howard doktorral kapcsolatban – mondtam.

– Micsoda? – hökkent meg Lanier. – Talán nincs... szállítható állapotban?

– Eltűnt – mondtam.

– Micsoda?

– Az önök kollégájának a holtteste.

Ismét az értetlenség csendje. Ha svábbogár lett volna a bálákban; satöbbi, satöbbi. Lanier megnyalta a szája szélét.

– Azt mondja... eltűnt Sammy holtteste?

– El.

– Honnan?

– Kharból.

Lanier doktor kissé eltátotta a száját, miközben roppant erőfeszítéssel megpróbálta követni a szavaimat.

– Álljon csak meg, ember! – emelte fel végül a kezét. – Azt akarja beadni nekem, hogy kollégánkat, a szerencsétlen Sammy Howardot megölték, a kórakás alá temették, maguk megtalálták és levitték a kolostorba, ahonnan eltűnt. Értesítettek valakit róla?

– Felesleges lett volna – mondtam. – Kharban tartózkodik Jondon rinpócse, a bhutáni király biztonsági minisztere. Ő majd igazolja, hogy igazat beszélek. Különben nem mi vittük le a kolostorba.

Ekkor kitört a zűrzavar. Mindenki kiáltozott, gesztikulált, kérdéseket kiáltott felém, amelyeket nem értettem, valaki a palástomat rángatta, valaki még belém is rúgott – feltehetően izgalmában –, s csak akkor nyugodtak meg a kedélyek, amikor Lanier minden erejét összekapva nyugalomért fohászkodott.

– Kérem a kollégákat... maradjanak csendben! Ha egymást igyekszünk túlkiabálni, nem megyünk semmire. Mr. Lawrence... ön ott volt, amikor megtalálták Sam Howardot... látta azt is, amikor levitték a kolostorba?

– Nem vitték le.

– Akkor... hogy került oda?

– Fogalmam sincs róla – mondtam az igazságnak megfelelően.

– Mit mondanak a trapák?

– Tanácstalanok. Egyesek szerint Howard doktor holtteste rolanggá, azaz elvarázsolt holttesté változott, és odaröppent a kolostor elé, ahonnan lekerült Khar pincéjébe. Valószínűleg nem tetszhetett neki a hely, mert gyorsan tovább is állt.

Lanier doktor megragadta a karom.

– Értsük meg egymást, Mr. Lawrence. Nem elveszett aranyórát keresünk, hanem egy... szerencsétlenül járt kollégánkat. Ha igaz, amit önök mondanak, Sammy Howard meghalt. Mégpedig nem természetes halállal. Érti egyáltalán, hogy mit mondok?

– Igyekszem – bólintottam.

– Megölték az egyik kollégánkat! Akivel nap nap után együtt voltunk, együtt dolgoztunk, a családuink tagja volt. Az a legkevesebb, hogy megpróbálom megtalálni a holttestét. Már az is örület, hogy nincs többé. Mintha egy középkori kísértettörténetet hallgatnék... Ismét fel kell vennem a kapcsolatot a hatóságokkal.

– Megteheti – mondtam –, ámbár szerintem felesleges. Jondon rinpócse majd...

– Fenébe a maga rinpócséjával! Hiszen azt sem tudom, kicsoda. Be kell mennem Gangtokba, ki kell vernem a rikácsot, követelnem kell, hogy jöjjön ki a rendőrség, keresse meg a gyilkost, és... dugják rács mögé. Aztán folytatnom kell a munkát, amit jószerével még meg

sem kezdtünk.

– Azt teszi, amit jónak lát – biccentettem. – Azért jöttem, hogy elmondjam magának, amit tudok.

A doktorok cirka tíz percig tartózkodtak még a sátorban.

Aztán egyedül maradtam Lanier doktorral.

24

Lanier doktor úgy járkált le-fel a teremben, mint a ketrecbe zárt oroszlán. Nagyokat fujtattott, maga elé morgott, mintha ott sem lettem volna. Legalább öt percig csinálta, aztán alighanem elfáradt, mert hirtelen megtorpant, és olyan szemekkel pislogott rám, mint akinek fogalma sincs róla, hogy ki az ördög lehetek.

Ahogy rám nézett, egy üzőtt vadat láttam kikandikálni a szeméből.

– Az ördögbe is – motyogta aztán. – Az ördögbe is. Bocsásson meg, kissé sűrű volt ez a mai nap. Nem gondoltam volna, hogy ennyi problémával kell megküzdenem. Los Angelesben még azt hittem, minden rendben lesz. Előre letárgyaltunk mindent, megtekintettük a helyszínt, megkötöttük a szerződéseket...

– Milyen szerződéseket? – vágtam közbe.

– Hogy milyeneket? Felállna a hátán a szőr, ha tételesen felsorolnám, hányféle kontraktust kellett kötnünk. Az indiai hatóságokkal, a gangtoki hatóságokkal, az élelmiszerszállítókkal, a betegekkel, a kolostori hatóságokkal, vallási előljárókkal. Tudja, mennyi a súlya?

– Minek?

– A kérvényeknek. Magam mértem meg. Pontosan nyolc kiló, és ezek csak az első példányok.

– Nem semmi.

– De nem ám. És akkor idejövök, és semmi sincs rendben. Azt hittem, sima aszfalton gördeszkázom idáig, és akkor tessék!

Nem kérdeztem meg, mi az a semmi. Nem is kellett, mondta ő magától is.

– Kezdődött azzal, hogy Csömo apátja, Dondrub Szengge, akinél kizárólag udvariassági látogatást óhajtottam tenni, mint jó szomszédnál szokás, kihajított a kolostorából.

– Kihajította?

– Kis túlzással élve úgy, hogy a lábam sem érte a földet. Pedig még ajándékot is vittem neki. Egy nyírógépet. Tudtam, hogy a trapák kopaszok, ezzel aztán akár minden reggel lenyírhatta volna a haját. Csakhogy még módom sem volt átadni neki. Még csak a színe elé sem engedett. Azt üzenté, hogy vele senki nem tárgyal meg semmit; az a terület, amelyen feltervük a sátrakat és a faházakat, az ő területe, s mivel nem kértünk tőle engedélyt olyan, mintha betörtünk volna hozzá. Ő pedig úgy fog elbánni velünk, mint ahogy a betörőkkel szokás. Hiába üzentem neki, hogy téved: táborunk Khar földjén áll, fűtyült rá. Végül még meg is fenyegetett.

– Mivel fenyegette meg?

– Hogy... nem tartja vissza a démonokat.

– Nem tartja vissza a démonokat?

– Ahogy mondom. Tudta, hogy a szemközti hegyoldal, a másik kolostor mellett, a szrinpók földje?

– Most már tudom. Én is egy trapától hallottam.

– Azt is üzenté, hogy rám küldi a varázslókat – panaszkodott tovább.

– Kicsodákat?

– Van három varázslója – magyarázta türelmesen Lanier. – Mármint Dondrub Szenggénék. Ott tartja őket a kolostorában már hosszú hónapok óta. Tudja, miért?

– Fogalmam sincs róla.

– Hogy ne engedjék a szrinpókat Csömo területére. Leghatásosabb fegyverük a mani vonal. Ez egy kövekből kirakott csík, amely Khar kolostorát – ott lakik maga – és a hozzá tartozó szrinpók lakta hegyoldalt elválasztja Csömótól. A szrinpók – bármennyire is szeretnének – nem férhetnek hozzá. A varázslók karbantartják a mani vonalat: minden héten megszentelik a köveit. Ha csak egyszer is elmaradna a szentelés, a szrinpók betörhetnének Csomóba.

– Eszerint magukat is védi a mani vonal.

– Elméletileg igen – sóhajtotta. – Amikor idejöttünk, azonnal feltűnt, hogy kövekből rakott vonal húzódik a végtelenbe. Meg is kérdeztem a helyiektől, hogy mi a csoda ez? Azt válaszolták, hogy mani vonal, és hozzá ne nyúljunk, mert akkor végünk. Jönnek a szrinpók, és nekünk annyi. Meg is ijedtünk rendesen, mert fogalmunk sem volt róla, mi a csoda az a szrinpó. Azt hittük, olyan, mint az al-Kaida. Aztán Dondrub Szengge nem volt hajlandó tárgyalni velünk... még azon az éjszakán eltűntek a mani kövek... Apropos, tudja, mi van a kavicsokra vésve?

– Az om mani padme hum-formula. Többnyire.

– Ha jól tudom, ez buddhista ima.

– Nagyjából.

– A varázslók viszont nem buddhisták. Vagy igen?

Nehéz lett volna megmagyaráznom neki, hogy a helyzet még ennél is bonyolultabb. A varázslók buddhisták is, meg nem is. Hisznek Buddhában, követik a lámaegyház rítusait – de csak bizonyos mértékig. Létüket a mágia, a varázslat és az ősi kultuszok határozzák meg. Ennek ellenére megférnek a szerzetesekkel, sőt a trapák hozzájuk fordulnak, ha gonosz lényekkel gyúlik meg a bajuk.

– A trapák csak felhasználják őket – magyaráztam.

– Szóval, egy éjszaka felszedték a mani köveket. A környékeliek szerint persze a szrinpók tették. Normális körülmények között nem teheték volna meg, mert ha csak hozzá is nyúltak volna egyhez, pokoli fájdalmat éreztek volna. Csakhogy már nem éreztek. A varázslók hatásalanították a köveket. Másképpen szólva Dondrub Szengge nem sokat lacafacázott; ránk szabadította a szrinpókat. Ennek aztán meg is lett az eredménye. Howard doktor meghalt, és eltűnt egy kórakás alatt. Akár azt is hihetnem, hogy valóban a szrinpók tették. Mert tudja, mit üzent nekünk még ez a Dondrub Szengge? Hogy úgy járunk, mint az áldozati gyertya, ha el nem takarodunk innen... Elfogyunk. S ha arra gondolok, hogy ez még csak a kezdet... Jézusom!

Megtörölgette verejtékező homlokát, és könnyörögve nézett rám.

– Figyeljen ide, Mr. Lawrence... Maga ismeri az itteni világot: a szerzeteseket, a hiedelmeket, a szrinpókat, a mani kavicsokat, mindent. És bizonyára ismeri az apátok észjárását is. Tudom, hogy ez a Dondrub Szengge most nagyon ki van bukva, kivertük nála a biztosítékot, de esküszöm, nem én tehetek róla. Ha csak halvány fogalmam is lett volna róla, hogy hozzá kell fordulnom, kapott volna tőlem egy kiló kérvényt... Szóval, azt kérdezem magától, sőt nem is kérdezem, hanem összetett kézzel könyörgök: segítsen nekem! Ön lámaruhában jár, szót tud érteni velük, ismeri a szokásaikat; segítsen megpuhítani ezt az eszelős apátot. Ígérjen neki bármit, a föld alól is előteremtem.

– Úgy gondolja, nem elégszik meg a hajnyíróval? – kérdeztem némi gúnnyal a hangomban.

– Honnan a fenéből tudjam? Hátha valami másra van szüksége. Ha kell, hozatok egy kőfaragót, aki az eddigieknél is csinosabb mani köveket farag neki; befizetem a tajvani buddhista világkonferenciára, mit tudom én, csak mondja meg, mit szeretne. Megteszi?

– Nem tudom, mit tehetnék – tétováztam. – Hiszen nem is ismerem az apátot. Kharban lakom, az én apátom pedig nincs valami jóban Csömo apátjával. Nem hiszem, hogy sokat érne a segítségem.

Lanier ismét megragadta a karom.

– Legalább próbálja meg, kérem! Megpróbálja?

Addig húzkodta a palástom ujját, amíg kénytelen voltam beleegyezően bólintani. Úgyis

szándékomban állt meglátogatni Dondrub Szenggét, és ha már ott vagyok, meglátom, mit tehetek értük.

– Bármit megteszek, amit csak akar – ismételte Lanier. – És magának is. Csak mondja meg, mire van szüksége... Kérem... ne nevéssen ki... de kérdeznék valamit... Ön ismeri az itteni viszonyokat... feltételezve ugyan, de meg nem engedve...

Kicsit hablatyolt még, aztán elhallgatott.

– Miről van szó? – húztam össze a szemöldököm. – Lehet, hogy... igazából léteznek szrinpók, és ők...? Tudom, hogy nevetséges a kérdésem, hiszen európai ember vagyok, orvos... nem bánom, ha ki is nevet érte...

– Nem nevetem ki – mondtam komolyan.

Erre aztán még kényelmetlenebbül érezte magát, mintha kinevettem volna.

– Nem nevet... ki?

– Nem én.

– És... miért nem?

– Miért nevetném ki? – vontam meg a vállam. – Ez itt a Himalája. Itt vékonyabbak a lehetőségek a lehetetlentől elválasztó határok, mint egyebütt. Itt a lehetetlen is egyetlen pillanat alatt lehetségessé válhat, ugyanakkor, ami másutt megszokott gyakorlat, itt néha más dimenzióba kerül.

– Atyavilág! – kapta a kezét a szája elé. – Ha azt mondja nekem, hogy hisz a szrinpókban... Akkor azt is feltételezhetné, hogy a varázslók tényleg... és akkor Sammy Howardot... valóban a szrinpók ölték meg. Akkor viszont bennünket is... és elfogyunk, mint az áldozati gyertya vagy füstölő...

Hiába is nézett rám kétségbeesve, nem tudtam megvigasztalni.

A Himalájában gyakran valóban elmosódnak az e világ és a túlvilág közti határok.

25

Nem vagyok túlon túl kíváncsi természet, de azért bizonyos dolgokkal tisztába kellett jönnöm, hogy megpróbálhassak segíteni rajtuk.

– Mesélne valamit, doktor, a gyógyítási módszereikről? – kértem, amikor már alaposan kifárasztotta magát a tépelődéseivel.

– Ó, hogyne, természetesen – bólogatott. – Mit akar tudni?

– Úgy hallottam, merőben új eljárásokat alkalmaznak. Jeff Miller szerint...

– Á, Jeff Miller nem tud semmit! – legyintett a doktor –, de nem is fontos, hogy tudjon. Az ő dolga az, hogy felszabaduljon.

– Mit csináljon? – hökkentem meg.

– Felszabaduljon az úgynevezett civilizációs nyomás alól.

– Az meg mi a csoda?

– Elmagyarázom. Láta már a pácienseinket? Nem? De Millert legalább megfigyelte? Ő még a könnyebbek közül való... a maga száznegyven-valahány kilójával. A többiek többnyire százötven felett vannak. Gondolja csak el; fiatal emberek, néhányan még a húszon innen, és máris százötven kilót nyomnak. Nem kis dolog, mi?

– Hát nem.

– Ha ennyire túlsúlyos emberek közül valaki odahaza elhatározza, hogy elég! – véget vet a szenvedéseinek, és nem az öngyilkosságot, hanem a lefogyást választja, több visszahúzó tényezővel is számolnia kell. A legfontosabb a környezete. Ezt hívjuk mi civilizációs nyomásnak. Mindazon negatív hatások összességét, amelyeknek a fogyni szándékozó ki van téve. De mielőtt még részletesebben is beszélnék erről, határozottan ki kell jelentenem, hogy csak az tud lefogy, aki le is akar! Aki tenni is akar érte valamit, nem csak sopánkodik. A másik fontos dolog, hogy nem szabad csodaszerekben bízni. Ha bárki is úgy gondolja, hogy vesz

magának egy doboz csodapirulát, naponta kétszer elsétál a szobája egyik végéből a másikba, vagy egyik villamosmegállótól a másikig, jobb ha bele sem kezd; ennek nincs semmi értelme, és a várható eredmény is a nullával egyenlő. Az a legfontosabb, hogy akarjunk tenni valamit magunkért, és ezért komoly áldozatokra is hajlandók legyünk. Világos?

– Eddig igen.

– Ha megvan az akarat és a módszer is – ami lehet jó is, és rossz is –, az a legfontosabb, hogy leküzdjük azt a valamit, amit civilizációs nyomásként határoztam meg. Ez a környezet káros hatása, és számtalan tényezőtől tevődik össze. A szintén kövér barátokból, akik kiröhögnek bennünket, akik lefitymálják az elszántságunkat, akik hamburgert zabálnak az orrunk előtt; a kirakatok és áruházak teli polcaiból, amelyek csaloéka lidércként hívogatnak bennünket; a cukrászdák süteményhalmaiból... szóval, ezt hívjuk mi civilizációs nyomásnak... persze némi gúnyos felhanggal. A mi civilizációnk ugyanis az önrontás civilizációja. Ebből kell kiszabadítanunk a pácienseinket. Itt nincs gonosz csábítás, csak friss levegő; a hegyóriások csodálatos látványa; a segítőkész doktorok és pszichológusok – mert azt tudnia kell, hogy a legtöbb elhízásnak többnyire pszichológiai oka is van. Háromhétnyi szoktatás után aztán elkezdenénk az érdemi munkát. A fogyasztás tényleges folyamatát.

– Úgy érti, hogy a gyógyszerek alkalmazását?

– Mi nem alkalmazunk gyógyszereket.

– Gyógytea, bogyók...

– Teát azt igen. De azt is csak folyadékpótlásra. Nekünk más módszerünk van.

– Megtudhatnám, hogy micsoda?

Lanier doktor sajnálkozva rázta meg a fejét.

– Sajnos nem. Tudja, ez... többszörösen is titok.

– Úgy érti, orvosi titok?

– Például. Azonkívül üzleti titok is. Mi itt egy merőben új módszert próbálnánk ki, amely ha beválik, óriási pénzeket hozna annak, aki kidolgozta.

– Azaz önnek?

– Mit tagadjam, nekem is, bár egyáltalán nem azért csinálom. Én tényleg olyan hülye vagyok, aki önzetlenül is segítene az embertársain, csak hogy ebben a világban már nem sokat ér az önzetlenség.

Amíg beszélt, egyre nyugtalanabbá vált a tekintete, mintha ismét a halott kolléga és a szrinpók jutottak volna az eszébe. Én azonban valami másra gyanakodtam. Valamire, ami nyugtalanítja, de nem óhajtja megosztani velem.

Mondj nemet! Mondj nemet! Mondj nemet! Hagyd a fenébe az egészet; ülj be a könyvtárba, és olvasd a szent könyveket, az való neked! – kiáltotta a jidamom a lelkem mélyén.

Úgy döntöttem, ahogy szoktam.

Nem fogadtam meg a tanácsait.

Azért végre-valahára a vacsora ideje is elérkezett. Lanier doktor sátrában került rá sor. Várakozással ellentétben csak néhányan vettünk részt rajta: a vörös hajú Miss Cardoso, Melanie Gronger doktornő, valamint Kenneth Wong és Scott Teague. Az ételeket két, halk léptű indiai férfi tálalta fel.

– Ők a szakácsaink és felszolgálóink – mutatta be őket a házigazda. – Nélkülük éhen is halnánk. Egyszer próbáltuk csak ki az itteni ételeket... nem kívánom még az ellenségeinknek sem.

Ezen aztán eléledtünk egy kicsit. Felvettem, hogy talán ez lenne az igazi fogyási módszer; csámpa és himalájai tea. Aki élve marad, biztosan megszabadul jó néhány kilójától a kurzus végére.

Erőltetetten nevetgélünk, és a társalgás is csak erőltetetten döcögött. Még a vörösbor sem oldotta meg a nyelvünket.

Ahogy befejeztük az étkezést, a doktorok sorban elkészöntek, és visszavonultak a sátraikba. Az indiaiak leszedték az asztalokat és ugyancsak odébbálltak.

– Egy szivart, Mr. Lawrence?

Köszönettel nemet intettem. Legszívesebben elszívtam volna egy pipát, de valahogy nem illett a palástomhoz a pipázás.

Búcsúzáskor Lanier doktor megszorította a kezem.

– Akkor hát számíthatok önre, Mr. Lawrence?

– Mindent megteszek, amit csak tehetek – ígértem. Búcsút intettem, és belemerültem a még mindig csak mérsékeltén hűvös himalájai éjszakába.

Egészen addig lubickoltam benne, amíg ki nem halászott belőle valaki.

Egy keményen a derekamhoz nyomódó puskacsővel.

27

– Halló, Mr. Park – mosolyogtam az előttem tornyosuló nagydarab, fekete pasasra. – Hogyan mint?

A hold már a hegycsúcsok felett lebegett, valamelyest megvilágítva a fekete éjszakát és a hosszú oszlopokon az ugyancsak fekete favarjakat. Bárcsak ne tette volna. Úgy legalább nem láttam volna a fickó képét. Hát nem volt egy Mona Lisa, mit mondjak. Sőt még a szétvert képű Mike Tyson is angyalarcúbb volt nála. Nem mintha valamelyik démon legutolsó találkozásunk óta jókat harapott volna a ki a képéből; ó, nem, Mr. Park arcát a gyűlölet csúfította el. S ez a gyűlölet aligha az eltűnt mani kavicsoknak szólt.

– Nagyon sajnálom – mondta, vagy inkább sziszegte a képembe. – Nagyon sajnálom.

– Megbocsátok – legyintettem nagyvonalúan. – Ismerem a tanítást: ha arcul ütnek, tartsd oda a másik arcodat is. De azért erre ne nagyon számítson.

– Sajnálom – ismételte meg még egyszer, igaz, némi kiegészítéssel. – Nagyon sajnálom, hogy nem sikerült leküldenem a pokol legsötétebb fenekére.

– Ó, hát erről van szó? – csodálkoztam. – Mit akar hát tenni, Abel? Beszéljünk meg egy randevút, és ismételjük meg a mókát odafent?

Abel kivicsorította a fogát.

– Legszívesebben elintézném most.

– De nem teheti.

Morgott valamit, majd ismét rám vicsorgott.

– Azért ne legyen annyira biztos a dolgában. Tudja, miért álltam szóba egyáltalán magával?

– Na, miért?

– Mert nem szeretném, hogy úgy menjen a halálba, hogy nem tudja, ki ölte meg. Akkor mit ér az egész, nem igaz? Maga tegnapról kezdve halott ember. Csak ezt akartam mondani.

Meglendült a puskája csöve, hogy újra állon vágjon.

Csakhogy ezúttal megakadályozta benne valami.

A késem. Amelynek a hegye éppen a szíve közepére irányult.

28

– Csak semmi elhamarkodott mozdulat, Abel – figyelmeztettem. – Csak egyetlen icipici mozdulat...

– Megöllek! – sziszegte.

Abel érezte, hogy veszített. Ha meghúzza a ravaszt, talán végezhet velem, de mi van akkor,

ha még lesz erőm jól taszítani a késen?

– Döglj meg! – tájékozott, és leeresztette a puskáját. – Takarodj innen! Ettől a pillanattól kezdve...

– Mr. Lawrence... itt van még?

A kiáltás a sátrak közül jött, és azonnal éles visítás követte.

Az első hangban Lanier doktoréra ismertem, a második bárkié lehetett. Bárkié a hölgyek közül.

Eltüntettem a késem a palástom alatt. Ha Abel ésnél van, megtehetette volna, amit korábban akart, de nem volt mersze hozzá. Lanier doktor kiáltása megbénította a kezét.

– Itt vagyok! – kiáltottam vissza, és hogy elvegyem az emberhegy kísérletező kedvét, még hozzátettem: – Abel is itt van velem.

Csörtetést hallottam, szitkozódást, majd egyszer csak felbukkant mellettem a doktor. Lihegett a futástól, alig kapott szegény levegőt. Mögötte Liana Cardoso botladozott, előrenyújtva a karját, mintha el akarná kapni a doktort, de amikor már éppen elkapta volna, a doktor nagyobb sebességre váltott.

Lanier doktor úgy esett nekem, mintha elveszítette volna az egyensúlyát. Szerencsére már jó előre kinyújtottam a karom, és megállítottam vele.

– Mi a hézag, doktor?

Lanier doktor köhögött, harákkolt, a tüdejét köpködté, aztán ráncigálni kezdte a palástom ujját.

– Jöjjön már, ember... jöjjön! Még szerencse, hogy nem ment el!

– De hát mi történt, doktor? – próbáltam meg kicsalni belőle rémületük okát.

– Visszajött! – nyögte Lanier doktor. – Istenem, visszajött!

– Kicsoda? – rémültem meg én is, és nem akartam arra gondolni, amire gondoltam. – Kicsoda?

– Sammy Howard.

Lecsüccsent a füre, és a tenyerébe temette az arcát.

Mivel már nem volt mitől tartanom, nem figyeltem többé Abelre. Helyette Miss Cardosóra és a belém kapaszkodó doktorra összpontosítottam.

– Mondja még egyszer, amit az imént mondott – kértem.

– A doktor... Sammy Howard doktor itt van... a táborban.

– Élve?

– Sajnos, nem.

– Konkrétan hol van?

– Miss... Mayberry ágyában.

– És Miss Mayberry hol van?

– Az ágya mellett. Hallstadt doktor élesztgeti.

– Megsebesült?

– Á... csak elveszítette az eszméletét. Le akart feküdni, és... amikor fellebbentette a takarót, ott találta Sammyt... szörnyű állapotban. Még kiáltani is alig volt ereje, szerencsére Teague doktor így is meghallotta.

Mivel nem volt már ok a sietségre, megvártam, amíg annyira megerősödnek a lábai, hogy elbírják.

– Jól van, doktor?

– Jól is voltam, csak... nem mindennap találkozom egy meggyilkolt kolléga holttestével.

– Gyerünk, nézzük meg.

Hallstadt, Teague és Wong doktorok a halott körül szorgoskodtak, és éppen azon voltak,

hogy becsavarják Miss Mayberry lepedőjébe. Miss Mayberry mellett Miss Gronger töltötte be az ápolónői szerepet: éppen egy pohár vízzel próbálta megitatni.

Annyi időm maradt csak, hogy futólag a halott arcába pillantsak.

– Istenem... istenem! – sírta Miss Mayberry. – Azt hittem, meghalok. Képzeljék csak el...

– Jól van, szívem, ne erőltess magad – próbálta megnyugtatni Gronger doktornő. – Idd meg ezt a kis vizet.

– Van benne valami?

– Csak víz.

Lanier doktor összesúgott a kollégáival; s amíg én a levegőbe bámultam, többen kimentek, majd ismét bejöttek. A doktorok, ha egyáltalán érzékelték a jelenlétemet, nem taposták egymás sarkát, hogy szóba állhassanak velem. Valószínűleg észre sem vették, hogy lélekben messze járok a tábortól. Először csak az agyamat túráztattam, hogy megkísérleljem felfogni, mi a fene is történik az orrom előtt, aztán valami furcsa, szinte megmagyarázhatatlan érzés fogott el. Úgy éreztem, mintha valaki, akit nem láthatok, megpróbálna kapcsolatba lépni velem.

Ne gondoljon senki arra, hogy a meggyilkolt Sammy Howard doktor lelke lebegett Miss Mayberry ágya felett, és a palástom ujját rángatta volna, hogy figyeljek végre rá, és hallgassam, mit suttog a fülemben – egyáltalán nem erről volt szó. Csupán tisztában voltam vele, hogy a lélek, amely a bardo, a Köztes Lét kiismerhetetlen ösvényein bolyong segítségre várva, kétségbeesetten próbál földi gyökereihez kapcsolódni. Minden maradék erejét összeszedve befolyásolni próbálja a hátrahagyottakat, elmagyarázni nekik, mi miért történt. Nos, mintha ezt éreztem volna. Mintha Howard doktor odaátrol megpróbálta volna hatalmába keríteni a gondolataimat.

Arra riadtam, hogy Lanier doktor a kezemet szorongatja.

– Hé! Hé! Ébresztő! Mi van magával?

– Semmi – dörzsöltem meg zavartan a szemem. – Mintha... az ördög se tudja.

– Ráér még egy kicsit?

– Miről van szó, doktor?

– Rosszul van?

– Nem érzem valami fényesen magam.

– A holttest látványa vagy a magasság okozhatja.

Megtörölgettem a homlokomat. Csak úgy ömlött róla a veríték.

Lanier doktor egyre nyugtalanabban nézegetett.

– Nem akarna ledőlni egy kicsit? Van szabad sátrunk, ágyunk...

– Nem, nem! – hárítottam el az ajánlatát. – Vissza kell mennem a kolostorba. De mintha mondani akart volna nekem valamit.

– Nem vagyok biztos benne, hogy jelen állapotában...

– Jól vagyok már, doktor – bizonygattam a verejtéket törögetve. – Miről van szó?

– Úgy döntöttünk a kollégákkal, hogy alaposan megvizsgáljuk a holttestet.

– Még nem tették meg?

– Hogy tehattuk volna? Teague és Wong doktor képzett kórboncnok...

– Mennyi időre van szükségük?

– Egy órára biztosan. Ha óhajtja, megvárhatja az eredményt. Őszintén szólva, nem is bánám, ha megvárná.

– Van valami különös oka rá?

Lanier doktor hallgatott, aztán felemelte lehorgasztott fejét.

– Majd a vizsgálat után, jó?

Bólintottam.

Leültem a sátor fala mellé, és behunytam a szemem. Hiába erőltettem azonban az agyam, nem sikerült kapcsolatba kerülnöm a meggyilkolt lelkével.

A testével azonban igen.

30

Nem tudom, mennyi ideig ücsöröghettem a falnál; arra sem emlékszem, mi minden történt mellettem, abban azonban biztos voltam, hogy az a duruzsolás, amely méhzümmögésként birizgálta a fülem, a doktorok halk morgolódása volt. Ismét Lanier doktor ébresztgetésére riadtam.

– Megint elszundikált? Úgy látszik, hosszú napja volt. Most jövök a kollégáktól.

Megpróbáltam kinyitni, és nyitva is tartani a szemem.

– Szeretnének beszélni önnel.

– Kik?

– Tulajdonképpen valamennyien. Cardoso doktornő felismerte önt. Kicsit későn ugyan, mert hirtelenjében nem azonosította önt a bizonyos Leslie L. Lawrence-szel. Istennek hála, hogy éppen önt fújta hozzánk a szél. Hiába, ha nagy a szükség, mindig közel a segítség. Most, hogy ekkora bajban vagyunk... Mielőtt azonban átmennénk a kollégáimhoz, elmesélnék önnek valamit. Meghallgatja?

Lanier doktor beszélni kezdett.

31

– Úgy kezdődött minden, mint a mesében. Volt egyszer egy nagyon szép, szőke lány; egy csodálatosan okos orvostanhallgató. Már vagy fél éve együtt jártunk, amikor egyszer megemlítette, hogy ismer egy bizonyos fickót, egy Sammy Howard nevű orvost, aki ugyanabból a kis középnyugati városkából származik, ahonnan ő. Nagyon szimpatikus fickó, nagyon eszes, és van valami módszere a kóros kövérség megszüntetésére, ami forradalmasíthatja az orvostudományt. Szívesen találkozna velem, s ő meg is ígérte neki, hogy összehoz bennünket, hátha közösen ki tudunk ötölni valamit. Őszintén szólva, nem töltött el nagy örömmel a dolog; ismertem néhány középnyugati kollégát, akkora bunkó volt valamennyi, mint a bostoni állatkert legnagyobb elefántja. Meryl kedvéért azonban hajlandó voltam mindenre; még az ördög-gel is találkoztam volna. Mint később kiderült, nem is jártam távol az igazságtól...

Sammy Howard doktor azonban kellemes csalódást okozott nekem. Sima modorú, udvarias, kellemes fiatalember volt, csak éppen volt valami a szemében, ami riasztott. Néha, amikor a terveiről beszélt, olyasféle fények gyulladtak ki benne, ami őszinte nyugtalansággal töltött el. Gyakorló orvos koromban egyszer fél évet töltöttem egy kórház zárt osztályán – ott láttam hasonló fényeket a betegek tekintetében.

Sammy valóban a kóros túlsúllyal foglalkozott, méghozzá olyan fanatizmussal, ami csak az igazán nagy kutatókra jellemző. Azokra, akik magukon próbálják ki először az általuk előállított szérumot. Már ismeretségünk első napján bevallotta, hogy nagy bajban van; abból a kórházból, ahol dolgozott Idahóban, kirúgták, mert elhanyagolta a munkáját; egy ellenőrzés súlyos gyógyszerhiányt állapított meg nála. Mivel nem volt pénze a kísérleteire, eladogatta kórházi osztálya gyógyszereit, és... a pénzt a saját céljaira fordította.

– Úgy érti, a kísérleteire?

– Az utazásaira – sóhajtott Lanier. – De ne karib-tengeri kéjutazásokra gondoljon, Howard doktor ide utazott.

– Ide? Hova?

– A Himalájába. Hosszú hónapokat töltött itt, a hegyek között. A *gyógymódot* kereste.

– Úgy érti, a kóros kövérség elleni gyógymódot?

– Régi tibeti receptek után kutatott, amelyekkel le lehetne fogyasztani a túlsúlyos pácienseket, méghozzá úgy, hogy alig követeljen erőfeszítést tőlük a 'fogyás. Mert ez a sarkalatos

pontja minden módszernek. A fogyni vágyóknak nincs elég lelkierejük betartani az előírásokat, mivelhogy ezek szigorúak és fájdalmasak. Howard doktor először megtanult tibetiül...

– Ez igaz? – hökkentem meg.

– Tény, hogy minden szabadidejében régi, tibeti nyelvű gyógyászati könyveket olvasott. Természetesen beszélni is tudott a tibetiekkel, bár panaszkodott, hogy több tibeti nyelv is létezik egymás mellett, akárcsak kínai, s aki az egyiket tudja, nem biztos, hogy érti a többit is. Az írásképpel viszont más a helyzet.

– Ez így is van – bólintottam.

– Elmesélte nekem, hogy álló évig élt egy kolostorban, a legnevesebb orvosok gyógyászati könyveit tanulmányozva, aztán feladta. Nem talált semmit, ami közelebb vitte volna a céljához. A tibeti orvosok nem foglalkoztak a fogás kérdésével.

Bár lüktetett a fejem, elmosolyodtam. Ugyan mi a fenéért kellett volna foglalkozniuk vele, amikor az elmúlt évszázadok tibeti pásztorairól és földműveseiről igazán nem lehetett elmondani, hogy túlzottan kövérek lettek volna. Inkább az éhhalál, semmint a túltápláltság ellen kellett küzdeniük. Howard doktor mintha az eszkimók között kereste volna a trópusi lázak gyógyításának a titkát.

– Sammy már-már szégyenszemre hazakotródott volna, amikor megismerkedett valakivel; egy titokzatos fickóval, aki állítólag segített neki.

– Miben? – kérdeztem.

– A probléma megoldásában. Ennek a titokzatos valakinek a segítségével kidolgozott egy módszert, amelyet akár csodamódszernek is nevezhetnék. Pont olyat, amilyenre a világ vár. A viszonylag egyszerű, kellemes lefogás titkát.

– Mondta ő.

– Amikor Meryl bemutatta nekem, már két hosszabb ázsiai utat is maga mögött tudott. Akkor még nem sejthettem, amit Meryl is csak pedzegetett: utazásai során Howard doktor maga is átalakult. Állítólag olyan fickók bizalmába férközött, akik még ismerik az ősi tudományokat, és félelmetes erők birtokosai. Meryl meg volt győződve róla, hogy Sammy maga is varázsló. Jógázott, koplalt, bezárkózott a szobájába, és napokig ki sem jött belőle. S ami a legnagyobb problémát jelentette, a szemetét sem vitte ki a tárolóba. Annak a háznak viszont, ahol lakott, igencsak rigorózus gondnoka volt. Micsoda dolog az, hogy valaki hosszú napokra bezárkózik a szobájába, s akár egy hétig sem szabadul meg a szemetétől! Nos, amikor a doktor már vagy öt napja nem bukkant fel a láthatáron, a gondnok bezörgetett hozzá, és számon kérte rajta az elmaradt szemétkihordást. Sammy előbb csak hallgatott, aztán megunhatta a gondnok szünni nem akaró zsörtölődését, mert kikiabált az ajtón, hogy csak nyugalom, rövidesen leviszi a szemetet a tárolóedénybe.

A gondnok nem olyan fickó volt, aki megfélemlszik a lakók ígéreteiről – főleg, ha szemétről volt szó, és főleg, ha az ígéretet olyan ellenszenves pasas tette, mint a másodikon lakó csodadoktor – kinyitotta az ajtaját, és a lépcsőt figyelte, hogy mikor jön már a doktor a szeméttel.

A szemét aztán jött is. Estefelé, amikor a lámpák csak halvány fénnel világították meg a lépcsőházat. A gondnok ekkor infarktust kapott, és kis híján belepusztult.

– Infarktust?! Howard doktortól?

– A szeméttől és a vödörtől – mondta Lanier.

– Howard bepöccent, és kiszórta a szemetet?

– Nem pöccent be, hiszen ott sem volt!

– Épp az imént említette...

– Értsen meg már ember! *Csak a szemétvödör* ment el a gondnok ajtaja előtt. Cirka deréknyi magasságban. Mr. Howard nem volt ott. Nem ő vitte a vödört.

– Hát ki?

– Éppen ez a kérdés. Erre volt kíváncsi a gondnok is. Először azt hitte, nem jól lát... aztán

kénytelen volt beismerni, hogy életében nem látott még olyat... A vödör magától repült a levegőben, mintha a láthatatlan ember vitte volna. Elment a tárolóig, a szeméttartó edény teteje magától felemelkedett, a szemét behullott, a vödör pedig elindult visszafelé. No, a gondnoknak sem kellett több, nem volt gyáva ember, a Nemzeti Gárda tagja volt, előkapta a puskáját, és bele akart lőni a vödörbe. Az azonban nem hagyta magát, vagy Sammy Howard nem hagyta, ha egyáltalán ő volt a láthatatlan ember, nem valami tibeti démon, aki a szolgálá-tába szegődött. A vödör megperdült, és úgy vágta homlokra a gondnokot, hogy elejtette a puskáját, és végigterült a földön. Csak a kórházban állapították meg később, hogy közben infarktust is kapott.

– Maga... nem kérdezte meg tőle, hogy igaz-e a történet?

– Megkérdeztem – bólintott Lanier.

– És?

– Kinevetett. Azt mondta, ez nem nagy varázslat, és még ha így is történt volna, sem lenne benne semmi különleges. Aki hátrahagyva a testét, képes kilépni a világba és utazni benne, annak az ilyesmi gyerekjáték.

– Saját magára célzott vajon?

– Látja, ezt nem tudom. Nem akart foglalkozni az üggyel. Nem tartotta érdekesnek. Pedig ha igaz, amit meséltek róla, akkor ezt is itt tanulta valahol. Nos, Sammy Howard, mint már említettem, a segítséget kérte, én pedig mivel halálosan szerelmes voltam Merylbe, teljesítettem a kérését. Szereztem neki egy állást a munkahelyemen, ami miatt aztán állandó fejmo-sásban volt részem. Sammy ugyanis nem volt csapatjátékos. Csak a saját rögeszméje érdekel-te. Amikor emiatt aztán szemrehányást tettem neki, azzal torkolt le, hogy ez nem az ő bulija, ez az emberiség bulija, és hogy engem is híressé tesz, ha még tartom egy kicsit a hátam, amíg ki nem csiszolja a módszerét.

– Kicsiszolta?

– Inkább hallgassa meg a folytatást. Egy éjszaka csengettek nálam. Éjszaka háromkor. Ki-nyitottam az ajtót, Sammy állt a küszöb előtt. Ezen még nem döbbsentem volna meg annyira, hiszen máskor is előfordult már, hogy éjszaka felcsengetett egy szendvicsért vagy egy nyelet whiskyért, ezúttal azonban nem volt egyedül.

– Ki volt vele? – tört ki a számon a kíváncsiság.

Lanier doktor mélyet sóhajtott.

– Egy emberhegy. Egy Furnier nevű fickó.

– Úgy érti, egy kórosan túlsúlyos férfi?

– Pontosan. Százhatvan kiló.

– Nem semmi.

– Még az ajtómon is alig tudta beküzdeni magát. A szőnyegre kellett ülnie, mert nem fért be a székbe, a sezlomra pedig jó okkal nem akart ráülni. Sammy akkor ajánlatot tett nekem. Először is kért ötezer dollárt.

– Csak úgy?

– Sammy ilyen volt. Kellett neki ötezer, hát kért. Nem érdekelte, honnan teremtem elő. Azt mondta, üzletet ajánl. Óriási üzletet. Ha adok neki ötezer dollárt, elutazik a kövér fickóval valahová – tudtam, hogy a Himalájáról van szó –, ott lesz vele két hónapig, ezalatt az idő alatt a pasas meg fog szabadulni a súlya felétől. Úgy, hogy nem esik nehezére a lefogás. Ehhez azonban pénz kell.

– Adott neki?

– Először nem akartam. Csakhogy Meryl megtámogatta a kérését. Előjött a hálósobából, és olyan szépen kérelt, hogy mint a róka a sajtot a varjú szájából, Meryl is kiénekelte a zse-bemből az ötezer dollárt. Másnap bármennyire is szívtam a fogam, oda kellett adnom Ho-wardnak. Ezután Sammy nyomtalanul eltűnt. Az igazgató három nap múlva behívott a szobá-jába, és némi lelkifröccs után közölte velem, hogy Sammy ki van rúgva. Ha még egyszer

meglátja, sebész szikével kergeti ki az épületből.

– Nem lehetett valami nyugalmas az élete...

– Amióta Sammy betette hozzánk a lábát, kétségkívül zűrzavaros napok köszöntöttek ránk. Olyannyira, hogy attól kezdve meglazult valami köztem és Meryl között. Ne értsen félre, nem voltam féltékeny Sammyre; nem feltételeztem róla, hogy közte és Meryl között lenne valami. Pedig volt. Csakhogy nem egészen az, amire ön gondol. Akkor még nem. Merylt mindig is érdekelték a tudomány határain túli dolgok, talán éppen azért karolta fel Howardot. De visszatérve az eseményekre: Sammy és Furnier eltűntek az ötezer dolcsimmal. Jó fél év után Sammy visszatért. Egy ismeretlen pasassal. Nem találja ki, ki volt az?

Kitalálhattam volna, de hagytam, hadd mondja a magáét.

– Akkor megmondom. Furnier. Az a százhatvan kilós elefánt, aki fél évvel ezelőtt még be sem fért az ajtómon.

– Ezúttal már befért?

– Olyannyira, hogy rá sem ismertem. Amikor Sammy elárulta, hogy kicsoda, egyszerűen nem hittem el. Azt hittem, csodát látok. És bizonyos értelemben azt is láttam. Az a pasas nem lehetett több nyolcvan kilónál. Egészen pontosan hetvenhárom volt, mint később kiderült.

– Ez aztán a valami!

– Képzelterti, mit éreztem. Nem hiszem, hogy rólam mintázhatták volna meg a fényes emberi értelem szobrát. Csak álltam tátott szájjal az ajtóban; Merylnek kellett odébb rángatnia, hogy a vendégek bejöhessenek. Ami pedig azután történt, azt Meryl heves természetének tudhattam be, s annak, hogy kissé vehemensebben fogad egy régi barátot, mint ahogy szokás. Szó, ami szó: Meryl és Sammy úgy csókolóztak össze előttem, mint a szerelmesek. Én pedig vak voltam, mint a leszázalékolt versenyló. Helyettük inkább a korábbi emberhegyet bámultam; és még akkor sem akartam hinni a szememnek.

– De végül is hinnie kellett!

– Mi mást tehettem volna? A pasas valóban az a fickó volt, aki korábban meglátogatott. Furnier. Azon az éjszakán le sem hunytuk a szemünket, reggelig hallgattuk Sammy meséjét. Megpróbálom röviden összefoglalni, miről is volt szó... sietnem kell, mert várnak bennünket a többiek. Szóval, Sammy elmesélte, hogy az ötezer dolcsi segítségével Furnier és ő elutaztak Indiába, Delhibe. Furnier nem kis feltűnést keltett: Indiában ritkák az olyan kövér emberek, mint ő. Delhiben egyébként is fárasztó a közlekedés egy európai vagy amerikai számára –, hacsak nem taxival, vagy motoros riksával utazik. Csakhogy Furnier nem fért volna bele sem a taxiba, sem a riksába. Olyat még nem találtak fel, amilyenbe belefért volna. Szóval, poroszkáltak az utcákon, maguk után húzva a csóvajukat, mint egy üstökös. Triciklisek követték őket, akik annak ellenére, hogy tisztában voltak vele: a kövér ember nem férne be a riksájukba, üvöltve kínálgatták a szolgáltatásukat; koldusok és utcagyerekek loholtak a nyomukban; helybeliek próbáltak meg beszédbe elegyedni velük, ahogy az megszokott. Végül leültek valahol egy padra, és Howard megpróbálta kitalálni, mi az ördögöt is csináljon.

– Várjon csak, várjon. Hiszen valaki már várta őket, nem?

Lanier sóhajtott, és megrázta a fejét.

– Bocsásson meg, hogy kissé csapongok, de ez a mai nap... Szóval, az volt a helyzet, hogy Sammy egy bizonyos címre érkezett Delhibe. Valakivel beszélnie kellett volna, aki útba igazítja. Hogy kitől kapta a címet, nem tudom. Ez az ő titka maradt, de később aztán már nem is volt jelentősége. Amint megérkeztek Delhibe, azonnal megpróbálta megkeresni az emberét. Furniert a szállodában hagyta, maga pedig elment a megadott címre. Ott aztán akkora meglepetés érte, hogy csak alig tudott visszavánszorogni a szállodájukba.

– Nem találta meg a házat, vagy hamis címet adtak neki?

– Másról volt szó, Mr. Lawrence. A házat is megtalálta, és a férfit is.

– Hát akkor?

– A férfi, akit keresett, halott volt.

- Halott? Hogyhogy halott? – hökkentem meg.
- Lanier doktor nyelt egyet.
- Meggyilkolták, Mr. Lawrence!

32

Letörölgettem az arcomon folydogáló verejtéket. Hogy is van ez?

- Meggyilkol...ták? – nyögtem.
- Meg – bólintott Lanier.
- Ho...gyan?
- Összevissza karmolták, és... alighanem elharapták a torkát.
- Micsoda?!

– Kérem, kérem... én csak azt mondom, amit Sammy Howardtól hallottam. Nos, Sammy megérkezett a megadott címre, elküldte a riksát, majd megpróbált bemenni a lakásba. Tudnia kell, hogy a ház, ahol az a bizonyos valaki lakott, nem paloták között búj meg, hanem Sammy szerint egy borzalmas nyomornegyed legközepén. A riksás többször is megkérdezte tőle, nem akarja-e, hogy megvárja, de Sammy elküldte. A háznak szerencséire az utcára nyílt az ajtaja, és nem volt kulcsra zárva. Sammy előbb kopogott, zörgetett, majd amikor nem választott senki odabentről, óvatosan benyomta az ajtót. Addig-addig szölongatta a ház gazdáját, amíg észre nem vette, hogy a félhomályos előszoba sarkában egy rongyszőnyegen fekszik valaki. Le volt takarva az arca egy kendővel, mintha a mindenre rátelepedő legyekről óvna magát. Sammy megfogta a kendő szélét, és lehúzta az arcáról. Amint a kendő lecsusszant a padlóra, Sammy előtt megfordult a világ. A takaró alatt egy halott férfi feküdt. Sammy szerint elharapták a torkát.

- Úgy érti, hogy egy kutya megtámadta és megharapta?
- Nem kutya volt.
- Honnan tudja?
- Sammy mondta.
- Akkor micsoda?
- Howard szerint egy... vadállat. Tigris, párduc, ilyesmi, esetleg oroszlán.
- Nem kérdezte a szomszédokat?
- A szomszédok elrejtőztek előre. Csupán egy idős férfi volt hajlandó beszédbe elegyedni vele. Egy szörnyű emberi roncs. Egy leprás.

- Hm. És mit mondott neki?
- Hogy a ház gazdája menekült volt.
- Tibeti menekült?
- Pontosan. Olyasmikkel foglalkozott, amikkel nem lett volna szabad.
- Konkrétan?
- Démonokkal szűrte össze a levet.
- Hm.

– Nem is csodálom, hogy hümmög, én is ezt tenném az ön helyében. De hogy folytassam, a szomszédok nyugtalanok voltak a tibeti miatt; attól féltek, hogy a démonok, azaz a rákszáj rájuk is megharagszanak, ezért aztán még csak a köszönését sem fogadták.

- Honnan tudták, hogy a tibeti démonokkal komázik?
- Látták a démonokat.
- Milyenek voltak?

– A leprás azt mondta, hogy egy este éppen hazafelé tartott, amikor egy bokor mögül egy démon bukkant elé. Kitátotta a száját, és ő megpillantotta rettenetesen nagy fogait. Akkorákat, amekkorák még a tigrisnek sincsenek. Szét akarta tépni az öreget, de aztán elállt a tervétől.

- Hm. És miért?

– Mert észrevette, hogy leprás. A démonok nem ölik meg a leprásokat. A lepra istenasszonya megtiltotta nekik. Mindenesetre a menekült férfi ilyen szörnyetegekkal barátkozott. Hogy mi volt a célja vele, azt a leprás sem tudta. Sammy ekkor lelépett. Kotorászott még egy kicsit a halott lakásában, aztán lelépett.

– Mi után kotorászott?

– Megpróbált találni valamit. Titkos könyvet, varázsszövegeket, szöveget. Csakhogy hiába kutatott, nem talált semmit. Így aztán üres kézzel tért vissza a szállodájába. Másnap a nyílt utcán leszólt egy férfi. Rolpónak vagy Rolpának nevezte magát, s azt mondta, hogy ők, Delhi-beli tibetiek, valamennyien ismerik egymást, és mindent tudnak egymásról. A megölt férfi, akinek nem árulta el a nevét, odahaza, Tibetben, híres démonűző szerzetes volt; számtalan démonot tett már a szolgájává. Minden olyan módszer a kisujjában volt, amelyek segítségével meg lehet törni a szörnyek erejét, és bármire rá lehet kényszeríteni őket. Ezután bevallotta, hogy ő is ilyen szerzetes. Sammy megkérdezte tőle, hogy hajlandó lenne-e segíteni neki. A férfi hajlandónak mutatkozott.

Igazán meglepődtem volna, ha nem ezt a választ hallom.

33

– Szóval – folytatta Lanier doktor –, Sammy bizalmába fogadta a tibetit, akivel aztán – természetesen Furnier kíséretében – lelépett a térről.

– Ezt hogy érti?

– Úgy, hogy elhagyták Delhit, és valahova ide jöttek. Hogy itt mi történt, fogalmam sincs róla; Sammy erről nem beszélt.

– Nem kérdezte meg tőle?

– Persze hogy megkérdeztem. Azt felelte, hogy ez az ő dolga, illetve az ő titka. Furnier mindenesetre néhány hónap alatt leadott vagy hetven kilót. Ezután saját kezűleg szedtem darabokra a fickót. Nem egyszer, hanem százszor. És mindannyiszor azt tudtam csak megállapítani, hogy Sammy igazat beszél. De hát miért is hazudott volna? Nem akart tőlem több pénzt. Ami pedig Furniert illeti, később nálam avatottabb szakorvosok is megállapították, hogy egyértelműen látszanak rajta a fogyás jelei; ezek azonban lényegesen különböznek azoktól, amelyeknek egy ilyen radikális fogyókúra után jelentkezniük kellene. Nem lógott a bőre, nem hiányzott semmi a szervezetéből – makkegészséges volt. Szakorvosaink kizártak mindenféle csalást. Sőt arra is kiterjedt a figyelmük, hogy vajon Furnier nem egy egyiptei ikerpár egyik tagja-e, aki nem is volt soha kövér vagy túlsúlyos, a másik viszont igen. Az ikrek aztán egyszerűen csak helyet cseréltek. De nem; Furnier maga fogyott le. Mr. Furnier maga volt a csoda.

Sammy azt mondta, hogy idekint már minden oké, minden készen áll a gyógyításra, csak ki kell vinnünk a pácienseket. Garantált a gyógyulásuk. Előbb azonban társaságot kell alapítanunk. Nos, Mr. Lawrence, hiába néz ilyen gyanakodva rám, Sammy semmi olyat nem akart, amivel megvágthatott volna. Nem kellett neki pénz, csupán a majdan befolyó összegekből kért részesedést.

– Elárulta végül is önnek a módszere titkát?

Lanier doktor megrázta a fejét.

– Nem, Mr. Lawrence, nem árulta el.

– Semmit sem mondott el belőle?

– Gyakorlatilag semmit. Azaz, valamit azért mégiscsak elmondott. Elárulta, hogy ide és ide jövünk, felépítünk egy sátoztatót, mert ez látszik a legcélszerűbbnek, orvosokat, pszichológusokat alkalmazunk, dietetikusokat – ezek nem a gyógyításhoz kellene, hanem hogy a betegek pszichés és fizikai állapotát stabilan tartsák, hogy ne dobják be a törülközőt, ne akarjanak hazamenni, ne verekedjenek, ne legyen balhé s a többi. A gyógyítást magát ismétlem,

nem ők végzik.

- Hát kik?
- Azt... nem tudom.
- Nem tudja?
- Őszintén szólva fogalmam sincs róla. Talán az a fickó, aki Furniert lefogyasztotta.
- És maga beleegyezett ebbe?
- Mi mást tehettem volna? Bizonyítéknak ott volt Furnier.
- Nem próbált meg beszélni vele? Mármint Furnierrel?
- De megpróbáltam.
- És?

Lanier legyintett.

- Az eredmény nagy nulla lett.
- Hogyhogy nagy nulla?
- Furnier semmire sem emlékezett. Amnéziát kapott vagy mifene.

Ez volt ám a meglepetés. Még hozzá nem is kicsi.

– Szóval – folytatta Lanier doktor –, Sammy Howard azt az ajánlatot tette nekem, hogy ha megszervezem a társaságot, a világ egyik leggazdagabb emberévé tesz. Még az is lehet, hogy Nobel-díjat kapok. Természetesen vele együtt. Erre gyorsan létrehoztam egy társaságot.

- Anélkül hogy tisztában lett volna a gyógymód lényegével?

Lanier bólintott.

- Anélkül.
- Meryl miatt?

Lanier elnevette magát. Egyáltalán nem volt vidám a nevetése.

– Kitalálta? Bizony miatta. Meryl kerek perec kijelentette, hogy ha nem teszem meg, amire Sammy Howard kér, kilép az életemből. Arculcsapásként ért a kijelentése, bár akkor még nem gondoltam semmi egyébre, csupán arra, hogy Meryl a régi emlékekre való tekintettel támogatja Howardot. Csak később derült ki, hogy amint Sammy visszatért Indiából, azonnal a szeretője lett. Imádtam Merylt – aki ekkor már a feleségem volt –, ezért megtettem, amire kért. Alapítottam egy társaságot, beszereztem, amit kellett, hirdetésekkel adtam fel, pácienseket toboroztam, orvosokat alkalmaztam...

- Anélkül, hogy a gyógyítás módjával a legminimálisabb szinten is tisztában lett volna?
- Így van. Bár... azért az az igazság, hogy Sammy néhány dolgot elmondott nekem.
- Például?
- Először is a szrinpók völgyéről mesélt.
- Nocsak.

– Amikor idejöttünk, meg is mutatta, hol van. A hegycsúcstól húzódik lefelé egészen idáig. Azt mondta, tilos terület valamennyiünk számára. Még az én számomra is.

- Miért?
- Mert itt laknak a szrinpók.
- Ezt komolyan gondolta?
- Úgy láttam, hogy igen.
- És maga?

– Úsztam az árral, mint ahogy most is úszom. Fogalmam sem volt róla, kik azok a szrinpók, mint ahogy most sincs. Csupán annyit tudok, hogy mesebeli szörnyetegek, akik nagy titkok birtokosai.

- Micsodák? – hökkentem meg.

– Sammy szerint a szrinpók a betegségek urai is. Képesek bárkit megbetegíteni, és bárkit meggyógyítani, ha úgy tartja a kedvük. Nem nevetséges különben, hogy úgy társalgunk róluk, mintha valóságos lények lennének?

- Azért csak folytassa.

– Tulajdonképpen nincs is tovább. Ha a szrinpók ilyen nagy hatalmúak, akkor a kóros kövérséget, a beteges túlsúlyt is képesek meggyógyítani.

– Nem hiszem, hogy a szrinpók csak úgy maguktól bárkit is meggyógyítanak – tiltakoztam.

– Ezt mondtam én is, de Sammy kinevetett. Azt mondta, vannak olyanok, akik meg tudják törni a szrinpók hatalmát, a szolgálatukba képesek kényszeríteni őket.

– Hm. És kik azok?

– A démonok urai. A pamók. Ők akár a szrinpók nélkül is képesek gyógyítani.

– Ezek szerint az a férfi is ilyen volt, akit Delhiben meggyilkoltak?

– Kétségkívül.

– És az is, aki elvezette ide?

– Úgy van.

– Hol van most az a fickó?

– Azt csak Sammy tudná megmondani.

– Mit csinált a maga Sammy barátja azalatt, amíg maguk berendezkedtek itt?

– Várt – mondta tömören Lanier. – Nyilván arra a valakire, akit a szrinpók urának hitt.

– És Önök? Nem kérdeztek tőle semmit?

– Én igen. Én vagyok a főnök, és végül is a barátom... volt, persze hogy megkérdeztem, mi a helyzet. De csak kitérő válaszokat adott. Hogy hamarosan gyűlést tart, ott mindent megmagyaráz, addig mindenki végezze nyugodtan a dolgát. Hát mi végeztük is. Előkészítettük a pácienseinket a fogyókúrára. Aztán egyszerre csak látványosan romlani kezdett Sammy hangulata. Ideges lett, ingerlékeny. Látszott rajta, hogy bántja valami. Végül kénytelen volt kiböki, hogy embere, a csodadoktor, késik. Már egy hete itt kellene lennie, de nincs itt. Képzheti, mit éreztem. Összetrombitáltam egy expedíciót, vagyont öltem bele csak azért, mert Meryl megfenyegetett. Ha nem ismertem volna Sammyt, biztos lettem volna benne, hogy kapitális átverés áldozata vagyok.

– És most?

– Most? Most már biztos vagyok benne, hogy nem. Sammy biztosan nem akart hintába tenni. Ha átverésről lehet beszélni, akkor őt is átverték.

– De miért?

– Ez a kérdés. De hogy tovább folytassam, Sammy egyszer csak megnyugodott. Mintha valahonnan hírt kapott volna. Jókedvűen járkált le-fel a sátrak között, mindenkihez volt egy kedves szava. Aztán eltűnt. Egy reggel azt vettük észre, hogy nincs sehol. Nem jött reggelizni, ami merőben szokatlan volt tőle, hiszen az a típus volt, aki rigorózus rendszerességgel élte az életét. Mivel senki nem találkozott vele, magam mentem a sátrához, hogy megnézzem, mi a nagy helyzet. Sammy azonban nem volt a lakóhelyén.

– Látott valami gyanúsat odabent?

– Semmit az égvilágon. Nem volt megbontva az ágya. Nem töltötte itthon az éjszakát.

– Nem próbálták megkeresni?

– Dehogynem. Minden feltűnést kerülve utasítottam Abelt és Timothyt, hogy nézzenek utána. Sétáljanak a környéken, és próbálják megkeresni. Majd egy hétig keresték. Tegnapelőtt aztán azzal jöttek haza, hogy megtalálták Sammy holttestét egy kórákás alatt, és hogy megvannak a gyilkosai is. Éppen akkor temették a kövek alá, amikor odaérték, azaz tetten érték őket. Három trapa követte el a szörnyűséget, egyikük európai kinézetű. A holttest később eltűnt... Hát... ez minden, amit el tudok önnek mondani, Mr. Lawrence. És megismétlem a kérésemet: kérem, segítsen nekünk. Biztos vagyok benne, hogy önnek nincs köze a gyilkossághoz, ugyanakkor önön kívül nincs senki, akihez fordulhatnék. Képzelje magát a helyzetembe. Itt várok jó pár kollégával és húsz kővér emberrel, és az egyedüli, aki tenni tudna valamit értük, halott. A gangtoki zsaruk a fülük botját sem mozgatják, pedig személyesen kerestem fel a rendőrséget. Holnap mindenesetre beviszem Gangtokba Sammyt. Bár... az az

igazság, hogy nem tudom, lesz-e elég erőm hozzá. Azt hiszem, teljesen kivagyok. Nem látszik rajtam, de kikészültem. Megölték egy közeli kollégámat, eltűnt a holtteste, majd magától előkerült Miss Mayberry ágyából...

– Kérdeznék még valamit – mondtam rövid töprengés után. Nemigen szeretek más magán-életében vájkálni, de ezúttal meg kellett tennem. – Kicsit kínos ugyan...

– Merylről akar kérdezni?

Hálás voltam Laniernek, hogy megkönnyíti a dolgom.

– Mit akar tudni? Hogy mi történt azután, hogy rájöttem, mi van közte és Sammy között? Amikor elindultunk ide, könnyesre sírt a szegénykém a szemét. Mindenki azt hitte, hogy engem félt a távoli Ázsiától, de ő Sammyt féltette.

– Nem akarta magával hozni?

– Sammy? Nem említette. És Meryl sem említette, hogy velünk akarna jönni. Más?

– Részemről semmi.

– Rendben van, Mr. Lawrence. Akkor hát még egyszer kérem...

Szerencsére nem sikerült elismételnie a kérését, mert félrelibbent a sátorponyva, és Wong doktor nézett be a nyíláson.

– Nem végeztek még, főnök? Többen szeretnének lefeküdni.

A faházban mindenki vadul ásítózott, Cardoso doktornő pedig egyenesen egy láda tetején szundikált. Jöttünkre kinyitotta a szemét, ő is nagyot ásított és felült.

– Csakhogy befejezték a locsogást.

A vastag bajuszú, természetes Hallstadt doktor kéretlenül is alám tolt egy tábori széket.

– Remélem, eredményesen zárult a megbeszélésük? – kérdezte némi gúnnyal a hangjában Teague doktor. Pirosposzsgás arca immár sárga volt a lámpák fénykörében.

– Akkor hát mi a helyzet? – kérdezte Hallstadtra nézve Lanier. – A boncolás eredménye?

– Már amennyire boncolásnak lehet nevezni.

– Mit állapított meg?

Hallstadt elfojtott egy apró ásítást.

– Megölték. Nem is vitás.

– Mivel?

– Hát ez az – mondta Hallstadt doktor. – Ez a lényeg, hogy mivel.

– Tehát?

Erre már mindenki felébredt. Immár nem dörzsölte senki a szemét, nem ásítózott, és Cardoso doktornő is egyenesen ült a ládán.

– Foggal-körömmel.

– Tessék?!

– Meglepetésként érte, doktor?

– Hogy az ördögbe ne ért volna? És mit jelent az, hogy foggal...

– Ahogy mondtam. Pontosan azt jelenti. De hogy konkrétabb legyenek: Sammy Howard doktornak, kedves kollégánknak, valaki vagy valami elharapta a torkát, és összevissza marcangolta.

– Te jóisten!

– Mi már kirémüldöztük magunkat, amíg önök távol voltak, így aztán nézze el nekünk, ha nem rémüldözünk magával. Úgy néz ki a dolog, hogy egy állat vagy micsoda elkapta a doktort, átharapta a torkát és megcsócsálta.

– De hát... miért?

– Ha állat volt, akkor feltehetően táplálkozás céljából.

– És ha... nem állat...

– Lehet, hogy ha ember volt is, megtette. Gondoljon Hannibal Lecterre.

– Úristen, hogy tud így...

Hallstadt felcsattant.

– Mondtam, hogy mi már kirémüldöztük magunkat, doktor! És biztosak vagyunk benne, hogy ön jóval többet tud nálunk. S mivel alighanem az életünkről van szó, a többiek nevében is jogom van megtudni, hogy mi az ördögre megy ki itt a játék?

Lanier rám nézett, mintha bizony tölem keltett volna engedélyt kérnie ahhoz, hogy beszéljen. Mivel arcizmom sem rebkent, elmondott mindent, amit korábban nekem. Hogy néhány hónappal ezelőtt ugyanilyen gyilkosság történt Delhiben, és hogy mindkét haláleset a szrinpókhoz köthető. És a szrinpók völgyéhez.

Amikor befejezte, hátrahajtotta a fejét, és behunyta a szemét. Mintha kifogyott volna belőle a benzin.

A döbbenet csendje uralkodott el a doktorok felett. Aztán kitört a hangzavar, mintha egy tudományos konferencián egy mindenkit megrázó, tradícióknak fittyet hányó, eretnek nézet hangzott volna el. Mintha egy sebész jelentette volna be, hogy a közeljövőben a súlyosabb műtéteket nem szikével, nem lézerekkel, hanem zsebfésűvel végzi.

– Ez meg mi a francot akar jelenteni? – kiáltotta nem akármilyen hangerővel Lynn doktor, kirázva az arcából hosszú haját. – Mi a fészkes francot? Ez valami fantasy vagy micsoda?

Lanier megvárta, amíg kissé elcsendesedik a világ.

– Én is alig tudok többet, mint önök – vontta meg a vállát.

– Ez meg hogy lehet? – értetlenkedett Lynn. – Ön itt a főnök, vagy mi a fene?

– Na, várjanak csak, várjanak – igyekezett csillapítani a kedélyeket a pirospozsgás Teague doktor. – Ha összevissza kiabálunk és hisztériázunk, nem megyünk semmire. Próbáljuk meg megőrizni a nyugalunkat. Válaszolna néhány kérdésemre, Walt?

– Hát persze – sóhajtott Lanier.

– Maga már korábban is ismerte Sammyt, igaz? Úgy értem, hogy mielőtt meghívott volna bennünket erre a kedélyes kis kalandtúrára.

– Hát hogyne.

– Együtt dolgoztak talán?

Lanier megrázta a fejét.

– Nem, még sosem dolgoztunk együtt.

– Akkor hogy kerültek kapcsolatba?

– Van ennek valami értelme? – türelmetlenkedett Wong doktor.

– Hagyd csak, Kenneth – intette le Hallstadt doktor. – Legalább tudjuk meg, hogy mi az ördögbe léptünk bele.

– Nos, Lanier doktor?

– A feleségem ismerőse volt – mondta szűkszavúan Lanier.

Ettől aztán néhány másodpercre bedugult a beszélgetés. Senkinek sem akaródzott a másik magánéletében vágkálni.

Végül Wong doktor törte meg a csendet.

– Mit ígért egyáltalán magának? Hogy zsebében a bölcsek köve?

– Ezt már elmondtam egyszer – morogta Lanier. – De megismételhetem. Azt állította, ismer valakit, akinek a birtokában van a tökéletes módszer.

– Az akár átverés is lehetett.

– Miért vert volna át Sammy Howard?

– Hátha őt is átverték.

Ismét rövid szünet következett. Aztán Cardoso doktornő szólalt meg olyan fenyegető hangon, hogy beleborsózkodott a hátam.

– Én... rosszat sejtek.

– Nincs egyedül – biztosította Hallstadt doktor.

– Hadd halljuk, aranyom – vigyorgott rá Teague doktor.

– Mindjárt lefagy a mosoly az arcodról, aranyom – biztosította a vigyorgót a doktornő. – Ha elfogadjuk azt az érvelést, hogy Sammy Howardot átverték, akkor azt a kérdést is fel kell

tennünk, hogy miért?

– Úgy van.

– Nos, miért?

– Mert ide akartak csalni hús kövér embert – találgatta Lynn. – Nem mondtam, hogy olyan ez, mint egy fantasy? *Hús kövér ember eltűnése a Himalájában; Hús halott, túlsúlyos ember a hegyek között* – már látom a szalagcímekeket.

– Tegyen hozzá néhány halott doktort is.

– Jézusom, ki kell mennem, mert mindjárt bepisilek. Mi az, hogy néhány halott doktor? Ki a fenének kellenénk mi?

– Vegyük figyelembe, hogy Howard doktor is meghalt – emelte fel a kezét Hallstadt.

– Ő csak a felhajtó volt. Neki jutott a feladat, hogy idecsaljon bennünket, aztán amikor a mór megtette a kötelességét...

– Jól van – legyintett az enyhén vágott szemű Cardoso doktornő. – Lehet, hogy Sammy átvert bennünket; lehet, hogy valakinek valamilyen célja van velünk, minden lehet; akkor is az a kérdés, hogy mit csináljunk?

– Egyelőre maradjanak a helyükön – hallottunk egy erőteljesen brummogó hangot a bejárat felől. Az ajtó kitárult, és nagydarab, bajuszos, indiai férfi lépett be rajta.

Lanier doktor azonban nem maradt a helyén. Felugrott és a férfira meredt.

– Hát maga meg kicsoda?

A férfi előhúzott egy fekete igazolványfélét a zsebéből, és felénk mutatta.

– Mahálingam felügyelő. Gangtok. Rendőrség.

Lanier visszaült a helyére, és tenyerébe temette az arcát.

Már csak egy zsaru hiányzott a tébolydából.

Mahálingam felügyelő azonban itt volt, nem lehetett nem észrevenni. Kellemes hordóhása volt, amely szépen kidomborodott fehér *kurtája*, azaz mellénye alól. Bajusza hajdan volt idők maharadzsáéiéval vetekedett, pedig ők aztán nem sajnálták az időt a bajusznövesztésre. Fején csinos ki turbán ült; fehér nadrágja úgy vakított a benzinlámpák fényében, mintha külön spot-lámpák világították volna meg.

Mahálingam felügyelő lassan, méltóságteljesen végignézett valamennyiünkön; rajtam mintha kissé hosszabban pihent volna meg a tekintete. Ez tulajdonképpen természetes is volt, elvégre én voltam egyedül szerzetesi ruhában.

– A nevüket ismerem, útközben megtanultam őket – dicsekedett. – A fényképeik alapján könnyedén azonosítani tudom önöket.

– Fényképeink? – hökkent meg Lanier.

– A rendőrség mindenre felkészült – mondta komoran Mahálingam. – Önöknél vannak az útleveleik?

Kiderült, hogy senkinél sincs útlevél. Természetesen nálam sem volt.

– Hanyagság – morogta a felügyelő. – Az útlevélnek mindenkinél mindig ott kell lennie, hogy a rendőrség szükség esetén ellenőrizhesse. Bármikor ellenőrizhesse. Értik? – Megsimogatta a bajuszát, és Lanierre nézett. – Nincs itt valahol... valami garázsféle?

– Garázs? – ámult el Lanier. – Minek?

– A kocsimnak – mondta a felügyelő. – Még egészen új, nem biztos, hogy jót tesz neki a himalájai levegő. Főleg éjszaka.

– Hát... az nincs – sajnálkozott Lanier. – Garázsunk az nincs.

– Sejthettem volna – sóhajtott a felügyelő. – Akkor hát megnézném az útleveleiket. Hozzák ide őket, kérem.

A doktorok morogtak, a fejüket csóváltgatták, de azért elmentek megkeresni az útleveleiket.

Hja, a rendőrség nagy úr Indiában.

Én természetesen meg sem moccantam. Mahálingam kíváncsi tekintettel méregetett, amikor kettesben maradtunk.

- Magánál sincs útlevel, mi?
- Eltalálta – mondtam.
- Már meg sem kérdezem, hogy miért?
- Nem tudtam, hogy egy rendőrfelügyelővel hoz össze a végzet a szrinpók völgyében.
- Pedig a rendőrség mindenütt ott van, és mindent lát. Ezt eddig még nem tudta?
- Még nem – mondtam. – De mostantól kezdve megjegyzem magamnak.
- Maga nem tibeti.
- Miből találta ki?
- A tibetiek jobb arcúak és tisztelettudóbbak.
- Én is az vagyok – biztosítottam. – Csak még nem ismer.
- Jobban ismerem, mint gondolja.
- Igazán? Honnan?

Mahálingam megsimogatta a bajuszát.

– Az utóbbi időben végigjártam néhány kolostort. Bizonyos, hm... biztonsági berendezések felszerelését felügyeltem. Volt alkalmam elbeszélgetni az apátokkal. Néha az ön neve is felmerült.

– Ez megtisztelő.

– Többnyire nem jó értelemben. Az apátok... hm... nem rajonganak magáért. Maga veszedelmes ember.

– Én? – hökkentem meg. – Miért lennék én veszedelmes?

– Mert vonzza a balhét. Ha maga beteszi a lábát egy kolostorba, ott kő kövön nem marad. Ennek ellenére, azt hiszem, mégis kedvelik magát. Főleg messziről. Őszintén szólva, nem is értem őket... Maga csak bajt csinált náluk, és mégis kedvelik.

– Azt nem mondták, hogy kiűztem a macskadémont, elkergettem a rolangokat, a visszajáró halottakat, elkaptam néhány gazembert...

– De mondták. Ennek ellenére félnék magától. Hogy is ne félnének, amikor a maga kísértetvadászata alatt hol a kolostor teteje szakadt be, hol az apát törte el a lábát, hol vihar döntötte fel a nagy imahengereket...

– Már a természeti csapásokért is én vagyok a felelős?

Mahálingam válaszolni akart, de már nem maradt ideje rá. A doktorok, doktornők kezdtek visszaszivárogni. Valamennyiük kezében ott virított az útlevele.

– Jó, nagyon jó – morogta Mahálingam a tenyerét dörzsölgetve. – Mindannyiuké itt van?

– Még a halotté is – mondta Lynn doktor, aki útlevéltrekeresés közben szőke copfba rendezte mindaddig szerteszét röpködő haját.

– Gyűjtse össze őket valaki.

Amikor megkapta az útlevélköteget, lassan, gondosan, mint a repülőtéren az útlevéltrekezelő, sorban végiglapozta őket. Hosszú pillantást vetett a fényképekre, még hosszabbat az útlevel tulajdonosának az arcára, a leghosszabbat viszont a levegőbe. Mintha örökre a recehártyájára akarta volna varázsolni a doktorok képét.

– Jól van – bólintott aztán elégedetten. – Hol van Howard doktor? – kérdezte végül, amikor rájött, hogy eggyel több útlevel van a kezében, mint ahányan a sátorban vagyunk, beleszámítva jómagamat is.

– Meghalt – magyarázta Lanier. – Ő a halott.

– Á, vagy úgy. Ő a halott. Akiről Gangtokban beszélt, nem igaz?

– Igaz – nyögte Lanier.

– Mit mondott, mi is történt vele?

– Szerencsétlenül járt. Lehet, hogy... megölték. Mindenesetre eltűnt. De előtte... többen is

látták a holttestét. Azt hittük, a szerzetesek vitték el.

– Tényleg ezt mondta – bölintott Mahálingam. – A kollégáimtól tudom. Arra kérte őket, hogy küldjenek ki valakit, aki megvizsgálná a körülményeket. Aztán meg azt állította, hogy a halott nincs meg. Eltűnt vagy micsoda. Igaz?

– Igaz – mondta Lanier. – Bár annyit azért hozzá kell fűznöm...

– Menjünk csak sorjában! – emelte fel az ujját Mahálingam. – Ne siessük el a dolgot. Időnk van, tengernyi.

– Te jóisten! – nyögte Cardoso doktornő. – Reggelig itt akar tartani bennünket?

– Bocsánat, hölgyem, óhajt valamit? – kérdezte oldalra fordulva a felügyelő.

– Á, csak a kollégámmal váltottam néhány szót.

– Helyes – bölintott a felügyelő. – Tehát, Howard doktor először élve tűnt el. Aztán megölték. Állítólag többen is látták a holttestét, igaz?

– Igaz, de...

– Csak lassan, lassan. Én kérdezek, maga pedig válaszol rá. Tehát... a holttest azután eltűnt. A kollégáim arra kérték önt, hogy szállítsa be Howard doktor holttestét Gangtokba, de ön nem tudott eleget tenni a kérésüknek, azon indokkal, hogy nincs meg.

– Igen, de...

– Csak lassan, lassan. Tartsuk be, doktor, az előírásokat. A nyomozásnak megvan a maga útja-módja. A kérdésnek pedig a koreográfiája. Kérdezni tudni kell. A meggyilkolt – csak tételezzük fel – doktor holtteste tehát nincs meg. Akkor viszont...

– Megvan – mondta Lanier.

– Tessék?

– Mondom: megvan.

– Mi van meg?

– A holttest.

– Gangtokban még azt mondta, hogy nincs meg. Eszerint megváltoztatja a vallomását. Azzal remélem, tisztában van, hogy fontos adatok eltitkolása...

– Előkerült.

Mahálingam meghúzogatta a bajuszát.

– Elveszett és előkerült?

– Úgy van.

– És... honnan, ha szabad kérdeznem?

– Mayberry doktornő ágyából.

Mahálingam szeme lassan Miss Mayberryre fordult. A kerek képű, csillogó szemű doktornő szeme ezúttal nem csillogott úgy, mint szokott.

– Az ön... ágyából?

– Hát... onnan – suttogta a doktornő.

– Miért dugta oda?

A doktornő hangja megremegett; úgy tűnt, közel állt a síráshoz.

– Én... kérem... nem dugtam oda.

– Akkor hogy került bele?

– Valaki... bizonyára... beledugta.

Mahálingam megcsóválta a fejét.

– Érdekes. Roppant érdekes. Egy vándorló holttest. És még most is benne van?

– Már... nincs.

– Megkérdezhetem, hogy akkor hol van?

– A kisasszony ágya alatt – mondta Lanier.

Mahálingam tekintete most Lanier doktorra vándorolt.

– Miss Mayberry... ágya alatt? És mit keres ott?

– Egyelőre nem találtunk neki másutt helyet.

– És hol van az az... ágy?
– A sátramban, természetesen.
– Hol a sátra?
– Jöjjön, megmutatom, felügyelő.
Ment volna, de Mahálingam leintette.
– Csak lassan, lassan. Mindenre marad időnk. Tehát a holttest előkerült. Hm. Remélem, nem nyúltak hozzá?
– Felboncoltuk – mondta Lanier.
Mahálingam eltátotta a száját.
– Felboncolták? Ki boncolta fel?
– Én – mondta felnyújtva a kezét Hallstadt.
– Maga? Ki engedte meg?
– Lanier doktor.
– Maga? – fordított ismét a szemén Mahálingam. – Mi a fenéért?
– Meg kellett győződnünk róla, hogy mi volt a halál oka.
– Na és meggyőződtek?
– Természetesen igen.
– Megkérdezhetem, hogy micsoda?
– A szrinpók megölték.
Mahálingam hátrahőkölt.
– Kik?
– Szrinpók. Tudja, kik azok?
– Nem én.
– Majd Mr. Lawrence elmagyarázza.
Mahálingam felém fordult.
– Hallgatom, Mr. Lawrence.
– Ráksaszák. Tibeti nyelven szrinpónak hívják a rákszaszákát.
– Azt mondja, hogy itt szrin... micsodák laknak?
– A hegyoldalon és a völgyben. Úgy is hívják, hogyha szrinpók völgye.
– Ők ölték volna meg a doktort?
– Nem tudunk másra gondolni.
– Hogy ölték meg?
– Elharapták a torkát, és... összemarcangolták.
Mahálingam a szívéhez kapott.
– Hát ez... borzasztó! Ez még nekem is sok. De azért megnézném. Nincs ellenükre, ugye?
– Nem, dehogy – tiltakozott Lanier doktor. – Jöjjön, megmutatom...
– Csak lassan, lassan – intette le őt is Mahálingam. – Ne siessük el a dolgot. Miért vannak végül is maguk itt?
Lanier sóhajtott, és elmagyarázta a felügyelőnek hogy miért.
Mahálingam megkövülten hallgatta, majd meg csóválta a fejét.
– Hát ez... óriási. Amikor Amerikában jártam magam is megcsodáltam azt a rengeteg kővér embert. És képzeljék: már Indiában is vannak ilyenek! Szóval, le akarják fogyasztani őket? Hihetetlen! Akkor maguk nagy dolgot visznek véghez... Hol is az a holttest?
– Mayberry doktornő ágya alatt.
– Akkor hát, gyerünk! Megkérhetném önöket, hogy várjanak meg bennünket itt... azaz, aki akar velünk jöhet. Vezessen, doktor.
Lanier intett, hogy kövessem őket. Úgy látszott tart a felügyelőtől; tőlem vár segítséget, ha meggyúlne vele a baja. Bár számomra éppen elég volt az a néhány alkalom, amelynek során ismeretséget kötöttem a néhai Sammy Howarddal, mit tehettem mást, velük tartottam.
Mahálingam megtorpant Miss Mayberry sátra előtt, és komótosan kihúzott a ruhája alól

egy jókora stukkert.

– Gyerünk jöhet a mehet!

Lanier a sátor bejáratához somfordált, és széthúzta a ponyvát. Mahálingam lépett egyet hátrafelé, és szemrehányón a doktorra pislogott.

– Be sem zárták?

– Ugyan miért, felügyelő?

– Hogy el ne kóboroljon – magyarázta a felügyelő. – Ha egy halottnak vándorolni támad kedve...

– Maga nem hisz nekünk, igaz?

Mahálingam gyengéden megveregette Lanier doktor vállát.

– Engem csak a tények érdekelnek, doktor. Gyerünk, lássuk a medvét... azaz a halottat!

Lanier nyelt egyet, majd a mellette ácsorgó Wong és Lynn doktorra nézett. A tarkóján copfos Lynn bólintott, és lehajolt, hogy kihúzza a halottat az ágy alól.

– Csak lassan, lassan – vezényelt Mahálingam. – Van időnk.

A halottat rejtő pokróccsomag felkerült az ágyra. Úgy álltuk körül, mint a felfedezők a királysírban az éppen megtalált, bepólyázott múmiát.

– Csak lassan, lassan... Szabadítsa ki már valaki!

Lynn doktor megfogta a takaró szélét, matatott egy kicsit, majd gyors mozdulattal felemelte.

A következő néhány perc örökre bevészte magát az emlékezetembe. Nem mondom nagyot, ha azt állítom, hogy nem is fogom elfelejteni soha.

A takaró félrecsúszott; a halott viszont ottmaradt Miss Mayberry ágyán.

Előbb Lanier doktor ordított egy hatalmasat. Aztán a többiek is csatlakoztak hozzá. Cardoso doktornő egészen hátul sikoltozott; ő valószínűleg nem is látta, amit mi, mégis sikoltozni támadt tőlünk kedve.

Legszívesebben magam is ordítottam volna; nem is tudom, miért nem jött ki hang a torkomon.

Pedig lett volna okom az ordításra.

Az ágyon ugyanis nem Sammy Howard holtteste hevert, hanem másé.

Egy csinos, fiatal, szőke, hosszú hajú nőé. Nem kellett soká nézegetnem, hogy észrevegyem rajta a rettenetes sérüléseket. A torkán és a mellkasán.

Biztos voltam benne, hogy ugyanúgy halt meg, mint Howard doktor.

Lanier eközben egyfolytában üvöltött, folyt a könnye, a nyála, lerogyott az ágy mellé, és ütni kezdte a földet, csak úgy dongott a tenyere alatt.

Mahálingam körbeforgatta a fegyverét, de nem talált gyanúsíthatót, akire ráfoghatta volna.

– Ki ez? – kérdezte aztán Lanierhez hajolva. – Ez nem Howard doktor, igaz? Akkor kicsoda?

– A fele...ségem! – zokogta Lanier doktor. – A feleségem... Meryl.

A kövér emberek sátraitól távol, a varjúfejú oszlopok közelében ekkor valaki énekelni kezdett.

Lassú, nehézkesen szárnyaló dalt a Mississippiről.

Mintha siratóéneke lett volna.

Lanier doktor kegyetlenül kikészült ezen az éjszakán. Előbb csak sírt, hisztériázott, kiáltozott, aztán elcsendesült. Igaz, hogy ehhez Cardoso doktornő injekciója is kellett. Lanier éppen rá akarta vetni magát a halottra, amikor a doktornő fenéken bökte egy tűvel. Lanier ettől megnyugodott. Immár nem sírt, nem balhézott, csendben maga elé meredt. Cardoso doktornő – aki a fenékbökés miatt némi felelősséget érezhetett érte – megtörölte Lanier orrát a zseb-

kendőjével, aztán főnöke kezében hagyta a zsebkendőt. Lanier úgy tartotta maga előtt, mintha éppen megadni készülne magát egy láthatatlan ellenségnek.

Mahálingam felügyelő szuszogott, mintha nehéz fizikai munkát végzett volna. Homlokán kövér verejtékcseppek gyülekeztek. Valószínűleg az enyémen is ott gyülekeztek volna, ha időről időre el nem mázolólok őket.

– Csakhogy megnyugodott – morogta Mahálingam – Semmit sem utálok jobban, mint a hisztériás férfiakat

– Mégiscsak a felesége volt! – szólt rá rosszállóan Teague doktor.

– Persze, persze, megértem én – morgott tovább a felügyelő –, mégis...

Valamennyien a halotton jártattuk a szemünket.

Meryl életében nagyon csinos nő lehetett. Harmincas éveinek közepe táján járhatott, és még így, szájalomra méltó állapotában is sokat megőrzött a szépségéből.

– Biztos, hogy ő az? – kérdezte Mahálingam Miss Grongertől.

– Tőlem kérdi? – hökkent meg a lány. – Most látom először.

– Ki találkozott már vele korábban is? – kérdezte Mahálingam.

Kiderült, hogy senki. Merylt, Lanier feleségét senki nem látta korábban. Sőt még a lánykori nevét sem ismerte senki.

Mahálingam Lanierre bámult.

– Kár volt elkábítania – hánnya Cardoso doktornő szemére. – Meg kellett volna kérdeznem tőle...

– Várjon öt percre – szakította félbe a doktornő. – Kissé lassúbb lesz a szokottnál, de beszélhet vele.

Pontosan úgy történt, ahogy ígérte. Néhány perc elmúltával Lanier görcsösen merev arca felengedett, és a szín is visszatért a képére. Mozdulatai azonban szegletesek maradtak, mint a frissen ébredt zombiké.

Mahálingam, amikor észrevette a változást, odalépett hozzá, és fölé hajolt.

– Jól van, doktor? – kérdezte.

– Jo...ól – morogta a doktor.

– Meg tudja mondani, ki vagyok?

Lanier Mahálingamra pislogott, aztán lassan megmozdult az ajka.

– A felügye...lő. Mahá... a többit elfelejtettem.

– Nem tesz semmit – dörzsölte össze a tenyerét a zsaru. – Isten hozta köztünk. Megengedi, hogy feltegyek néhány kérdést?

Lanier önkéntelenül is a halott Meryl felé fordította a fejét, aztán gyorsan vissza is rántotta.

– Kérnék egy pohár vizet.

Megkapta és lassan megitta. Lassan, igen lassan. Ha nem kapott volna lassítót Cardoso doktornőtől, akár azt is hihettem volna, hogy az időt akarja húzni.

– Szóval? – tudakolta türelmetlenül Mahálingam.

– Mit akar... tudni?

– Biztos, hogy nem esik neheze...

– Hogy a szarba ne esne? – csattant fel Cardoso doktornő. – Persze hogy neheze esik. Ha a maga felesége fekszik itt, és ilyen állapotban...

– Nincs feleségem – mondta Mahálingam.

– Kérdezze gyorsan, mert tíz perc múlva el fog aludni.

Mahálingam meghúzogatta a bajuszát.

– Ez a hölgy itt az ágyon... a halott hölgy... az ön felesége?

– Igen... ő – biccentett engedelmesen Lanier. Immár a szeme sem rebbent. Mintha nem is a feleségéről, hanem egy ismeretlenről lett volna szó.

– Ha jól értesültem róla, Merylnek hívták?

– Igen... ő... Meryl.

– Meg tudná mondani, Lanier doktor, hogy hogyan került ide a felesége?
 Lanier lassan megingatta a fejét.
 – Nem. Nem... tudom.
 – Mit gondolt idáig, hogy hol tartózkodik Mrs. Lanier?
 – Bostonban, a lakásunkban.
 – Eszerint ön nem tudta, hogy a felesége Indiába utazott?
 – Nem – mondta Lanier. – Nem tudtam.
 – Tehát úgy utazott ide, hogy ön nem tudott róla. Furcsa. Ön szerint nem az?
 Lanier hallgatott.
 – Lanier doktor... találkozott ön a feleségével itt, Indiában?
 Lanier elkeseredetten rázta meg a fejét.
 – Nem. Dehogy!
 A felügyelő bólintott.
 – Ezzel... tulajdonképpen be is fejeztem a kérdezősködést, hacsak nincs bármelyiküknek valami mondanivalója.
 – Nekem még lenne – mondta bátortalanul Lanier.
 – Tessék, doktor úr.
 – Egyesek talán már sejtik, amit mondani akarok... szóval, az a helyzet, hogy Meryl és én éppen válni készültünk.
 Mahálingam meglepetten kapta fel a fejét.
 – Nocsak. Mit nem mond!
 – Azt is tudnia kell, hogy... Meryl lényegében véve otthagytott engem. És én még... mindig szeretem.
 – Sajnálom, doktor.
 – Továbbá, hogy az a férfi... aki miatt... aki miatt elhagyott... az... az... Howard doktor, azaz Sammy Howard.
 Cardoso doktornő szigorúan Mahálingamra nézett, mintegy közölve vele, hogy lassan közeledik az idő, amikor véget kell vetni a Lanierrel folytatott beszélgetésnek.
 – Eszerint a felesége Sam Howard után jött Indiába?
 – Ezt nem tudom, de... ki más miatt jöhetett volna?
 – Hát igen... – sóhajtotta Mahálingam. – Ki más miatt?

36

Alig tettem néhány lépést a holdfényes éjszakában, máris a nyomomba szegődött valaki. Hallottam puha lépteit a talajon, s ahogy óvatosan hátralestem, teltkarcsú alakot pillantottam meg alig néhány lépésnyire tőlem. Óvatosan a palástom alá nyúltam, és megszorítottam a késem nyelét.

– Mr. Lawrence – suttogta a nyomomban járó.
 Megálltam és megfordultam.
 Miss Gronger állt alig néhány lépésnyire tőlem, a ragyogó holddal a háta mögött, mintha egy passiójáték szereplője lett volna. Még valamiféle glóriakezdemény is ott ragyogott a feje felett.
 – Miss Gronger?
 – Én vagyok... Melanie.
 Utolért és elkapta a karom.
 – Nagyon siet?
 – Későre jár.
 – Ne féljen, nem akarom elcsábítani. Most nem. Ahhoz túlságosan is ijedt vagyok, hogy a legjobb formámat tudnám hozni. Akkor meg minek, nem igaz?

– Hát... ami azt illeti...

– Most azonban nagyon rémült vagyok. Életemben nem kerültem még ilyen... lehetetlen helyzetbe. Maga nem is sejti... nem is sejti...

Egyszerűen a karomba omlott. Át kellett ölelnem, nehogy végigterüljön a földön.

– Én még... soha... és nagyon be vagyok szarva... ez az igazság. Itt gyilkosság történt... még hozzá nem is egy. Jézusom, hogy is lehettem olyan ostoba, hogy vállalkoztam erre az eszeveszett kalandra... Meg kellett volna éreznem, hogy tragédia közeledik felénk. Láttam Sammyn, hogy nincs rendben valami sem vele, sem ezzel az egésszel... Sammy ideges volt, nagyon ideges.

– Mennyire nagyon? – kérdeztem. Melanie lesütötte a szemét.

– Hát... nagyon. Az az igazság, hogy... Sammy... egészen közel volt hozzám, jól megfigyelhettem.

– Egészen közel? Ezt hogy érti?

Melanie lehajtotta a fejét.

– Hát... az ágyamban.

Puff neki! Erre azért nem gondoltam volna.

– Howard doktor gyakran megfordult... az ágyában?

– Ó, nem... egyáltalán nem. Ekkor lett volna először.

– Lett... volna?!

Melanie sóhajtott, aztán rám emelte a tekintetét.

– Ha már belekezdtem, mondjam is végig, igaz?

– Úgy valahogy.

– Sosem mondanám el magának, ha nem lennék ennyire megrémülve. De most el akarom mondani. Úgy történt, hogy Sammy bejött hozzám a sátramba. Hozott valami kis innivalót; egy egészen kis üvegecske whiskyt. Azt mondta, meg szeretné inni velem. Azonnal láttam a szemén, hogy mást akar. Van annyi tapasztalatom, hogy olvasni tudjak a férfiszemekben. Szóval, mivel már korábban ágyban voltam, éppen csak magamra kaptam egy köpenyt, és leültünk az asztalkához meginni a whiskyt. Vártam, hogy mondjon valamit, mármint azzal kapcsolatban, amiért jött, de nem szólt egyetlen szót sem. Csak nézett maga elé, konkrétan a kis asztalka lapjára, és hallgatott. Mivel kínos volt a helyzet, én kezdtem el csicseregni. Minden hülyeséget összehordtam, abban a reményben, hogy végre kinyitja a száját... Aztán ismét a szemébe néztem, de akkor már egészen mást láttam benne. Mintha félt volna valamitől. És én tökéletesen félreértettem.

– Félreértette?

– Azt hittem... tőlem fél. Pedig még meztelenül sem vagyok félelmetes látvány. Igaz, itt ott van rajtam néhány felesleges deka, de nem vagyok kóros eset. Ekkor úgy döntöttem, hogy megkönnyítem a helyzetét.

– Hm. És megkönnyítette?

– Igyekeztem. Levettem a köpenyemet. Azt mondtam, kimelegedtem a whiskytől. Nem volt alatta más, csak egy kis... szóval nem voltam túlöltözve. Sammy végignézett rajtam, majd ő is vetkőzni kezdett. És képzelje... úgy vetkőzött, mintha legalább húszéves házaspár volnánk. Levette az ingét, összehajtotta; nadrágját élével a szék karfájára tette. Ja, és a nyakendőjét is felakasztotta a székre. És mindeközben nem szólt egyetlen szót sem. Én meg, amilyen hülye voltam, azt hittem, szégyelli magát, vagy nem tudja, mit kell ilyenkor mondania. Na, gondoltam, fogsz te mindjárt beszélni, sőt kiabálni is, de aztán egyáltalán nem az történt, amire számítottam. Befeküdt mellém az ágyba, és csak feküdt ott, mintha... édes jóistenem... mintha halott lett volna. Gondoltam, megpróbálom felmelegíteni... de ekkor kiugrott mellőlem, és kiáltozni kezdett.

– Hm. És mit kiáltozott, ha nem vagyok indiszkrét?

– Miért is lenne az? Azt kiáltozta, hogy nem megy. Nem megy, és kész. Pedig még... meg

sem próbálta. Kiugrott az ágyból, és öltözködni kezdett. Közben egyfolytában beszélt, mintha pótolni akarná korábbi némaságát. Azt mondta, hogy nem szokott házi nyulakra lövöldözni – tévedés ne essék, ez én lettem volna – de úgy érezte, szüksége van rá, mielőtt... istenem...

– Mielőtt? – sürgettem.

– Mielőtt végzetes lépésre szánná el magát. Úgy érzi, meghal. És azt mondta... istenem... istenem...

– Mit mondott?

– Hogy lehet, hogy egy halott emberrel beszélgetek. És bocsássak meg neki. Ezután... elment.

– Mást nem mondott?

– Hát... a szrinpókat emlegette még.

– Mit mondott velük kapcsolatban?

Éreztem, hogy jidamom izgatottan mocorog a lelkem mélyén. Valamiért rettenetesen utálta a szrinpókat. Ha akár csak egy ártatlan beszélgetés formájában is szó esett róluk, azonnal hisztériázni kezdett. Azt kiáltozta, hogy ne kezdjek ki velük, mert annak csak rossz vége lehet. Rám nézve is, és rá nézve is. Ha a szrinpók megölnek, ő is megissza a levét. Velem együtt az alvilág bírása elé kerül, az ő tetteit éppen úgy megítéli majd, mint az enyéimet. És ha Sindzse úgy dönt, hogy rosszul végezte a dolgát, jöhet le velem együtt az alvilágba. Úgy lerántom magammal, mint a kormányozhatatlanná vált kocsi ájult vezetőjét a mocsárba. Jobb, ha bedugom a fülem, ha szrinpókról hallok.

– Azt, hogy... meg fogják ölni. Attól fél, hogy megölik, és... bennünket is, valamennyiünket. A szrinpók nem tűrik, hogy a területükre tolokodjék valaki. Aztán elment. Én meg ott maradtam, és azon gondolkodtam, hogy vajon melyikünk a hülye. Ja, és még mást is mondott. Azt, hogy reggel fel kell mennie valami barlanghoz... Találkoznia kellene valakivel.

– Nem említette, kivel?

– Azt... nem.

– Biztos benne?

– Hát... nem emlékszem.

– Ez pontosan mikor történt?

– Azon az éjszakán... melynek a reggelén... Sammy eltűnt. – Ismét a nyakamba borult, és sírni kezdett. – Ki a fene gondolta volna...? Ki a fene gondolta volna, hogy ez lesz belőle?

Simogattam egy kicsit a hátát, amíg meg nem nyugodott.

Amikor megnyugodott, a könnyein át rám pislogott.

– Gondolja, hogy... tényleg megölnék valamennyiünket?

– Kizárt dolog – mondtam.

– Miből gondolja?

– Ennyi embert? Csak a pácienseik húszan vannak. Hamarosan hazamehetnek. Howard halott, Lanier kiborult, és különben is, rövidesen le fogják tartóztatni.

– Laniert? – nyögte. – Ugyan miért?

– A felesége és Sammy Howard doktor meggyilkolásáért.

Kezébe temette az arcát, és futni kezdett a sátra felé.

Abban bíztam, hogy legalább az ő életét megkímélik a szrinpók.

Úgy tűnt, hogy az enyémet viszont nem. Még mindig a sátrortábor területén jártam, alig százméternyire eltávolodva a sátraktól, amikor két hatalmas alak emelkedett fel előttem. Vagy talán nem is úgy emelkedtek fel a földről, hanem a mindenütt elterpeszkedő árnyékok szülték őket. Nagyok voltak, majdhogynem hegynyiek, mint a mesék és a legendák óriásai.

Bár korábban még óvatosan bántam a gondolattal, hogy szrinpók ólálkodhatnak körülöt-

tünk, ezúttal mégiscsak hinnem kellett a szememnek. Én ugyan biztos vagyok benne, hogy szrinpók nem léteznek, csupán az a kérdés, hogy ők is tisztában vannak-e ezzel. Mert ha nem...

Végső kétségbeesésemben előrántottam a késemet, bár nem voltam meggyőződve róla, hogy jól teszem-e. Hátha csak még jobban megdühödnek tőle.

Az egyik szrinpó felém lépett, és rám mordult.

– Mr. Lawrence?

Mély volt a hangja és ismerős.

– Nem ismer meg? Miller vagyok.

A megkönnyebbülés hullámai futottak át rajtam.

– Jeff? Maga az?

– Ne mondja, hogy összetévesztett egy húsvéti tojással.

Ahogy jobban megnéztem, meggyőződhettem róla, hogy valóban Jeff Miller áll előttem. Ráadásul nem is egyedül. Társa legalább akkora volt, mint ő, a hangja azonban egészen más. Vékony és barátságos.

– Örvendek, Mr. Lawrence. Patricia vagyok.

Késem gyorsan elbújt a palástom alatt. Kinyújtottam a kezem, és beletettem Patricia puha, párnás tenyerébe.

– Patricia Smith – egészítette ki a hölgy iménti bemutatkozását. – Százhetven kiló.

Letörölgettem az arcomról a verítéket.

– Igazán örülök, Jeff... és magának is, Patricia. Sétálnak egyet?

– Magára vártunk – morogta Jeff.

– Rám?

– A többiek választottak ki bennünket – vette át a szót Patricia. – Az ő nevükben is beszélek. Jeff már ismeri magát, nekem pedig kiváló a kommunikációs képességem – legalábbis ezt mondják. Amíg nem híztam ilyen rohadt kövérre, szép karrier előtt álltam.

– Igazán sajnálom.

– Nem tesz semmit. Jeff?

– Beszélj inkább te, ha már annyira odavagy azzal a kommunikációs micsodáddal.

– Jól van – bólintott a lány. – Az a helyzet, Mr. Lawrence, hogy igen kellemetlen helyzetbe kerültünk mi, húszan. Szerencsére Jim Patton felismerte önt.

– Ő kicsoda?

– Egy közülünk. Olvasott magáról, és tudja, mire képes. Ő mondta, hogy önben megbízhatunk.

– Igazán megtisztelő. Megkérdezhetem, hogy mi a problémájuk?

Patricia Smith ekkor óriási töltött zsákhöz hasonló testére mutatott.

– Elsősorban ez. Emiatt jöttünk ide. És olyan szépen indult minden. Olyan szép reményekkel.

– Lehet, hogy azért még jó vége lesz a kalandjuknak. Még minden megtörténhet.

– Gondolja? Én nem így érzem. Mindenesetre köszönöm a vigasztalást. Mr. Lawrence... feltételezem, hogy ön többet tud arról, hogy mi történik itt, mint mi ketten, a többiekről már nem is beszélve. Szeretnénk tisztán látni, nem utolsósorban azért, hogy leszerelhessük azokat, akik hülyeségeket beszélnek.

– A társaikra gondol?

– Hát hogyne. Tudja, minden nagyobb csoportban akadnak olyanok, akik könnyen pánikba esnek, akik téves következtetéseket vonnak le az eseményekből, ezeket kiszínezik, és továbbadják. Így aztán villámsebesen terjednek a nyilvánvaló ostobaságok, és... így alakul ki a pánik.

– Mire kíváncsi, Patricia?

– Tulajdonképpen mindenre. Igaz, hogy Howard doktor holttestét egy kőrakás alatt találták

meg?

- Igaz – bólintottam.
- Megölték?
- Elképzelhető.
- Igen vagy nem?
- Inkább igen, mint nem.
- Igaz, hogy a szrinpók ölték meg? Akárcsak Merylt? Howard doki feleségét?
- Ezt meg honnan veszi?

Patricia elmosolyodott.

– Bevallom önnek, hogy hallgatóztam. És mielőtt még megfeddne érte, közlöm önnel, hogy jogom volt, és van is hozzá. Elvégre az én bőrömről van szó, és még tizenkilenc emberéről, akikkel szolidáris vagyok. Nos?

- A látszat valóban ezt mutatja.
- Ön is ezt hiszi?

Eleresztettem a fülem mellett a kérdést.

- Az az indiai, aki délután érkezett, rendőr?
- Mahálingam felügyelő.
- Fura neve van... Ezek szerint a zsaruk is bűnügyre gyanakszanak. Mi a felügyelő véleménye a történekről?

Némi habozás után ismét csak az igazságot mondtam.

- Biztos vagyok benne, hogy családi drámának hiszi.
- Az meg mi az ördög?

Néhány szóval elmondtam neki, mire gondolhat Mahálingam. Nevezetesen, hogy a felszarvazott és elhagyott Lanier doktor megölte a csábítót, majd a feleségével is végzett.

Patricia hallgatta, hallgatta, aztán megingatta a fejét.

- Szrinpók... családi dráma. Nem tetszik ez nekem.

Ebben egyetértettünk. Nekem sem tetszett.

Patricia ekkor olyat kérdezett, amiből kiderült számomra, hogy mindent figyelembe vevő, éles eszű hölgy.

- Mondja, Mr. Lawrence, valójában ki akart meggyógyítani bennünket? Vagy lefogyasztani, ha ez jobban tetszik önnek. Howard doktor?

Ismét csak végig kellett gondolnom, mit árulok el neki. És ezúttal sem halogattam soká a választ.

- A dolgok jelenlegi állása szerint Howard doktor nem ismerte a titkot; azaz azt a gyógyítási módot, amelynek alávetették volna önöket.

A lány szeme nyugtalanul megrebbent.

- Nem? És Furnier?
- Nem ő gyógyította meg.
- Akkor kicsoda?
- Ezt csak Howard doktor tudta egyedül.
- A doktorok sem tudják?
- Ők sem.
- Lanier doktor?
- Ő sem.
- Mégis vállalkoztak erre a feladatra, és... idecsődítettek bennünket...

Nem válaszoltam. Ugyan mit is mondhattam volna?

- Eszerint – folytatta Patricia –, itt állunk anélkül, hogy a leghalványabb fogalmunk is lenne róla, vajon ki fog lefogyasztani bennünket. De térjünk csak vissza Howard doktorra... Én már tíz napja tudom, hogy nincs rendjén vele valami.

- Miből szűrte le ezt a következtetést?

– A viselkedéséből. Howard doktorral az utóbbi időben kétségkívül történt valami. Barátságosan és figyelmetlen lett, ami mindaddig nem volt jellemző rá. Inkább az ellenkezője. Vidám, szeretetre méltó, mindig kész egy kis dumára. Azután hirtelen megváltozott. Ő, aki addig el sem hagyta a tábor területét, túrázni kezdett. Naponta többször is felcaplatott a barlanghoz, amely valahol itt van jó magasan a fejünk felett. Egyszer, amikor visszafelé jött, megállítottam, és mondtam neki egy viccet. Máskor bizonyára halálra nevette volna magát rajta, ezúttal azonban a szeme sem rebbent. Úgy elment mellettem, mint az alvajárók. Mit gondol, Mr. Lawrence, mi lesz velünk? Ha senki nem tudja, hogyan kell meggyógyítani bennünket, ha az a személy, aki tudja, nem óhajt idejönni, akkor mi lesz a sorsunk?

– Nem tudom – mondtam. – Bárcsak tudnám.

– Már csak egyvalamit nem értek. Ha valóban úgy áll a helyzet, ahogy a felügyelő gondolja, azaz Sammy Howard volt Lanier célpontja, na, és természetesen a saját felesége... miért kellett ilyen költséges módszert választania a kinyírásukhoz? Amerikában egy megbízható szakember tizedennyiért is elintézte volna a dolgot.

– Csakhogy ott nagyobb is lett volna a lebukás veszélye.

– Mondja maga. Én amerikai vagyok, tudom, amit tudok. És Lanier is amerikai. Itt valami nem tetszik nekem. És még egyszer feltenném a kérdést... hol az a fickó, aki ismeri azt az ősi, tibeti receptet... ha egyáltalán létezik?

Megráztam a fejem, és megfogtam a lány nagy, párnás kezét.

– Figyeljen ide, Patricia, és ön is, Jeff. Őszintén szólva, nem tudom, mi történik itt, de higgyék el, nekem sem tetszik. Főleg, mert két gyilkosság is történt rövid idő alatt. Azt tanácsolom, hogy vigyázzanak egymásra.

– Hogy vigyázzunk? – kérdezte Patricia megszeppent hangon.

– Maradjanak mindig együtt, ne hagyják el a tábor területét, és várjanak türelemmel.

– Mire?

– Hát ha jól jönnek ki a dologból. Hát ha sikerül találnom valakit, aki éppúgy tisztában van az ősi receptekkel, mint az a titokzatos tibeti, akire Howard doktor várt.

– Ez biztos?

– Ez csak remény, Patricia. Lehet, hogy nem talállok ilyet; ez esetben én veszem át Howard doktor szerepét. Mondja meg a többieknek.

– És a holttes...tek?

– Mondja nekik, hogy valóban gyilkosság történt. Lanier végzett a feleségével és annak a szeretőjével. De ez egy másik történet. Ez nem érinti magukat.

Pedig dehogyisnem érintette!

Bár óvatosan lépegettem, készen rá, hogy azonnal hasra vágjam magam, ha valaki csak úgy szórakozásból le akarna puffantani, mégsem vettem észre őket. Pedig sokan voltak: ha jól számoltam, valamennyien. Csupán Lanier hiányzott közülük.

A doktornők és a doktorok úgy ültek félkörben a kövek között, mintha egy ősi, pogány szertartás résztvevői lettek volna. A kövek úgy fehéredtek közöttük, mint a koponyák. Talán meg sem lepődtem volna, ha mindegyikük felragad egyet-egyet, és felém hajítja.

Megtorpantam, és óvatosan körbejártattam a tekintetem. A kövek mellett karvastagságú farudak álltak a földbe szúrva, csúcsukon fából faragott varjúval. A falusiak állíthatták őket villámhárítóul a falu felé vezető út szélére.

– Hát maguk meg mit csinálnak itt? – kérdeztem, csípőre téve a kezem. – Azt hittem, már alszanak.

A hosszú hajú Lynn doktor, aki ezúttal is copfba kötötte hátul a haját, lemondóan legyintett.

– Ki tudna aludni azok után, ami történt velünk? – kérdezte. – Ami engem illet, sosem gondoltam volna, hogy olyan helyzetbe kerülök egyszer, hogy amint letettem a fejem, nem tudok azonnal elaludni.

Leguggoltam melléjük; úgy, ahogy a mongol és tibeti pásztorok guggolnak. Bár kissé már elszoktam tőle, biztos voltam benne, hogy kényelmesebb, mintha álldogálnék, vagy mintha a kövekre csücsülnék.

– Éppen azon törjük a fejünket, hogy mi legyen az az első lépés, amit meg kell tennünk? Úgy gondoljuk, hogy a mi itteni munkánk a ma estével véget ért. Ön nem így gondolja?

– Ez önökön múlik – vontam meg a vállam. – De miért nem folytatják tovább, amit elkezdtek?

Valamennyien egyszerre hördültek fel. Szép, esti kórussá fonódott össze a hangjuk.

– Ki folytassa?

– Hát önök!

– És hogy folytassuk, ha szabad kérdezni? – mosolygott Hallstadt doktor. – Mit ígérjünk a betegeinknek? Gyógyulást? Ennyi erővel azt is ígérhetnénk, hogy megtaláljuk az AIDS ellenszerét vagy akár a rákét. Itt már elveszett minden.

– Hátha nem? Hátha tudok szerezni valakit, aki hasonló tudással rendelkezik, mint az a fickó, akire Howard doktor számított.

– Én mindenképpen hazamegyek – mondta nagyon határozottan Hallstadt doktor. – Befejeztem áldásos működésemet a Himalájában.

– Én is – csatlakozott hozzá Wong doktor.

Aztán a többiek is. Valamennyien azt kiáltozták, hogy hazamennek, és hazaviszik a pácienseiket is. A Lanier-féle expedíciónak vége.

– Lanier megölte Howardot, ez nem is vitás! – szegezte le Lynn doktor. – A helyében én is megöltem volna! Biztos, hogy megöltem volna! És a feleségemet is! Én szívem szerint Lanier pártján állok.

– Biztos benne, hogy így történt? – kérdeztem.

Hallstadt ekkor nekem támadt.

– Mi az ördögért titokzatoskodik itt, mi? Úgy tesz, mintha a csuhája alatt lapulna a bölcsék köve. Mintha bizony más megoldás is lenne... Lanier megölte Howardot, ezzel kitekerte az aranytojást tojó tyúk nyakát. Bár... nagy a gyanúm, hogy Howard maga is ezt a tyúkot kereste. Szóval, Mr. Lawrence, ne tegyen úgy, mintha mindent tudna... Mahálingam is rá fog jönni, akármilyen lassú is a gondolkodása, hogy itt egy családi dráma történt. Nekünk ehhez semmi közünk.

– Na és a pácienseik?

– Mindegyikük zsebében ott lapul a visszaútra szóló jegy.

– Attól tartok, hogy bármennyire is menni szeretnének, maradniuk kell.

És bizony maradniuk is kellett.

A gyilkosság olyan, mint a ragasztó.

Aki belekeveredik, csak nehezen szabadul ki belőle.

Indultam volna, hogy most már aztán végleg célba vegyem a kolostort, de ezúttal a mind-
eddig bölcsen hallgató Teague doktor tartott vissza.

– Megengedne egy pár percet, Mr. Lawrence?

Mindeközben óvatosan hátrapislogott, mintha azt várná, hogy a többiek eltűnjenek a szeme elől. Néhányan el is tűntek, ketten azonban a helyükön maradtak. A hold közben egy felhő mögé húzódott, így csak a körvonalaikat láttam.

– Parancsoljon, doktor – udvariaskodtam.

– Felkereshetném önt holnap a kolostorban, Mr. Lawrence?

– A kolostorban? – hökkentem meg. – Természetesen. Miről lenne szó?

– Csak nemrég értesültem róla, hogy ön kicsoda, és úgy gondolom, hogy jobb, ha elmondom önnek, amit tudok...

– Ha úgy gondolja, akár most is...

– Nem, nem, holnap jobb lesz. Az a helyzet, hogy valamennyien azt hiszik, Lanier ölte meg Howardot és a saját feleségét. Mindenki ezt hiszi.

– Ön nem?

– Ó, én mást sejték. Sőt... tudom is, hogy... Nem, Mr. Lawrence, itt egészen másról van szó. De nem akarom az éjnek évadján az elméleteimmel terhelni... Nagyon csúnya játék folyik itt, Mr. Lawrence... és ez még csak a kezdet. Ha igaz, amire gondolok... még sokan a fübe harapnak, hogy így mondjam. Még sokan... De ha ön meg én összefognánk... fényt deríthetnénk... és önnek van annyi hatalma... tudja, a nyilvánosság sokat segíthet...

– Hé! Scotty! Merre vagy? – Hallstadt doktor hangját hallottam a már ismét holdfény verte kövek közül. – Csak nem tévedtél el? Erre minden kő egyforma. Ezért is lenne jó elhúzni innen a csíkot.

Scott Teague doktor megszorította a kezem.

– Akkor hát holnap. Itt vagyok, Egon! – kiáltotta aztán. – Pisiltem egyet. Te hol vagy?

Összegörnyedtem, és ki tudja már, hányadszor, elindultam Khar kolostora felé.

Másnap reggel korán keltem, amikor a galambok még a hajnali napsugarakkal kergetőztek a kolostor udvarán. Éjszaka, amikor hazaérkeztem, nem gyújtottam mécsest, csupán megmosakodtam egy bádoglavórban, és lefeküdtem aludni. Most, ahogy felébredtem, furcsa csillogást láttam a szobám sarkában.

Nem tudom, említettem-e már, hogy Khar kolostorában sem volt különbség a cellám, mint amilyen egyéb kolostorokban lenni szokott – főleg a beköltözésem utáni első időkben. A fölámákra általában nem az a jellemző, hogy keblükre ölelik a gyanús és gyakran rossz hírű idegeneket; sokkal inkább az, hogy megpróbálják kipiszkálni őket a kolostorból. Ismertem olyan apátot, aki nem restellte leküldeni néhány szerzetesét a szomszédos faluba, hogy tetveket gyűjtsenek, amelyekkel aztán benépesítették a cellámat. S ez az apát nem átalított később előadást tartani nekem Marpáról, a nagy tibeti varázslómesterről és filozófusról, aki még a tetveket is Buddha vallására térítette. Nem kis erőfeszitésembe került aztán ezt az apátot megszelídítenem. Ehhez természetesen kellett egy váratlanul felbukkanó démon is, „aki” dacolva a mani, valamint a démonfallal, valahogy mégiscsak belopódzott a kolostorba, és nem is akármilyen felfordulást produkált.

Így aztán az apát megosztotta összes felgyülemlett ellenszenvét köztem és a démon között, majd amikor hiteles szemtanúk azt állították, hogy egy majomdémont láttak a folyosókon bóklászni, ugyanezen szemtanúk állítása szerint szegény apát majdhogynem összeesett rémületében. Hát hogyne rémült volna meg, amikor köztudott, hogy a majomdémonnál talán csak a macskadémon az undorítóbb. Kicsit habozom is, hogy elmeséljem-e, mire képes egy majomdémon. A részletek aprólékos ismertetése helyett legyen elég annyi, hogy a majomdémon képes kikeresni a könyvtár legféltettebb iratait; a lhakang, a nagy imaterem legszentebb relikviáit, és rajtuk könnyít magán, azaz megszenségteleníti őket.

Nos, az általam említett majomdémon is ilyen volt; sőt még a majomdémonok közül is kiemelkedett csintalanságával. Nemcsak lecsinálta a szent tárgyakat nemcsak hogy belebújt a nagy imahengerekbe, és onnan vicsorgott a jámbor imádkozókra, hanem még az élelmiszer-raktárhoz is megtalálta az utat, és majdnem felfalta a kolostor egész raktárkészletét, a szerzetesek gondosan őrzött díszruháiról már nem is beszélve. Még ma is szeretettel és egyben

sajnálattal gondolok arra a kedves szerzetesre, aki mellesleg nagyon utált engem, s aki egy reggelen majomürüléket talált a díszcsizmájában. Már önmagában ez sem lett volna kellemes, a szerencsétlen azonban nem vette észre, és belelépett. Aztán ahogy szokás, még ugrált is egy kicsit, hogy eligazodhassak benne a lába. Ezután jött a meglepetés. A trapa először nem értette, honnan jöhet a kellemetlen szag; előbb a lábára gyanakodott, aztán rájött, hogy ez aligha lehet az oka, hiszen alig múlt egy hónapja, hogy utoljára lábat mosott.

Mekkora volt aztán undora és haragja – ezek később kétségbeesésbe mentek át –, amikor rádöbbsent, hogy mi is történt vele.

Akkortájtban terjedt el a kolostorban – fogalmam sincs róla, ki terjeszthette –, hogy Blobzang rinpócse, azaz jómagam – ért a macska-, valamint a majomdémon eltávolításához. Egy hűvös reggelen, miután sikerült féltve őrzött titokládámat elrejtennem az agyam alá, fogadtam a szerzetesek küldöttségét, élén az engem annyira utáló szerzetessel.

És lássanak csodát – a trapa ezúttal mosolygott. Karján khadag, azaz az ajándékok átnyújtásához feltétlenül szükséges selyem alátét, a khadagon sütemények és édességek. Kedvesen vicsorgó mosollyal az arcán a főláma kérését tolmácsolta. Öszentsége arra kért, hogyha nincs más egyéb sürgető dolgom, kegyeskedjek megpróbálni kiűzni a majomdémont a kolostorból.

Ritkán látni emberi arcon annyi fájdalmat, mint az enyémen ülhetett, amikor sajnálkozva visszautasítottam a kérését. Azzal az indokkal, hogy a majomdémon kiűzéséhez tökéletesen nyugodt lelkiállapot szükségeltetik, én pedig közel sem vagyok abban. Megkaptam a kolostor legpiszkosabb és legelhanyagoltabb celláját, amelyben egyetlen ágy van csupán – ez még nem akkora baj –, sajnos azonban, amint ráültem, ez is osztódással szaporodni kezdett, azaz ketté-esett alattam. Az ágy faszerkezetén fűrésznyomokat fedeztem fel, ami arra utal, hogy egy bizonyára a majomdémonnal együtt érkezett másfajta démon rágta el fűrészes fogával. Azonkívül tetveket találtam a cellámban – őket pedig a buddhista törvények értelmében nem szabad bántanom. Ha megtenném, kiakolbólíthatnának a kolostorból. Harmadszor, bármennyire is kértem, nem kaptam senkit – még egy nyomorult, lámainast sem –, aki segédkezne nekem. Például elmenne a reggelimért, vizet hozna stb. És kitakarítaná a cellámat. A legfájóbb azonban az, hogy a könyvtárba sem mehetek be, mivel öszentségének még nem volt érkezése áttekinteni pontosan harminchárom kérvényemet. Mindezeket túl a cellám kietlen; még egy thankát, faliképet, vagy egy kis szobrocskát sem sikerült szereznem, ami megvédene az éjszaka kísérteteitől. És így tovább.

A szeretetreméltó láma csak hajlongott és mosolygott. Letette a süteményeket a sarokba – asztalom nem volt – aztán távozott.

A csoda jó néhány szerzetes képében érkezett. Felkapták az ágyamat, elvitték, és olyat hoztak helyette, hogy még érződött rajta az erdők kellemes illata. A tetveket gondosan dobozba gyűjtötték, s a ládámat, amelynek a titkok ládája nevet adtam, óvatosan kikerülve, oltárt is építettek nekem. Az oltárra egy nagyon szép Maitréja-szobrocska került. Mire felocsúdtam, már füstölők és vajmécsesek égtek előtte. A jóindulatú, kedves szerzetes fogát csikorgatva közölte velem, hogy az apát engedélyt ad a kolostori könyvtár korlátlan használatára. Az pedig, hogy harminchárom kérvényt íratott velem, csak irántam való tiszteletét és nagyrabecsülését igazolja, hiszen a keleti ég istenei éppen harminchárman vannak, így mindegyiküknek jut egy-egy kérvényem. Majd amikor az alvilág bírása elé kerülök, még jól jöhet ez nekem.

Így aztán már nem akadt más dolgom, mint egy sötét, kissé viharosnak ígérkező, október végi éjszakán visszavinni a titkok ládáját a faluba, s letenni annak a vándorkereskedőnek a háza elé, aki időnként idomított majmokkal házal. A láda mellé pénzt is tettem – legyen mit ennie a majom démonnak.

A kolostor végre megszabadult a rettegéstől, én pedig nyugodtan dolgozhattam a könyvtárban, és tölthettem ugyancsak nyugalomban az éjszakáimat. Cellám takarításáról a szerzetesinasok gondoskodtak, vizet hoztak, valamint élelmet a konyháról. Ha nem kellett volna előbb-utóbb visszautaznom Londonba, talán még mindig ott lennék.

Nos, valami hasonló játszódott le itt, Khar kolostorában is. Amíg a kövér emberek táborában időztem, cellám gyökeres átalakuláson ment át. A frissiben felállított oltáron Pelden Lhamo szobra szórta a hajnal sugaraiban vakítón a fényét. Olyan gyönyörű volt, hogy visszaestem tőle az ágyamra. Aztán rémülten a levegőbe kaptam, mert biztos voltam benne, hogy a szűrágta, rozoga alkotmány darabjaira esik szét alattam. De nem esett. Nem, mert nem volt szüette, nem volt öreg, és tákolmány sem volt. Szép, erős ágy volt, mint abban a kolostorban, ahol félelmet nem ismerve megküzdöttem a majomdémonnal.

Felkeltem, és elégedetten nyugtáztam, hogy ezúttal nem léptem rá semmire. Még egy árva csótány sem futkosott a padlón. Viszont enyhe rovarirtó szagot éreztem. Persze ne gondoljon senki agyafúrt kemikáliára, hiszen köztudott, hogy a legjobb rovarirtó egy keverék, amely készítésének a titkát magam is ellestem, amikor Spitukban tartózkodtam. Nem kell hozzá egyéb, mint a bűdösvirág leve – a nagyon bűdösé –, valamint rothasztott túróból készült lé. Ha behintik vele a cellát, nincs az a megátalkodott svábbogár vagy tetű, amely ellent tudna állni neki.

Őszintén szólva, nem szívesen alkalmaztam ezt a módszert, mert attól tartottam, hogy a bűdösvirág leve nemcsak a már említett élősködőket, hanem engem is kiirt. Így aztán inkább a kézivezérlést részesítettem előnyben; megpróbáltam összefogdosni a kellemetlenkedőket.

Ezúttal valamivel elviselhetőbb volt a bűdösvirág szaga, a rothasztott túró leve azonban az orromat facsargatta. Hatásosságát a cellám ablaka alatt lábait az égnek mereszten pihenő svábbogár bizonyította.

Mivel már nem kellett attól tartanom, hogy az erőszakos soklábúak megzavarják reggeli ájtatosságomat, a szobor elé ültem, és elmondtam a reggeli imát. Nem is egyszer, hanem tízszer egymás után. Tehettem, hiszen időm is volt rá, azonkívül az ima is csak néhány mondatból állt.

Alighogy végeztem, fiatal szerzetes bukkant fel az ajtóban, és egy favödörben vizet hozott. Méghozzá langyosat. Éppen meg akartam kérdezni tőle, hogy mi történt itt az éjszaka, talán a Hilton-konzern vette át a kolostor vezetését, de ekkor felbukkant Repa. Ahogy észrevette Pelden Lhamót, boldogan összedörzsölte a tenyerét.

– Hogy tetszik, rinpócse?

Elismerően bólintottam. Repa leült az ágyam szélére, és tüzetesen szemügyre vett mindent. Pelden Lhamo szobrán hosszasan legeltette a szemét.

– Látod, rinpócse?

– Látom – bólintottam.

– Öszentsége küldi neked. Én magam hoztam le a szobájából.

– Nem fogadhatom el – tiltakoztam. Persze tisztában voltam vele, hogy nem ajándékba akarja adni az apát: csupán arra az időre díszítheti a szobámat, amíg a kolostorban tartózkodom.

– Öszentsége nagy jóindulattal viseltetik irántad, rinpócse – mondta Repa. – Kért, hogy ezt mondjam meg neked.

– Hm. És mit kér viszonzásképpen?

– Ó, semmit. Igazán semmit. Igazán semmiséget.

– Mi lenne az?

– Csak amit utoljára kért, rinpócse. Szeretné, ha megtalálnád a gomcsent.

– Meg fogom találni – ígértem.

– Jó lenne minél hamarabb – sóhajtott Repa. – Ezt is ő üzeni. Már nagyon szorongatják a falusiak.

– Hogy szorongatják?

– Itt voltak néhányan a faluból, és szemrehányást tettek neki.

– Mit tehet az apát arról, hogy eltűnt a gomcsen?

– Ő is ezt kérdezte tőlük, de a falusiak ostobák, rinpócse. Erősködtek, hogy a barlangban

mindig is lakott gomcsen, és a kolostor mindig is tisztelettel viseltetett iránta. Az emberek szívesen járnak a kolostorba, de a gomcsenhez is eljárnak. A gomcsen megmondja azt is, amit a kolostor nem tud megmondani.

– Például mit?

– Hogy hova vessék az árpát, hogy lesznek-e ebben az évben viharok. És a gomcsen jóslatai általában beválnak, rinpócse. Persze a gomcsen néha rosszkedvű, ilyenkor mindenkit elhajt a közeléből, máskor viszont nagyon hasznos tanácsokat ad. De most nincsen gomcsenük. Azt kéri az apától, hogy szerezzen nekik egyet.

– Honnan szerezzen?

– Ezt kérdezte ő is. Hogy honnan szerezzen nekik gomcsent? A gomcsenek olyanok, mint a szélben guruló kőrök: egyszer itt vannak, a másik pillanatban pedig már nincsenek sehol. A miénk most éppen nincs sehol. De visszajöhet. Az embereket azonban nem elégítette ki Őszentsége válasza. Azzal fenyegetődztek, hogy ha nem lesz gomcsen, akkor Csömo kolostorának viszik a járandóságot és az áldozatokat, mert ott legalább varázsló szerzetesek is élnek. Erre az apát a szemükbe vágta, hogy már meg is van az új gomcsen.

– Ismerem?

– Ismered – bólintott Repa.

– Hm. És ki az?

– Te, rinpócse.

Erre igazán nem számítottam. Amíg csak az eltűnt gomcsent kellett volna megkeresnem és összebékítenem Khargil Gyamcót Csömo apátjával, addig még vállaltam volna a feladatot.

– Nézd, Repa... – kezdtem volna, de Repa leintett.

– Elmondom, mivel bízott meg Őszentsége. Azzal, hogy kérjelek meg téged... legyél te a gomcsen, rinpócse.

Pelden Lhamóra pillantottam. A gyönyörű aranyszoborba rejtőzött istennő kérő tekintettel nézett rám. Mintha azt ragyogta volna a pillantása, hogy kedves Blobzang rinpócse, légy te a gomcsen, ezt kívánom én is!

Nagy nehezen elszakítottam a tekintetem az istennőről.

– És ha nem vállalom?

Repa az égnek, pontosabban a mennyezetnek fordította a szemét.

Ebből mindent megértettem. Ha nem vállalom a szerepet, fel is út – le is út. Khargil Gyamco úgy kirúg a kolostorából, hogy a lábam sem éri a földet.

– Azonnal rá fognak jönni, hogy nem gomcsen

– Miből jönnének rá? – kérdezte kajánul Repa. – A gomcsenek mind egyformák.

– Egyformán piszkosak.

– Majd te is az leszel, rinpócse.

Hosszasan elgondolkodtam, vajon megér-e nekem annyit néhány régi kézirat, hogy remetét játsszak érte egy barlangban. Ráadásul egy eltűnt gomcsen barlangjában. Közel ahhoz a lhatóhoz, amely alatt a halott Howard doktor pihent.

– Azonkívül van még egy másik újság is, rinpócse – mondta Repa, és mintha eltűnt volna a korábbi kaján kifejezés az arcáról.

– Micsoda? – kérdeztem óvatosan.

Repa megpiszkálta az orrát, és mélyet sóhajtott.

– A halott, rinpócse. A halott doktor.

– Mi van vele?

– Visszajött az éjjel, rinpócse.

Átsétáltam a lhakangba, a nagy imaterembe, hogy egy kis lélegzethez jussak. Repa ugyan

megkérdezte, hogy nem akarnám-e előbb megtekinteni Howard doktor visszatért holttestét, de valahogy nem fűlött a fogam hozzá.

Abban a pillanatban, ahogy becsukódott mögöttem az ajtó, észrevettem, hogy nem vagyok egyedül. A három oltár közül a középső előtt ott kuporgott valaki lótuszülésben, ölébe tett kézzel. Óvatosan vissza akartam vonulni, de a szerzetes anélkül, hogy megfordult volna, megszólalt.

– Gyere be, Blobzang rinpócse!

Ennél nagyobb szerencsétlenség már nem is érhetett volna ezen a reggelen. Hiszen a hangban Khargil Gyamcóra ismertem.

Mit tehettem volna, odatelepedtem mellé. Jómagam is lótuszülésbe kényszerítettem magam, pedig korán reggel még nem elég lazák az izmaim ahhoz, hogy megfelelő pózba rakjam a lábaimat.

– Beszéltél Repával? – tudakolta az apát.

– Beszéltam – bólintottam.

– Az éjjel visszajött a holttest, és én nagyon nyugtalan vagyok miatta. Azonkívül tegnap megint itt voltak a faluból. Azt akarják, hogy szerezzek nekik egy gomcsent. Én rád gondoltam, rinpócse. Bocsásd meg a szavaimat, de te elég dörzsölt vagy ahhoz, hogy gomcsen legyél. Én magam és a szerzeteseim hiába próbálkoznának veled. És Jondon is ezt kívánja tőled.

– Hol van Jondon? Mielőtt elutazna, megbeszélem veled a dolgot.

Khargil Gyamco megvakargatta kopasz koponyáját.

– Jondon rinpócse már elment.

– Hiszen el sem búcsúzott tőlem!

– Bocsánatot kér érte. Benézett a celládba, de te úgy aludtál a szép új ágyadon, a tiszta cellában, Pelden Lhamo aranyfényű árnyékában, hogy nem akart felébreszteni. Előbb persze megnézte a holttestet. Azt mondta, hogy te majd visszaviszed.

– Nem lenne jobb, ha itt maradna?

– Itt nem maradhat, rinpócse – tiltakozott szelíden az apát. – Halott nem maradhat két nappal tovább a kolostorban. Ha itt maradna, megszentégtelenítené, és csak hosszadalmas eljárással lehetne megszabadítani mindazon rossz hatásoktól, amelyeket ránc hozott.

– Mikor ment el Jondon? – sóhajtottam.

– Még hajnalban.

– Mivel utazott?

– Gyalog... vagy a szélparipák hátán. Jondon rinpócséről sok legenda járja. Többek között az is, hogy szélparipán utazik. Amikor felkapaszkodik a szélparipa hátára, maga is láthatatlanná válik. Most is így történhetett.

– Hogy?

– Elbúcsúztam tőle, ő pedig fogta a csomagját, és kilépett a kolostor kapuján. Az ablakból láttam. Aztán leült a faluba vezető gyalogösvény szélére. Ott ült és várt.

– Mire várt?

– Tőlem kérded? Te jobban ismered, mint én. Az ablakból figyeltem, mert kíváncsi voltam rá, hogyan utazik tovább. Ő meg csak ott ült és imádkozott. Hirtelen nyílt az ajtó, és el kellett jönnöm az ablaktól, mert a reggeli teámat hozták. Csak annyi idő telt el, hogy megmutattam, hova tegyék a kannát, és máris mentem vissza az ablakhoz. Jondon rinpócse persze már nem volt a helyén. Nem volt ott, ahol alig egy perce még ült. És az úton sem láttam sehol. Pedig az ablakból kilométerekre ellátni. Nem tudok mást elképzelni, mint hogy valóban a szélparipákon repült tova. Te hiszel a szélparipákban, rinpócse? Különben itt járt reggel egy doktor is. Téged keresett. A kapus nem akarta beengedni, ezért kellemetlenül viselkedett.

Kezdték úgy érezni magam, mintha egy álló hetet átaludtam volna, pedig alig öt órát alhattam.

– Miféle doktor? – hökkentem meg. – Csak nem Lanier akart társalogni velem?

- Azt mondta, hogy doktor Teague.
- Erre aztán még jobban meghökkentem.
- Teague doktor? Mit akart?
- A kapus nem engedte be. Dr. Teague egyre csak üvöltözött, hogy mindenképpen beszélni akar veled, mert már mindennel tisztában van. Mindent tud, és ha nem mondhatja el neked, nagy baj lesz belőle. A kapus azt hitte, démon szállottá meg, ezért lefröcskölte szentelt vízzel, és amikor Teague doktor még erre sem menekült el, fejbe sújtotta az olvasójával.
- Ettől még nem történhetett nagy baja.
- Khargil Gyamco elmosolyodott nem létező bajusza alatt.
- Ha látnád a kapus olvasójának a legnagyobb korallszemét, másképpen beszélnél.
- Nem volt kedvem tréfálgatni. Ekkor jutott csak eszembe, hogy a doktor tegnap este már jelezte látogatási szándékát.
- Nem mondott semmit azon kívül, hogy üvöltözött és engem követelt?
- Az apát lehajtotta a fejét.
- De. Mondott. A kapus testvér szerint mást is mondott.
- Micsodát?
- Hogy... ha nem beszélhet veled, hamarosan megölik.

42

Khargil Gyamco láthatta rajtam, hogy a kora reggel és én még nem vagyunk egészen szinkronban egymással, ezért megrángatta a palástom szélét.

- Gyere velem, rinpócse. Megisszuk a reggeli teánkat.

Ha nem birizgáltak volna baljós érzések, ha jidamom nem ugrándozott volna dühösen a lelkem mélyén – bizonyára a korai kelésért orrolt meg rám –, akár büszke is lehettem volna, hogy a nagy hatalmú apát velem óhajtja elfogyasztani a reggelijét. Ezúttal azonban nem voltam képes értékelni a megtiszteltetés súlyát.

Khargil Gyamco sem volt beszédes kedvében, ezért jobbra csak hallgattunk, amíg a szerzetesek be nem hozták a gőzölgő italt. Ahogy aztán a himalájai tea kesernyés illata megcsapta az orrom, egyből visszatért a jövőbe vetett hitem.

Az apát az első csésze elfogyasztása után elégedetten megpaskolta a pocakját.

- Ne feledkezz meg arról, amiben megállapodtunk, Blobzang rinpócse – kötötte a lelkemre. – Tüntesd el a holttestet, beszélj azzal a hülye Dondrub Szenggével, hogy eszem ágában sincs igényt tartani a kolostora területére. Egy négyzetméternyi sem kell belőle. Csakhogy az a terület, amely miatt megorrolt rám, az én kolostoromhoz tartozik. Persze hogy megengedtem a doktoroknak, hogy néhány hónapra letelepedjenek a mani vonal mellett, hiszen Gangtokból ideszóltak, hogy jó lenne, ha megengedném. A doktorok még hasznot hozhatnak a kolostoromnak, de az övének is. Amikor Delhiben jártam, megtudtam, hogy a minisztériumban is támogatják a munkájukat. Biztos ígértek valakinek valamit. De ez nem is fontos. Az a lényeg, hogy ha egy kórház épülne itt, mindannyian jól járnánk. Ezt próbáld meg beleverni a hülye fejébe. Azonkívül légy te a gomcsen. Nem kívánom hosszú időre, csupán... addig, amíg nem találok helyetted valakit. Ha megteszed, amire kérlek, használhatod a kolostorom könyvtárát, sőt még a szekrényemben őrzött ritka iratokba is betekinthetsz.

Felemelt mutatóujjával egy tekintélyes nagyságú kék szekrényre mutatott, amelyre mind ez ideig nem fordítottam figyelmet. A szekrény a szokásos tucattermék volt; kék alapszínére piros virágokat álmódott a festő.

- Tudod, mi van benne?
- Mi? – bukott ki önkéntelenül is a számon.
- Egy kézirat, amelyet még soha nem láttál.
- Igazán? És... micsoda?

Az apát rám mosolygott.

– Tudod, ki volt Csoszki Odzer?

– Hogyne tudnám. Híres fordító, aki szanszkritról... mongolról... tibetiről...

Magam is csodálkoztam, hogy elakad a hangom és összevissza hebegek. De hogy az ördögbe ne tettem volna, amikor egy mindeddig ismeretlen Csoszki Odzer fordítás csodaszámba ment volna.

– Márpedig itt van a szekrényemben – mondta. – Ha megteszed, amire kérlek, elolvashatod. Na, mit szólsz hozzá?

Ekkor óriási szentségtörést követtem el. A kíváncsiság olyan erővel tört rám, hogy nem voltam képes ellenállni a sürgetésének.

– Nem vizsgálhatnám meg... most?

Az apát gőgösen nézett rám.

– Te megkérdőjelezed az őszinteségemet, rinpócse? Tudod, mi az a Három Drágakő?

– Hogyne tudnám – nyeltem egyet, miközben a szemem sarkából a szekrénykét figyeltem. Vajon tényleg benne van-e a csoda?

– Micsoda?

– Buddha, a Tan és a Szerzetesek Gyülekezete.

– Úgy van, rinpócse. Bölcsen beszélsz. Akkor most még egyszer elismétlem, hogy mi a te Három Drágaköved eltünteted a hullát, és gondoskodsz róla, hogy egyetlen halott se költözhessen be a kolostoromba – ez az első drágakő. A második, hogy beszélsz azzal a hülye Dondrub Szenggével, és elmagyarázod neki, hogy az a terület az enyém. A mani vonal is az enyém, amit volt szíves felszedetni. A harmadik, hogy te leszel a gomcsen.

Lassan kezdtem úgy érezni magam, mint Herkules: roskadozott a vállam a megbízatások súlya alatt.

Kezembe vettem a csészémet, és belekóstoltam a teába. Meg kell hagyni, Khargil Gyamco szerzetesei értettek a himalájai tea főzésének a tudományához.

Amíg a teám ízlelgettem, észre sem vettem, hogy az apát feláll az ülőpárnáiról, és az ablakhoz lép. Éppen egy nyelet közepénél tartottam, amikor nagyot kiáltott.

– Szentséges Zöld Tára anya! Ez még mindig itt van!

Sajnos mellényeltem. Legalább fél percig köhögtem, és levegő után kapkodtam. Khargil Gyamco ezalatt meg sem moccant: kidülledt szemekkel bámult ki az ablakon.

Amikor némi levegőhöz jutottam, megpróbáltam odaköhögni magam hozzá.

– Mi van... ott?

– Ez hihetetlen! – rázta meg a fejét az apát. – Te is láttad, hogy már nem volt ott! Igaz?

– Ki... csoda? Kh... kh...

– Tisztán láttam, hogy már rég elment. Még mondtam is neked, hogy olyan, mint a gördülő kőrök... Azt híresztelik, csak felpattan a szélparipák hátára, és maga is láthatatlanná válik... De most ott van. El sem ment. Talán végig ott volt a helyén, csak mi nem láttuk. Láthatatlanná vált!

Összegörnyedtem, és az ablak felé igyekeztem.

– Jon...don?

– Nézd meg magad.

Amikor végre kinézhettem az ablakon, abbamaradt a köhögésem. Amit láttam, az a köhögéssel együtt a lélegzetet is belém fojtotta.

A kolostor bejáratától mintegy százméternyire az ösvény mellett ott ült valaki szerzetesi ruhában, díszesizmában, sárga süvegben. Jondon! Vajon honnan a csodából került elő?

Visszalépkedtem az asztalhoz, megittam a maradék teámat, aztán indultam volna, hogy megnézzem Jondont, de jidam-védőszellemem ismét csak ugrálni és kiáltozni kezdett a lelkem mélyén.

Ugyan hova akarsz menni, te szerencsétlen? – szidalmazott a maga ordenáré módján. –

Mibe akarsz ismét belerángatni? Jobban tennéd, ha Jondont követnéd... Összecsomagolod a holmidat, köszönés nélkül eliszkolsz innen, és meg sem állsz Gangtokig. Ott felszállsz az első repülőgépre, és irány Delhi! Két nap múlva már Londonban lehetünk. A Három Drágakövet pedig úgy, ahogy van, el is felejtethed. De ha most lemész és beszélsz Jondonnal, csak még mélyebbre süllyedsz a mocsárba. Különben azt sem tudod, hogy valóban Jondon ül-e ott az út szélén.

Valóban nem tudtam. Éppen erről akartam megbizonyosodni.

43

Nem Khargil Gyamco volt az első, aki észrevette Jondont. A kapus, nyakában a jókora korallgömbbel díszített olvasóval a kapusfülkében ásítózott. Szeme alatt az elmúlt éjszaka karkái sötétlettek.

– Blobzang rinpócse? – kérdezte elnyomva egy ásítást. – Hallottad, mi történt az éjszaka?

– Hallottam – bólintottam. – Öszentsége éppen most mesélte el.

– Hidd el nekem, a halott ember miatt van az egész. Én már éltem egyszer egy olyan kolostorban... Tarpaling gompában, amelyet megszenteltségtelenített egy halott. Van némi tapasztalatom ezen a téren, rinpócse.

– Igazán?

– Fogalmad sincs róla, hogy mennyi vesződséggel jár, ha egy idegen halott megszenteltségteleníti a kolostort. És nagyon sok pénzbe kerül, rinpócse. Az egész kolostort újból be kell szentelni; csam táncokat kell táncolni a szellemek és haragvó istenek tiszteletére; ki tudja, hány ezer rúpiát kóstál, ha a szomszéd kolostorokból hozatunk a megszentelésben jártas szerzeteseket... Szóval, egy idegen halott a kolostorban igazi istencsapása. Olyan, mintha megpattanna az imafüzéred zsinórja, amire a kövek vagy a korallgolyók fel vannak fűzve. Megpattan, és mi történik? Lehullik róla az első golyó. Ez a halott, rinpócse. Aztán lehullik még egy. Ez a második halott, rinpócse.

– Hol az a második halott? – kérdeztem meggondolatlanul.

– Az a démonok megszállta ember, aki itt kiáltozott hajnalban, azt üvöltötte, hogy még valaki meghalt a táborukban. Egy nő. Ez a második szem az imafüzérben, rinpócse. Aztán jön a harmadik szem...

Legszívesebben befogtam volna a száját, de hát mégsem tehettem meg egy szerzetessel.

– Mikor ment ki Jondon rinpócse a kapun?

– Nem tudom, rinpócse.

– Hogyan nem tudod?

– Nem láttam kimenni.

– Talán elbóbiskoltál?

– Nem aludtam egy szemernyi sem, rinpócse. De nincs ebben semmi szokatlan. Jondon rinpócse képes láthatatlanná válni. Kisétál a kapun, és észre sem veszed. Most aztán odakint várakozik.

Engedélyt sem kérve a kapuhoz léptem, elhúztam a riglijét, kinyitottam, és kinéztem a kolostorhoz vezető útra. Meghökkenve nyugtáztam, hogy ugyanazt látom, akárcsak Khargil Gyamco ablakából Jondon még mindig ott ül az út mentén lótuszülésben, és meditál. Bizonyára az érte küldött terepjáróra vár.

– Megnézem Jondont – mondtam a kapusnak, aki egyre ott nyomakodott mögöttem. – Velem jössz?

A kapus megrázta a fejét.

– Nem én, rinpócse. De a halott veled megy. Már hozzák is a trapák. Várd meg, és máris viheted.

– Hova az ördögbe...

– Az a te dolgod, rinpócse.

Megráztam a fejem, és elindultam Jondon felé. Közben elköhögtem magam, hogy hallja meg a közeledésemet.

Jondon azonban nem hallott semmit. Csak ült az út mellett, lehajtott fejjel.

Megtorpantam, és azt mérlegeltem, hogy mit tegyek. Igazság szerint a meditáló embert nem szabad megzavarni; még az is megtörténhet, hogy a hirtelen ébredés miatt lelki vagy éppen fizikai sérülések érik. Ugyanakkor még soha nem volt olyan szükségem Jondonra, mint ezúttal.

A közelébe somfordáltam hát, és szólongatni kezdtem.

– Jondon rinpócse! Jondon rinpócse!

Jondon rinpócse meg sem moccan.

Még közelebb léptem hozzá. Akkor kezdett a gyanú árnyéka beférkőzni a szívembe, amikor tüzetesebben is megszemléltem a palástját.

Jondon barátom, aki soha egyetlen pecsétet vagy gyűrődést sem tűrt meg a ruháján vagy a süvegén; aki gyűlölte, ha csak egyetlen szál hímzés is lefutott a díszcsizmáján, ezúttal elhanyagoltnak és ápolatlannak tűnt. Alig torpantam meg mellette, megütötte a szemem az a néhány jókora folt, amely vörös köpenyén terpeszkedett. Nedves, formátlan foltok voltak: óriási amőbák. És a csizmája, te jóisten! Olyannyira félre volt taposva a sarka, mintha hosszú évekig ebben járta volna a Himaláját. Süvege szakadt volt, mintha gyerekek játszottak volna vele.

Felnéztem Khargil Gyamco ablakára.

Az apát feje óriási narancsnak tűnt; az immár arányló napsugarak festették sárgára. Akárcsak a kapuban leselkedő szerzetes képét.

– Jondon, rinpócse!

Megkerültem a meditálót és elé álltam.

Bárcsak ne tettem volna.

Bizonyára említettem már, hogy nem irtózom a halottaktól; sokszor előfordult, hogy nekem jutott a megtiszteltetés megfelelő nyugvóhelyre segíteni őket. Társaságukban inkább nyugalmat, mint megrendülést éreztem – kivéve néhány alkalmat, amikor azt kívántam, hogy bárcsak messze lennék onnan.

Ez az eset is az utóbbiak közé tartozott. Ahogy a meditáló férfi fölé hajoltam, két figyelemre méltó felfedezést is tettem. Az egyik, hogy a szerzetes az út mentén nem meditál, hanem halott. A másik, hogy nem Jondon az, hanem valaki más. Még közelebb hajoltam hozzá, pedig a nyakán végighúzódo hatalmas sebhely inkább taszított, mint vonzott.

Kétség sem férhetett hozzá, hogy a férfit, az út mentén, meggyilkolták. Mégpedig úgy, hogy elharapták a torkát. A seb széle egyértelműen azt mutatta, hogy hatalmas fogak tépték fel a nyakát, és szakították el az ütőerét.

Nem akartam lejjebb hajtani a fejem, de a nyakam, mintha nem az én akaratomnak engedelmeskedne, magától lehajlott.

Ekkor megpillantottam a mellkasát is, amelyről rongyokban lógott a szerzetesi palást selyme, s ugyancsak hatalmas harapásnyomok látszottak rajta.

A szrinpók fogainak a nyoma.

Félrefordultam, és vettem néhány mély lélegzetet.

Ekkor már azt is tudtam, hogy kicsoda a halott.

Scott Teague doktor, aki hajnalban felkeresett, hogy közöljön velem valamit, amiért akár meg is gyilkolhatják.

Nos, szegény Teague doktor akármire is akarta felhívni a figyelmemet, ez már örök titok

marad.

Teague doktor száját örökre lezárta a halál.

Palástom öblébe nyúltam, előhúztam kis kézi imamalmomat, és forgatni kezdtem.

Om mani padme hum! Om mani padme hum!

Kívánom neked, Scott doktor, hogy a halottkísérő szerzetesek imája minél hamarabb szabadítsa ki a bardóból, a köztes létből, hogy mielőbb szerencsés újjászületést nyerhess!

Eltettem az imamalmot, és elindultam a kolostor kapuja felé.

45

Khargil Gyamco mindent láthatott az ablakból, mert mire a kapuhoz értem, már ő is ott állt a kapus mellett. Arca halálsápadt volt, kezében imafüzért tartott. A napsugarak vidáman csillogtak kopaszra nyírt fején.

– Jondon rinpócse? – kérdezte tompán.

Szótlanul megráztam a fejem.

– Akkor kicsoda?

Mondtam neki, hogy kicsoda. Teague doktor a sátoorkórházból.

– Sejthettem volna – suttozta. – Sejthettem volna, hogy baj lesz belőle, ha megengedem nekik, hogy tábort verjenek a hegyoldalban. Biztosan meghalt, rinpócse?

Mondtam neki, hogy kétség sem férhet hozzá, és hogy ő maga is nézze meg, ha akarja.

Erre azonnal magához tért.

– Nem – mondta nagyon határozottan. – Én Khargil Gyamco vagyok, Khar kolostorának az apátja, nekem nem az a dolgom, hogy idegen halottakat nézegessek. Biztosan ő volt az, aki hajnalban téged keresett?

– Ő – bólintottam.

– Akkor a te dolgod.

– Micsoda? – hökkentem meg.

– Hogy eltüntesd innen a másikkal együtt.

– Ha csak addig fedél alá vihetnének, amíg...

– Szó sem lehet róla. Már így is elég bajom van a holttestekkel. Úgy jönnek-mennek, mintha utasok lennének, az én kolostorom pedig a pályaudvar. Ide nem hozhatod be, rinpócse! Vidd le a táborukba, ott a helye. Akárcsak a másiknak. Kár, hogy nincs itt Jondon rinpócse; ő csak ráfújna a holttestre, és egyből semmivé válna.

– Még csak az hiányozna – hallottunk egy dörmögő hangot a kapu felől. – Más egyéb sem.

Mahálingam felügyelő állt a bejáratnál.

46

Furcsa módon Mahálingam is elhanyagoltnak tűnt ezen a reggelen. Tegnap még patyolatfehér kurtája viseltesnek tűnt, a nadrágja is, az arca nemkülönben. Tegnap még elegánsan pödört bajusza is ziláltabb volt, mint illett volna.

– Valami baj van, felügyelő? – kérdeztem.

Mahálingam körbepislogott.

– Más is van itt, mint baj?

Erre nehéz lett volna igennel válaszolnom.

– Hallom, ismét talált egy halottat – mondta megcsóválva a fejét. – Maga nagy halotttaláló, Mr. Lawrence. Úgy látszik, telis-tele van errefelé elrejtett halottal a világ, maga pedig szép sorjában megtalálja őket. Pedig nem is keresi, igaz?

– Miért keresném? – sóhajtottam.

– Hát ez az! Ha jól hallom, az ott, abban a sárga sapkában ugyancsak halott.

– Az – sóhajtottam.

– Azonkívül jut egy halott a kolostornak is.

– Ha csak még el nem tűnt – mondtam.

– Persze, persze. A maga halottjai néha vándorútra indulnak. Na, megnézem a legújabbat.

Elment, megnézte, aztán visszajött. Mintha még rendezetlenebbnek látszott volna a bajusza, mint az imént. Hol volt már a belőle áradó tegnapi büszkeség?

– Hát ez kétségkívül halott – nyelt egyet. – Nem szép látvány. Szegény Teague doktor... Azért is jöttem, hogy megkérdezzem, nem látták-e errefelé. Nincs ugyanis a sátrában. Sajnálatos módon nem kell tovább keresgélnem. Ki találta meg a holttestet?

Mielőtt megmukkanhattam volna, Khargil Gyamco rám bökött.

– Ő. Blobzang rinpócse.

Mahálingam félrehajtotta a fejét, és úgy pislogott az apátra, mint a mongúz a gumikígyóra.

– Önben kit tisztelhetek... rinpócse?

Khargil Gyamco leheletnyire meghajtotta a fejét.

– Khar kolostorának az apátja vagyok. Khargil Gyamco.

– Én pedig Mahálingam felügyelő. A gyilkosságok ügyében nyomozok.

– Gyilkosságok? – hökkent meg az apát. – Nos... igen, bár az ilyen és hasonló eseteket nemigen szokták gyilkosságnak nevezni.

– Neeem? – csodálkozott Mahálingam. – Milyen esetekre gondol szentséged?

– Ha a szrinpók megölnek valakit. A szrinpók már csak ilyenek. Megölik azokat, akik a területükre merészkednek.

Mahálingam meghúzogatta a bajuszát.

– Gondolom, szentségednek is elege van már a halottakból?

– Tökéletesen – helyeselt az apát. – Két nap alatt két halott. Ráadásul az egyik... hm... el-tűnt, aztán váratlanul visszajött.

– Kétségkívül kellemetlen – bólogatott egyetértően a felügyelő. – Jómagam is utálom a nyughatatlan holtakat. Ha valaki már átment a másik oldalra, akkor maradjon is ott. Nem igaz?

– Sejtettem, hogy így fog történni – sóhajtotta az apát. – Idegen halott a kolostorban nagy bajt jelent.

– Most hol az a halott?

– Mindjárt hozzák a testvérek.

– Rendben van – bólintott Mahálingam. – Megtennék a szerzetesei, hogy leviszik a táborba? A kövér emberek táborába?

– Nem – mondta nagyon határozottan az apát. – Éppen három napja, hogy először érkezett ide. Ilyenkor már veszélyes a dolog.

– Úgy érti... egészségügyileg?

– Másképpen – mondta Khargil Gyamco. – Előfordulhat, hogy valamiképpen beleszorul a gonosz lélek, ha az szállta meg. És ha a rázkódástól, amit a szállítás okoz, kiszabadulna, abba költözik bele, akit legelőször megpillant. Következésképpen a szerzeteseim nem vállalnák a dolgot. De majd Blobzang rinpócse...

Mahálingam rám pislogott.

– Hajlandó levinni a holttesteket a táborba?

– Hajlandó vagyok – bólintottam.

A felügyelő megkönnyebbülve felsóhajtott.

– Köszönöm, barátom. És hogy gondolta? A hátán?

– Kocsival – mondtam.

– Úgy érti... kerek kocsin?

– Autóval – mondtam.

Mahálingam megnyalta a szája szélét.

– Van a kolostornak autója?
 – Nincs – sietett közölni Khargil Gyamco. – Volt egy, de eladtuk, és még nem vettünk újat.
 – Ez baj – nézett rám tanácstalanul Mahálingam. – Ez esetben... Azt hiszem, a táborban sincs kocsí. A doktorok furgonjai Gangtokban maradtak.
 – Van egy kocsí a táborban – ellenkeztem.
 Mahálingam megvonta a vállát.
 – Érdekes. Én nem láttam. Milyen kocsí?
 – Egy dzsip.
 – Érdekes – húzta fel ismét a szemöldökét a felügyelő. – Nekem is az van. Vadonatúj.
 Ez aztán némi elmélázásra adott okot. Khargil Gyamco a kapus palástját bámulta, a kapus a főláma csizmáját, jómagam pedig Mahálingam ismét feléledni készülő bajuszát.
 A hallgatást Mahálingam rémült hangja törte meg.
 – Nem!
 Khargil Gyamco tovább bámulta a kapus palástját, a kapus Khargil Gyamco csizmáját, én Mahálingam bajuszát. A felügyelő viszont nagyon határozottan megrázta a fejét.
 – Nem. Nem és nem! Hiszen még egészen új a kocsim!
 Tovább hallgattunk. Jó húsz másodpercnyi jóleső csend után Mahálingam dühösen toppantott, és a fejéhez kapott. Azt hittem, le akarja tépni róla a turbánját.
 – Jól van, hogy a fene vigye el magát! De azt garantálom, hogy eszébe fog jutni még ez a szállítás!
 Így történt, hogy a trapák nem minden aggodalom nélkül betették a Howard doktort tartalmazó takarógöngyöleget a csomagterbe, Teague doktor holttestét a hátulsó ülésekre fektették, én beültem a vezetőfülkébe, s intettem, hogy Mahálingam meg üljön mellém.
 Úgy látszott, ezen a reggelen a felügyelő kései dackorszakát élte, mert immár olyan erőteljesen rázta meg a fejét, hogy attól tartottam, lerepül a füle.
 – Nem! Menjen csak egyedül.
 A két holttest fél óra múlva a raktárban pihent, a doktorok pedig a gázpalackról üzemelő jéggyártó készülékükkel elkezdtek jeget termelni.
 Különben szép őszi nap köszöntött ránk.

Mahálingam felügyelőt olyannyira megviselte vadi új kocsijának nem kifejezetten rendeltetészerű használata, hogy lelépett a térképről. Felnyitva hagyta a dzsip csomagterét, az ajtajait pedig tárva-nyitva. Lehet, hogy fürödni ment a patakra.

Mi sem volt természetesebb, mint hogy sorban mindenki beszédbe elegyedett velem. Mindenki tudni akarta, milyen körülmények között találtam rá Teague doktorra.

Elsőnek Lanier köszönt rám, miközben jómagam Mahálingamot kerestem, mindhiába.

– Mr. Lawrence... megbocsát egy pillanatra?

– Természetesen, doktor – mondtam a kocsí oldalának dőlve.

– A tegnapi napról szeretnék beszélni önnel.

– Hallgatom, doktor.

Lanier végigsimított gondosan fésült szőke haján.

– Az a helyzet, hogy... tegnap kissé ki voltam borulva.

– Nem kell mentegetődznie, doktor – nyugtattam. Hozzá akartam tenni, hogy nincs semmi csodálkoznivaló rajta, hiszen nem mindennap ölik meg az ember feleségét, de aztán mégsem tettem hozzá. Hátha nem vigasztalódott volna meg tőle.

– Hogy úgy mondjam... nehezen tudom feldolgozni Meryl halálát... ilyen szörnyű halálát... és hogy ilyen váratlanul, csak úgy... felbukkant a közelünkben, és... hogy most mindenki... azt hiszi, én öltem meg. Ön is azt hiszi?

– Nem feltétlenül – mondtam.

– Köszönöm, Mr. Lawrence. Mahálingam felügyelő is ugyanezzel vigasztalt.

– Ennek örülök.

– Csak azt nem tudom, hogy maradt-e még ezek után elég tekintélyem a többiek előtt. Most, hogy Scottyt is megölték... ez talán valamelyest segít rajtam. Szégyellem, hogy ezt kell mondanom, de ez az igazság. Dr. Teague-t aztán igazán nem ölhettem meg.

Nem szóltam semmit, csak néztem rá, és vártam, mit mond még.

– Mahálingam arra biztatott, hogy folytassuk a kurzust. Azaz, a gyógyítást. Hát én folytatom is, ha tudnám, hogyan kell. Azzal, hogy mindenki belátja, nem én vagyok a gyilkos, még nem tettünk egyetlen lépést sem előre. Howard meghalt; az a valaki, aki ismeri a módszert, lelépett... vagy tán itt sem volt... nem is tudom, mit csináljak. Pedig Mahálingam is részt akar venni rajta.

– Micsodán? – hökkentem meg.

– A terápián. Ő maga is fogyni kíván.

– De hát nem is annyira kövér!

– Szerinte is, és magunk között szólva, szerintem is, van rajta vagy tíz kiló felesleg. De nem is ez a lényeg.

Pontosan tudtam, mi a lényeg, ennek ellenére udvariasan megvártam, amíg ő maga mondja ki.

– Az a lényeg – bökte ki rövid szünet után –, hogy a felügyelő nem akar elengedni innen bennünket. Nem tudom, miért, de itt akar tartani mindannyiunkat. Igazam van?

– Talán igen. Bár... valóban nagy kérdés, hogy ki fog itt gyógyítani?

Lanier legyintett.

– Mindezekon kívül... szörnyen kivagyok még mindig. Megölték Merylt, még hozzá egyetlen brutalitással. És hogy került ide... egyáltalán? Olyan kérdés ez, amelyre ha nem kapok választ, azt hiszem, beleőrülök.

– Egész éjszaka a sátrában volt, doktor?

– Hol egyebütt lettem volna? Olyannyira kiütött Cardoso doktornő injekciója, hogy reggel úgy aludtam, mint a bunda. Azért szörnyű, nem? Három halottat jegelünk a faházban... és ezek közül az egyik a feleségem. Jézusom, csípjen már a fenekembe, hadd ébredjek fel!

Ezen a reggelen valahogy nem volt kedvem a csipkelődéshez.

De még ha lett volna, sem az ő fenekét választom.

A következő jövevény Hallstadt doktor volt. Csak akkor vettem észre, amikor már rám esett az árnyéka. Olyan halkán járt, mintha nem akarta volna, hogy túl korán észrevegyem.

Miután túlestünk a kölcsönös üdvözlésen, a doktor megsimogatta vastag bajuszát, és szemügyre vette a kocsit.

– Nem is tudtam, hogy ilyen jól megy az indiai zsaruknak. Ezzel hozták ide Scotty holttestét?

Mondtam, hogy ezzel. Azt viszont nem említettem meg, hogy Mahálingam mindvégig mögötte bandukolt.

– Őszintén szólva, össze vagyok zavarodva – folytatta a doktor a szemét dörzsölgetve. – Mi a franc folyik itt? Egyetlen pillanatra sem tudtam az éjjel lehunyni a szemem. Azt hiszem, senki sem tudott aludni. Mintha az egész tábor ide-oda mászkált volna.

– Valóban? – kaptam fel a fejem.

– Egyszer még ki is szóltam, amikor valaki nekitámaszkodott a sátorponyvának. Megkérdeztem, ki az, de gyorsan elment. Vagy elfutott. Lehet, hogy Scotty volt?

Úgy gondoltam, a dolgok legközepébe vágok.

– Dr. Teague el akart nekem mondani valamit.
– Scotty? Mit?
– Ez az, amit nem tudok. Tegnap este közölte velem, hogy valami fontosat akar a gyilkosságokkal kapcsolatban a tudomásomra hozni. Sajnos, már nem maradt rá ideje.

Hallstadt megcsóválta a fejét.

– Ön nem ismerte Scottot, Mr. Lawrence. Nagyon rendes ember volt, de... túlfejlett volt a fantáziája, vagy ha kevésbé finoman fogalmazok, permanens üldözési mániában szenvedett. Nem is tudott megmaradni sokáig egy-egy munkahelyen. Folyamatosan összeesküvés-elméleteket gyártott, amit a főnökei bizonyos idő után megelégteltek, és kipenderítették az állásából. Két alkalommal is dolgoztam vele, Mr. Lawrence, két különböző cégnél. Egyszer még jót is álltam érte, s majdnem engem is lapátra tettek vele együtt, amikor megvádolta a vezérigazgatót, hogy a kínaiaknak dolgozik. Eladja a licenszeket.

– Milyen licenszeket?

– Gyógyszereket gyártottunk. Bizonyos táplálékkiegészítőket, így aztán Scottynak mennie kellett. Nem akarom mószerolni szegényt, isten nyugosztalja, de itt sem fért a bőrében. Nekem is elmondta azt, amit feltehetően önnek is el akart mondani.

– Hm. És mi lett volna az?

– Hogy Csömo apátja meg akarja szerezni ezt a helyet, hogy az örülteknek adja.

– Tessék?

– Ahogy mondom. Ez a mező itt, a gangtoki nyilvántartás szerint Khar birtoka. Csakhogy Csömo apátja ezt vitatja. Khar apátja, a maga jó ismerőse, Khargil Gyamco, engedélyt adott nekünk rá, hogy meghatározott időre letelepedjünk, és itt végezzük a munkánkat. Csömo apátja viszont az örülteknek akarja adni.

– Örültek? Miféle örültek?

– Még nem találkozott velük?

– Eddig még senki sem említette őket.

– Talán mert ártalmatlanok. De sok pénzük van.

– Akkor Csömo apátja miért nem a saját területéből ad nekik egy darabot?

– Mert nekik csak ez jó.

– Ezt hogy érti?

Hallstadt doktor széttárta a karját.

– Tudja, mit? Menjen és beszéljen velük. Különben mit gondol, mi a szándéka Mahálingamnak velünk?

– Lanier doktor szerint ő is gyógyíttatni akarja magát.

– Kivel?

Ez volt a kérdés.

Addig-addig támasztottam a kocsi oldalát, amíg Kenneth Wong doktor fel nem tűnt a láthatáron. Ő nem hozzám jött, csupán akkor torpant meg, amikor észrevett.

– Jó reggelt, Mr. Lawrence – mondta tisztos távolból. – Csak nem a fejét töri?

– Úgy nézek ki? – csiholtam ki magamból egy kis mosolyt.

– Itt mindenki a fejét töri – mondta sóhajtva. – Még én is.

– Ön például min?

– Őszinte legyenek? Hogy hogyan lehetne lelépni innen. Már meg is próbáltam: persze csak álmomban, a valóságban sajnos nem megy. Mahálingam elvette az útleveleinket, s bár ehhez nincs joga, nem lenne célszerű éppen itt, az isten háta mögött, három hullával a szomszédságunkban az emberi jogokról vitázni vele. Nem igaz?

– Van benne valami – biccentettem.

– Úgy egyébként szarul érzem magam. Jól kijöttem Scottyval, nem tudom, kinek állhatott az útjában. Néha arra gondolok, hogy nem állok-e én is ott. Valaki már feni rám a fogait.

– A szrinpókra gondol?

– Én materialista vagyok, Mr. Lawrence.

– Ismertem néhány embert, aki úgyszintén az volt. Egészen addig, amíg nem találkozott a természetfelettil.

– Hát, ha majd találkozom vele, talán én is megváltoztatom a nézeteimet. Különben nagyon sajnálom Scottyt... Jó orra volt. Olyan, mint a disznóé.

– Tessék?!

– Olyan jó volt a szaglása, mint a disznónak. Talán hallott már róla, hogy a disznók képesek kiszagolni a szarvasgombát. Nos, Scottynak is ilyen volt az orra. Természetesen nem a szarvasgombát szagolta ki, hanem a disznóságokat. És ebbe mindig bele is törött a bicskája. Mondtam neki elégszer, hogy próbálja meg már egyszer behúzni a kéziféket. Csak hát ha egyszer valakit ilyen természettel ajándékoztak meg az ősök szellemei, mit tehet ellenük?

– Arra céloz, hogy... Scotty kiszagolt valamit? Nem tudja, mit?

Wong megrázta a fejét.

– Scotty csak akkor jött elő a vádjaival, ha megalapozottnak hitte őket. Amint hallom, felkereste önt ma hajnalban... de nem sikerült találkozniuk.

– Őszintén sajnálom.

Wong doktor elmosolyodott. Furcsa volt a mosolya, olyan félig grimasz, amit nem tudom, hogy egyáltalán mosolynak lehet-e nevezni.

– Ne sajnálja. Ha sikerült volna, ön talán már nem is élne.

Búcsút intett, és eltűnt a sátrak között.

50

Miss Mayberry úgy jött oda hozzám, hogy észre sem vettem. Még akkor is sírt, amikor bekapaszkodott a kocsikarosszériájába.

– Jézusom, Mr. Lawrence, csakhogy itt találom. Én annyira, de annyira... nincs véletlenül egy papír zsebkendője?

Nem volt, csak másféle. Azt viszont szívesen odaadtam neki.

– Köszönöm – mondta nagyokat nyelve. – Majd kimosom... és vissza... – aztán ismét bőgni kezdett.

Öt percre került, amíg úgy-ahogy megnyugodott.

– Te jóisten – törölgette meg a szemét. – Miket gondolhat maga rólam...? Pedig nem vagyok ilyen anyámasszony katonája... csak ez valahogy... sok volt nekem. Sammy, aztán Meryl, most meg Scotty... Én nagyon félek, Mr. Lawrence.

Nem tudtam, mit mondjak neki.

– Az a helyzet, hogy... nem akarok itt maradni, de nem mehetek el, mert itt emberek haltak meg, még hozzá szörnyű módon. Természetes hát, hogy vizsgálat következik, ha csak közben... nem gyilkolnak meg engem is... El kellene mennünk innen, mert ez a szrinpók völgye, és ezek az átkozottak nyilván megharagudtak ránk. És most sorra... Nem ismer valakit, aki el tudná riasztani őket? Arra gondoltam, hogy léteznek ördögűzők, akik elűzik az ördögöket; vannak, akik a vámpírokkal bánnak el – tudja, ezüstgolyóval és fokhagymával –, akkor olyannak is kell lennie, aki megbirkózik a szrinpókkal. Ugye nem bánja, ha most bőgök egyet?

Én nem bántam, ő bőgött. Jó tíz percig. Aztán anélkül hogy hozzám szólt volna, elfutott. Reménykedtem benne, hogy még élve látom viszont.

Gronger doktornő éppen az ellentéte volt Miss Mayberrynak. A nyugtalanság leghalványabb jelét sem tudtam felfedezni rajta.

– Hogy van, föláma? – kérdezte, amikor mellém lépett. – Hogy tetszik a mai reggel?

– Láttam már szebbet is.

– Nincs valami fényes hangulatban.

– Mitől lennék?

– Elhinné, ha azt mondanám, hogy én is kivagyok?

– Nem látszik magán.

– Pedig szörnyen kivagyok. Ha most azt mondanám magának, hogy elremít, ami itt történt, nem mondanék teljesen igazat. Engem az rémit meg, ami ezután következik.

– Miért? Mi következik?

– Alighanem *mi következünk*, kedvesem.

– Ezt meg honnan veszi?

– Érzem. Javasasszony volt az egyik ösanyám... Vannak bizonyos megérzéseim.

– Mégis, micsodák?

Hozzám hajolt, és a fülembe suttogta:

– Például az, hogy megölnek, mielőtt egy jót... vagy kettőt... vagy akár egy forró éjszakát...

– Miért nem keres valakit?

Lebiggyesztette az ajkát.

– Ezek között? Olyan, mintha egy tíz centi mély patakban cápát akarnék fogni. Nincs valami jobb ötlete?

Lett volna, de Khargil Gyamcóra és a Három Drágakőre gondoltam, plusz a szekrényében heverő kéziratra, és úgy döntöttem, hogy ellenállok a kísértésnek.

– Sajnos nincs – mondtam.

Szomorúan rázta meg a fejét.

– Hát ez valóban sajnálatos. Akkor legalább azt mondja meg, sejti egyáltalán, hogy mi zajlik itt körülöttünk?

Ismét megráztam a fejem.

– Hát ez iszonyú – sóhajtott. – Életemben nem ért még ilyen csalódás. Pedig azt hittem, ez egy álmotuzás lesz. Odahaza nem kerestem valami jól, egy vidéki kórházban dolgoztam, nem vetett fel a pénz. Amikor megkaptam ezt a lehetőséget, madarat lehetett volna fogatni velem. A Himalája, a csodálatos Himalája; egy jó kis csapat szemrevaló pasasokkal; kellemes dietetikus munká; a kék ég; a ragyogó nap... és erre mit találok? Jó, a Himalája az valóban itt van, és valóban szép, a reggelek azonban olyan hidegek, hogy majdnem lefagytak a lábujjaim, amikor hajnali jégeső verte a sátram tetejét. Azt hittem, rossz helyre tévedtem. Nem a Himalájába hozott a repülőgép, hanem az Északi-sarkra.

– Pedig a Himalája ilyen – sóhajtottam. – Néha még a legmelegebb nyárban is húsz fokot zuhan egy óra alatt a hőmérséklet, és olyan hóförgeteg támad...

– És pasast sem találtam – panaszkodott tovább. – Hiába a kék ég, a romantikus naplemente, ha... de ezt maga úgysem érti. Szóval már ez is éppen elég lett volna ahhoz, hogy felszedjem a sátorfámat, Lanier elé álljak, és azt mondjam neki, hogy bocsánat, doktor, azt hiszem, tévedtem, én nem ilyen lovat akartam.

– Sokan mondják ezt a Himalájában.

– Én is ezt mondtam volna. Csak valami megakadályozott benne.

– A gyilkosságok – sóhajtottam.

– Egy fenét! Akkor még nem történt semmi szörnyűség, amikor úgy döntöttem, hogy mégiscsak maradok. Tudja, miért?

– Miért? – kérdeztem őszinte kíváncsisággal.

– A hülye, jó szívem miatt. Összebarátkoztam néhányval a pácienseink közül, és... szóval, rohadt szemét dolog lenne, ha magukra hagynám őket. Ezek az emberek bíznak bennünk, bíznak bennem, nem hagyhatom cserben őket. Én nem! Hiszen szükségük van ránk... rám. Már az is teljesen kikészített, hogy senkinek fogalma sincs róla, ki fogja meggyógyítani ezeket a szerencsétleneket. Hiszen már elhitették magukkal, hogy lefognak; elhintettük a szívükben a reményt, nem lehetünk olyan szemetek, hogy magukra hagyjuk őket. Esküdni mernék rá, ha kudarcot vallunk – márpedig nagy esélyünk van rá –, többen is véget vetnek az életüknek. És akkor kinek a lelkiismeretét terheli majd a haláluk? Az enyémet biztosan. Életem végéig sem tudok majd nyugodtan aludni, és még a... legkellemesebb óráimat is belengi a halottak árnya.

– Azért ne legyen ennyire borúlátó – nyugtattam.

– Van okom az optimizmusra maga szerint? Hiába töröm a fejem, egyszerűen nem értem az egészet. Hát hülye volt ez a Howard doktor? Vagy hülye Lanier? Vagy hülyék vagyunk valamennyien? Úgy vágtunk neki a kalandnak, hogy fogalmunk sem volt róla, ki végzi a tényleges munkát. Esküszöm, néha már az is megfordult az agyamban, hogy talán nem is ez a cél.

– Micsoda? – hökkentem meg.

– Hát a gyógyítás. A fogyasztás.

– Akkor micsoda?

– Honnan az ördögből tudjam? Nem hallott még biztosítási csalásról? Életbiztosítást kötnek valakivel, aztán megölik, aztán meg felnyalják a manit. Nem hallott még ilyenről?

– De hallottam – mondtam. – Mire alapozza a gyanúját?

– Semmire. Csak éppen nem tudom, mire megy ki a játék. De hogy gyógyításra nem, az biztos. Ha megtudnám az igazi okát, talán a vészfelhők is elhúznának a fejünk felől, mert most itt gyülekeznek, maga is láthatja.

Kétségkívül volt ráció abban, amit mondott. Ha legközelebb találkozunk, megkérdezem Millert...

Miss Gronger a karomra tette a kezét.

– Ha egy holdfényes éjszakán úgy éreznéd, hogy nagyon hideg a lába, és vágyik valakire, aki megmelegítené, jöjjön be hozzám. Úgy megmelegítem, hogy még az unokáinak is erről fog majd beszélni – persze csak felnőtt korukban. Megígéri, hogy ha magára jön a melegség utáni vágy, engem vesz előre?

– Megígérem – nevettem rá.

Ezt az ígéretemet aztán sajnos nem tartottam be.

Miss Gronger szavai azért elgondolkodtattak. Mi van akkor, ha valóban valami fenomenális disznóság rejtőzik a háttérben? Ha tényleg biztosítási csalás gyilkosságokkal? Aztán gyorsan ki is hessentettem az agyamból a zavaros gondolatokat. Hiszen nem a páciensek haltak meg idáig, hanem a doktorok, valamint Meryl. Nem, aligha erről van szó.

Az utolsó előtti, aki leállt velem beszélgetni, Cardoso doktornő volt. Ő volt az egyedüli, akivel mindeddig még futólag sem volt alkalmam eltársalogni.

A szükségzavú doktornő jóval csinosabb volt annál, mint amilyennek addig hittem. Talán az anorák, a vastag nadrág, a napszemüveg tették, hogy inkább egy külvárosi iskola magányos tanítónőjére emlékeztetett, mintsem orvosra. Cardoso doktornő ezúttal azonban kitett magáért. Világoskék selyemblúza, ugyancsak kék jeans nadrágja, vörösben játszó haja, metszett, keleties szemei megfelelő hatást gyakoroltak rám ahhoz, hogy eltátsam a számát. Nem tudom, észrevette-e, mindenesetre ahogy ráébredtem, hogy úgy állok vele szemben, mintha arra

várnék, hogy az a bizonyos sült galamb berepüljön a számba, gyorsan elreteszelttem a madár útját.

Nem akarok túlzásokba esni, de Cardoso doktornő gyönyörű volt. És barátságatlan.

Nem tudtam megállni, hogy alaposan végig ne nézzek rajta. Annak a részletes felsorolásától, hogy mit láttam, ezúttal eltekintek. De hogy mégiscsak mondjak valamit róla, talán a kebleiről kellene néhány szót ejtenem. Nos, Cardoso doktornő ezen a terén aligha maradhatott el a többnyire Miami-ban rendezett nedvesblúz vetélkedők győzteseinek mögött. A fene se tudja, miért, de mielőtt beszélgetni kezdtünk, le kellett törölgetnem a verítéket a homlokomról.

Cardoso doktornő is megnézett magának. Ő azonban nem tátotta el a száját. Sőt mintha gúnyos lenézés vibrált volna a tekintetében.

– Befejezte a leltározást? – kérdezte. Olyan hideg volt a hangja és a mosolya, hogy ha vízspohárba öntötték volna őket, beléjük fagyott volna a fogsor.

– Miféle... leltározást? – nyögtem.

– Kíváncsi a méreteimre?

– Ha lenne szíves...

Őszinte meglepetésemre akkor számokat kezdett sorolni, amelyeket sajnos nem jegyeztem meg. Ebben alighanem a jidamom is közrejátszhatott, aki ismét csak veszekedni kezdett velem.

Ebből elég! – kiabálta elkeseredetten. – Már megint egy nő! Mi a fene tetszik neked rajta? A nők csak balhét csinálnak! Mit mondasz majd, ha ott állsz az alvilág bírása előtt, és megkérdezi tőled, hogy engedél-e a nők csábító mosolyának?

– Ezúttal nem engedek! – mondtam határozottan.

Cardoso doktornő meghökkent.

– Tessék?!

– Bocsánat, csak kissé elgondolkodtam.

Cardoso doktornő összeráncolta a homlokát.

– Ön magában beszél?

– Néha szoktam – vallottam be töredelmesen.

– Szokjon le róla. Nem vezet jóra. Most, hogy ilyen jól megnézett magának, mondhatnám, feltérképezett, megengedi, hogy kérdezzek valamit magától?

– Hát... hogyne – nyögtem. – Amit csak akar.

Azt hittem, hogy a megszokott kérdéseket teszi fel, mint a többiek. Óriási meglepetésemre azonban nem ez történt. Cardoso doktornő mást kérdezett.

– Maga ismerős erre felé, igaz?

– Igaz – bólintottam, és ismét letörölgettem a homlokomról a verejtéket.

– Akkor talán azt is tudja, hogy hova lett a gomcsen.

Ismét eltátottam a számat. Igaz, már rövidebb időre.

– A... gomcsen? – nyögtem.

– Jól hallotta.

– Hát... nem tudom. Senki sem tudja.

– A papok sem?

– Ők sem.

Megcsóválta a fejét, és mintha bosszús grimasz futott volna át az arcán. Nem tudom, miért érdeklődött a gomcsen iránt, de valami azt súgta a lelkem mélyén – lehet, hogy ezúttal is a jidamom volt –, hogy egyelőre ne firtassam a dolgot.

– Hamarosan jön egy másik – igyekeztem azért megvigasztalni.

– Micsoda?

– Gomcsen.

– Maga ezt... honnan tudja?

– Khargil Gyamcótól hallottam. Khar apátjától. Rövidesen új gomcsen költözik be a bar-

langba.

Mintha kissé megenyhültek volna a vonásai.

– Beszélni szeretnék Khargil Gyamcával – mondta hirtelen.

Ettől aztán még jobban meghökkentem. Mi a fene van itt?

– Ez lehetetlen – tiltakoztam. – Khargil Gyamco nem fogad nőket.

– Miért?

– Mert ő az apát. Nők még a kolostorba is csak az ő külön engedélyével léphetnek be. De semmihez nem érhetnek hozzá, semmihez...

– Ne izguljon, nem akarok benyúlni a palástja alá. Egyházi ügyekben szeretnék felvilágosítást kérni tőle.

– Egyházi... Ezt hogy érti?

– Gelakban van egy női kolostor.

– Tessék?!

– Süket maga? Mondom, hogy van Gelakban egy női kolostor, ahol apácák élnek.

– Lehetséges – mentegetőztem. – Nem ismerem.

– Mielőtt elindultam volna ide... felhívtam őket telefonon. Azt mondták, ha egy magasabb egyházi máltóság ajánlana, talán. Maga nem valami magasabb egyházi méltóság? Tekintettel arra, hogy papi ruhában jár, a csizmája is olyan, mint az övék, a nyelvet is tudja, állítólag van egy barátja, aki főpap vagy mi a fene...

Úgy zümmögtek a szavai a fülem mellett, mint virágporral túlterhelt méhek. Azt zümmögtek, hogy jól figyeljek arra, amit Cardoso doktornő mond. Nos, hát én igyekeztem is ráfigyelni, bár hazudnék, ha azt állítanám, hogy azonnal megértettem, miről van szó.

– Meg akarja látogatni Gelakot? – kérdeztem.

– Úgy is lehet mondani.

– Hát még hogy?

– Be szeretnék költözni.

Ekkor belecsapott a villám az agyamba.

– Maga... apáca akar lenni? – nyögtem. – Gelakban?

– Az – bólintott. – És ott.

– De... miért?

Meggondolatlanul csúszott ki a számon, pedig illetett volna uralkodni magamon.

Rám nézett, és lebiggyesztette az ajkát.

– Most azt kellene mondanom, hogy mi köze hozzá, sarkon fordulni, és itthagyni magát ebben a kecses pózban. Tudja, hogy néz ki? Mint egy törött lábú madár, aki ráadásul még a fejét is beleverte egy fatörzsbe.

– Kösz. Ez jólesett – mondtam.

– De mivel... végeredményben szívességet kérek öntől, válaszolok három kérdésére. Mint a mesében. Oké? Persze csak akkor, ha megígéri...

– Miért? – tettem fel immár tudatosan az első kérdést.

– Mert elegem lett a világból – mondta. – Mi a második?

– Nem érdekli, hogy mi történik itt körülöttünk? A gyilkosságokra gondolok.

– Nem – mondta. – Kérem a harmadikat!

– Nem fél?

– Nem. Sajnálom, több kérdésére nem válaszolok. Tehát, segít nekem?

Gondolkodtam egy kicsit, aztán bólintottam.

– Rendben van. Beszélek Khargil Gyamcával és Jondon barátommal is.

– Köszönöm. Lehet, hogy egyszer majd az istenek a javára írják.

Menni akart, de én még visszatartottam egy kicsit.

– Hé! Hé! Tudja, hogy kopaszra nyírják majd a fejét?

Megfordult, és rám mosolygott.

– Mást sem kívánok jobban.

Addig bámultam utána, amíg el nem tűnt a sátrak között.

53

A sort Mahálingam felügyelő zárta. Nem szólt egyetlen szót sem, csak kocsija csomagartójához lépett, kivett egy műanyag flakont, és belefűjt belőle valamit a terepjáró belsejébe. Pillanatokon belül olyan kókuszillat csapta meg az orrom, mintha egy kókuszpálma ligetben álltam volna számtalan feltört dió között.

– Látja? – morgott rám. – Ez is maga miatt van.

– Valamivel csak ide kellett szállítanom a halottakat – mentegetőztem.

– Szállította volna jakháton. Vagy a sajátján.

– Miért éppen én?

– Mert a főláma szerint is magának kell eltakarítani őket. Az elsőt maga találta, a második... – aztán csak legyintett egyet. – Az a legnagyobb bajom, hogy nem kapok segítséget.

– Honnan? – kérdeztem.

– Honnan... honnan? Hát persze hogy Gangtokból! Azt üzenték, mindenki foglalt, más ügyön dolgozik, de az az igazság, hogy senki nem akarja idedugni az orrát. Majd Mahálingam. Ha már úgyis ott van, megoldja az ügyet. Pedig úgy jöttem ide, hogy másnap hárman is utánam jönnek. Szereti a kókuszillatot?

– Szeretem – mondtam.

– Én meg utálok.

– Akkor miért azzal fűjja be a kocsit?

– Mert nincs más. Egy jótevőnk százezer flakonnal ajándékozta meg a rendőrséget, és már vagy öt éve ezt használjuk. Nos, mi a helyzet? Megtudott valamit?

– Semmi újat – mondtam.

– Akkor mi a fenét csináljak? Várjam meg, amíg ismét meggyilkolnak valakit?

– Korábban azt mondta, megfejtette a rejtélyt. Lanier ölte meg Howardot és a feleségét.

– Na és Teague doktor?

– Ő tényleg kilóg a sorból. És a gomcsen is.

– Mi a fenét akar maga attól a gomcsentől? Ha elment, hát elment. Maga hova megy?

– Megpróbálok beszélni Dondrub Szenggével.

– Ő kicsoda?

– Csömo apátja.

Mahálingam bólintott.

– Csak menjen és igazgassanak. Én addig majd a fejemet töröm.

Intettem neki és útnak indultam.

Úgy éreztem, nem lesz könnyű utam.

54

Amíg felfelé kapaszkodtam a hegyoldalon varjúfejű oszlopok között Csömo kolostora felé, egyfolytában azon töprengtem, hogy vajon felismer-e Dondrub Szengge. Vagy fel akar-e ismerni?

Nem említettem Khargil Gyamcónak – minek is említettem volna –, hogy az általa annyira utált Csömo apátja régi ismerősöm. Történt egyszer, jó néhány évvel ezelőtt, hogy a Dharam-szálaban tanuló tibeti szerzetesnövendékek és fiatal szerzetesek futballcsapatot szerveztek. Első hallásra bizarrnak tűnhet az ötlet, bár egyáltalán nem volt az. A szerzetesek ugyan miért ne rúghatnák a labdát? Főleg, ha csapatuk szereplésének még politikai jelentősége is van. Márpedig volt. A szerzetescsapat világkörűli túrát szervezett, azzal az alig titkolt szándékkal,

hogyan azokban az országokban, ahol megfordulnak, felhívják a figyelmet Tibet helyzetére. A tibeti emigráció számára létfontosságú, hogy ne feledkezzenek meg róla, és az európai államok ne söpörjék szőnyeg alá a tibeti kérdést.

A csapat természetesen Londonban is járt, itt ismerkedtem meg az egyik középpályásukkal, Dondrub Szenggével. Elvittem kedvenc sörözőimbe, ahol a szerzetes, ha mértékkel is, de kipróbálta valamennyi kedvenc sörömet, közöttük a Kilkenny félbarnát. Sőt még a whiskybe is belekóstolt. Az volt a kérdés, hogy néhány év elteltével Dondrub Szengge emlékszik-e még rám.

Addig bandukoltam felfelé a hegyoldalon, amíg egyszerre csak váratlanul fel nem ordított valaki a fülem mellett.

– Itt is van egy, Jason! Kapjuk el a rohadékot!

Valami puffant a fejemben, és elsötétedett előttem a világ.

55

Amikor felébredtem, azt hittem, Abel és Timothy kaptak el. Hátha ők is beszélgetni akarnak velem; megkérdezni, hogy s mint, hogy ityeg a fityeg, mi a véleményem Teague doktor haláláról, Meryl haláláról – Howardéról csak azért nem, mert arról már kérdezték egyszer.

De nem. Amikor kinyitottam a szemem, nem a két biztonsági embert láttam sertepertelni felettem, hanem először egy kerek képű, nagy fogú lányra esett a pillantásom. A lány fölém hajolt, majd a feje fölé emelt valamit. Rémülten ismertem rá egy baseballütőre.

– Ne, kérem, ne! – tört ki belőlem a tiltakozás. – Ne bántson!

A lány elfordította a fejét.

– Jason, ez beszél.

– Mit mondott? – kérdezte valaki valahonnan.

– Hogy ne bántsam.

– Mást nem mondott?

– Mást nem.

– Nézd meg, nincs-e nála fordítógép.

– Hol nézzem meg?

– Természetesen a szájában. És a gégejében. Angolul beszél, nem? Ráadásul szerzetesi ruhában. Ez elképesztő!

A lány még közelebb hajolt hozzám. Ekkor jöttem csak rá, hogy mellettem térdel, én pedig a fűvön heverészek, mint egy elégedett kiscserkész.

– Nyissa ki a száját! – parancsolta.

Kinyitottam.

Olyan gyorsan, hogy még tiltakozni sem tudtam, beledugta a kezét. Kotorászott egy kicsit benne, majd rám kiáltott.

– Ha meggarapsz, agyonverlek! Mint ahogy ti vertek agyon bennünket.

Szívesen megkérdeztem volna tőle, ki az a ti, de mivel a keze még mindig a számban volt, meg sem próbálkoztam vele.

– Nincs a szájában, Jason!

– A torkában? Nézd meg zseblámpával.

Lámpa villant, és a lány belevilágított a torkomba. Mindeközben megfigyeltem, hogy telis-tele van szeplővel az arca; s hogy ne legyen annyira egyhangú a táj, a szeplők között fekete fejű pattanások húzódtak meg.

– Ott sem látom.

– Lehet, hogy az agyában van vagy a gyomrában?

Ez aztán némi rémülettel töltött el. Csak nem akarnak élve felboncolni?

Megvártam, amíg csalódottan kiveszi a kezét a számból, akkor óvatosan megkérdeztem tőle:

– Mit keres nálam... kisasszony?

A „kisasszony” azonban nem nekem válaszolt, hanem a láthatatlan valakinek.

– Azt kérdezi, hogy mit keresünk nála.

– Ravasz a fickó, nem is vitás. Mondd neki, hogy a kommunikátort.

A lány engedelmesen felém fordította az arcát.

– Hol a kommunikátorod?

Kétségem sem lehetett felőle, hogy az örültekbe futottam bele. Akikre már nem is tudom hirtelenjében ki hívta fel a figyelmemet. De vajon mi a csodát kereshetnek közveszélyes örültek a Himalájában?

Szerencsére olyannyira örültek voltak, hogy a késemet nem vették el tőlem. Csak a kommunikátor érdekelte őket.

Mivel a lány megismételte a kérdését, nem volt mese, válaszolnom kellett rá. Valami azt suttogta a lelkem mélyén, hogy vigyázzak; ha nem árurom el, hol van a kommunikátorom, a végén még az arcomhoz dörzsöli pattanásos képét.

– Elvesztettem – mondtam.

– Elhagytad a kommunikátorodat?

– El – dünnyögtem szomorúan. – Figyelmetlen vagyok az utóbbi időben. Mindenemet elhagyom.

A következő pillanatban egyről négyre szaporodott felettem a fejek száma. A pattanásos képű lány fejről már beszéltem. A másik fej nagy volt, kerek, közepében erősen pisze orr ült; olyannyira az, hogy akar már turcsinak is nevezhetném. Alatta vékony, nedves száj fénylett. A harmadik is férfifej volt, szemüveges, nagy orrú! Hajdani inkvizitorok képe ötlött fel vele kapcsolatban az emlékezetemben. A negyedik, immár idősebb férfi arca előkelően illatozott; vékony, elegáns bajuszt viselt, nagy, szürke szemekkel bámult rám.

– Akkor hogy beszélsz? – kérdezte a turcsi orrú. – Hogy a fenébe beszélsz, ha nincs nálad a kommunikátorod?

– Megtanultam a nyelveket – mondtam. – Gyorsan tanulok.

– Én mást gondolok – sziszegte az inkvizitor. – Az a véleményem, hogy nála van.

– De vajon hol?

– Újra fejbe verem a baseballütővel. Hátha kipottyan belőle.

– Inkább megmondom, hol van – ajánlkoztam.

– Hol? – kérdezte a bajuszos.

– Elrejtettem egy kő alatt.

– Erre nincsenek is kövek.

– Kissé lejjebb.

– Ekkora lenne a hatósugara?

– Az egy szuperkészülék – mondtam.

– Jól van – sóhajtott az inkvizitor. – Megnézzük azt a helyet. Mekkora a kő?

– Jó nagy – mondtam. – Könnyen megtalálják. Egy kétágú bokor nőtt mellette. Legalább hárman kellene hozzá, hogy odébb gurítsák.

– Maga egyedül is képes volt rá?

– Nekem az semmi. Mintha egy gyufaszálat emelnék fel.

– A francba, Mark, nem akármilyen fickót fogtunk. Gyerünk a kőhöz!

– He, hé, hé! És a betolakodót ki őrzi?

– Molly, te itt maradsz vele. Oké?

– Csak siessetek – mondta kedvetlenül a pattanásos lány. – Utálok a közelében lenni.

A három fej eltűnt. A lány azonban ott maradt. Felemelte a baseballütőt és megfenyegetett vele.

– Ha megmoccansz, fejbe ütlek, mint az imént Jason.

Hatásos érv volt, de az én érveim is legalább annyira hatásosak voltak.

– Nagy bajba kerül, ha nem enged szabadon – mondtam neki, miközben óvatosan a kése-mért nyúltam. Ott lapult a palástom öblében.

A lány arcán nyugtalanság hullámozott át.

– Maga... fenyeget engem?

– Jól gondolja, hölgyem.

– Mitől kellene tartanom, mi?

– A barátaitól – mondtam. – Rövidesen idejönnek.

A Mollynak nevezett nő ekkor felsikított.

– Hé! Fiúk, gyertek csak vissza! A betolakodó invázióról beszél!

A fiúk azonban vagy már hallótávolságon kívül voltak, vagy annyira belemerültek a kő és a kommunikátor keresésébe, hogy még csak nem is válaszoltak.

– Ez a baseballütő nem az, aminek látja – mondta a lány remegő hangon. – Egyáltalán nem az.

– Hát micsoda? – tudakoltam.

– Egy egészen új találmány. Egy igazi lézerkard. Ha csak megnyomom ezt a gombot...

Izgatottan kutatott valami gomb után, de néhány kis göcsörtön kívül semmit nem talált.

Sóhajtottam, behajlítottam a lábamat, aztán feldobtam magam a levegőbe. Félúton belekapaszkodtam a baseballütőbe, hogy egy kis biztatást nyerjek tőle.

A lány visított, és valószínűleg fejbe is vágott volna, ha nem késik el. Csakhogy lekészte a megfelelő pillanatot. Néhány másodperc múlva fordult a kocka. Ő feküdt a földön, a baseballütő mellette, késem pengéje pedig a nyakán. Fűrészkes hátú dzsungelkés volt, jól illett a pattanásaihoz.

– Segítség! – visította a lány. – Segít...

Kissé megbirizgáltam a gyilokkal a torkát.

– Ha tovább sikoltozik, kiszedem a torkából a kommunikátorát.

S hogy ne legyen kétsége afelől, hogy mivel szedem ki, ismét megbirizgáltam a torkát.

– Ne... bántson! – könyörgött a lány. – Kérem... ne bántson! És ne raboljon el!

Akaratlanul is a pattanásaira pillantottam, és úgy gondoltam, hogy talán még akkor sem rabolnám el, ha az istenek írásba adnák, hogy rajta kívül nem maradt már egyetlen nőnemű lény sem a földön.

– Ezt, sajnos, nem tudom garantálni – mondtam borús képpel.

– Jesszusom! Fel is boncolnak?

– Erről nem én döntök – sajnálkoztam. – Nekem is vannak főnökeim.

Hóna alá nyúltam, felültettem, mellé ültem, a kést visszatettem a torkára, és szépen, türelmesen várakoztam.

A lány azonban egyáltalán nem volt türelmes.

– Megöli őket? – kérdezte remegő szájszéjjel.

– Majd elvállik.

– Egyedül van? – kérdezte ismét, rövidebb szünet után.

– Miért érdekli ez magát?

– Mert ha már emberi alakot öltöttek, pokoli nehéz lesz... megkülönböztetni magukat... tőlünk.

– Van fegyverük? – kérdeztem a másik háromra célozva.

– Ni...incs – mondta a lány. Életemben nem találkoztam még nővel, ki ennyire ne tudott volna hazudni. Ez aztán óvatosságra intett. Ha elkezdenének rám lövöldözni...

A visítást azonban nem tudtam, és nem is akartam megakadályozni. Visított, mintha máris felboncoltam volna, vagy legalábbis előhúztam volna a palástom alól a legnagyobb boncolókésemet.

– Fiúúúúúúú! Vigyázzatooooóóóóóó! Elkapott a betolakodóóóóóóóó!

Csörtetést hallottam a távolból, majd felbukkant a ritkás bokrok között a három férfi.

Mindegyikük kezében volt valami, amiről sajnos nem tudtam, micsoda. Reméltem, hogy nem újszerű, miniaturizált aknavetőt szorongatnak benne.

– Jól vagy, Molly? – zihált a malacképű, amikor a közelünkbe ért. – Jól vagy?

– Elvágja... a torkom! – zokogta a lány. – És felboncolnaaaaak!

A három pasas megtorpant és rám bámult. Úgy néztek rám, mint régi westernfilmekben a három idegen, aki hirtelen szembetalálja magát a várost uraló banda főnökével, amint az éppen egy ártatlan, földre tepert hölgyet akar megerőszakolni.

– Menjen onnan, és... eressze el Mollyt! – parancsolt a vékony bajuszú. – Különben lelövöm.

– Akkor elvágom Molly torkát.

– Előbb lelövöm.

– Próbálja meg.

Ezzel aztán be is állt a patthelyzet. Ásítottam egy nagyot, mint akit nem izgat a jövő.

– Kicsoda maga? – tudakolta a nagy orrú, az inkvizítorképű. – És honnan jött?

– Blobzang rinpócse vagyok – mondtam. – Khar kolostorából.

– Elfoglalták a kolostort? Mikor?

– Két hete.

– A fenébe is...! Mondtam én, hogy nincs itt rendjén valami. Mindegyikük piros palástban jár, lehetetlen megkülönböztetni őket egymástól. Hol a járgányuk?

– A kolostorban – mondtam. – Az udvaron.

– Jézusom, erre nem gondoltunk. Maga persze tud a szerzetesekkel beszélni.

– Mi sem könnyebb – bólintottam. – Akinek megfelelő kommunikátora van, az tud.

Ekkor következett be, amire számítottam. A három fickó rám vetette magát.

Nem volt mese, harcolnom kellett. Elvettem a lány nyakáról a késem, és elhajítottam. Jó messzire, hogy ne találhassák meg. Felkaptam viszont a baseballütőt és megpróbáltam visszatartani őket.

Nem hiába vettem annak idején kendőleckéket Kobajasi mestertől, nem volt nagy dolog móresre tanítani őket. Először a malacképű kapott egyet a vállára, hogy jajgatva a földre zuhant, aztán a vékony bajuszú az oldalára. A nagy orrú nem kapott sehova, mert mielőtt kaphatott volna, fejével előre bevetette magát a bokrok közé. A lány a földön ült az orrát tapogatva, pedig nem emlékeztem rá, hogy akár csak egyetlen ujjal is hozzáértem volna.

Három revolver is hevert a fűvön. Szép darabok voltak, öröm volt kézbe venni őket.

Megcsóváltam a fejem, visszaraktam a stukkerokat a fűre, aztán a bajuszos fölé hajoltam.

– Fel tud állni, miszter?

A pasas a kezét nyújtotta felém, én pedig mint jól nevelt futballista a lerúgott ellenfelét, felrántottam a levegőbe.

– Maga itt a főnök?

A fickó talpra állt, és gyanakvó tekintettel bámult rám.

– Miért akarja tudni?

– Mert beszélni akarok vele.

– Mark Koch vagyok. És... mondjuk, hogy én vagyok a főnök.

– Szóljon a társainak, hogy maradjanak nyugton. Nem szeretnék bajt okozni nekik.

Koch a másik három felé biccentett. Nem ismételte meg a szavaimat, de nem is lett volna értelme. Hallótávolságon belül voltak mind a hárman.

– Akkor most elmondom, ki vagyok – mondtam, és el is mondtam. Igyekeztem meggyőző lenni. Nem azért, mintha veszélyesnek ítéltém volna őket, csak éppen nem szerettem volna, ha a közeljövőben még őket is szemmel kellene tartanom. Éppen elég gondot okoz nekem Khar-gil Gyamco kívánságainak a teljesítése.

Ha azt mondom, hogy szájtátva hallgattak, nem járok messze az igazságtól.

– Maga... Londonból jött ide? – hitetlenkedett a lány.

- Miért olyan nagy csoda ez?
- Akkor miért van magán ez a ruha?

Azt is megmagyaráztam. Ázsiában jobban szeretik ázsiai ruhában járni, azonkívül kényelmesebb is. A nyelvet pedig megtanultam; nem használok semmiféle földönkívüli kommunikátort... Hozzátettem, hogy éppen Csömo kolostorába tartok, és az apáttal szeretnék szót váltani.

– Mi még itt maradunk egy kicsit – mondta erre békülékenyen a bajuszos. – Meg kell ismerkednünk a tereppel. Biztos vagyok benne, hogy itt rejtőzik valahol a leszállópályájuk. Most éppen egy teleszkópot építünk...

Nem vártam meg, hogy elmondja, mire kell a teleszkópjuk, és hova építik. Biztos voltam benne, hogy a világúrból ránk leselkedő veszélyek elhárítására szolgál.

Megtörölgettem a homlokomat, és folytattam az utam Csömo kolostora felé.

56

Ahogy a magas falakkal körülvett, várhoz hasonlóan zord kolostor kibukkant elém az idefent már sűrűn gomolygó ködből, egyre inkább kezdett hatalmába keríteni a nyugtalanság. Vajon hogy fogadnak a kolostorban, és fogadnak-e egyáltalán? Öt év telt el azóta, hogy Dondrub Szenggével a sörözőket jártuk; ez pedig elég idő ahhoz, hogy elmossa még a legkellemesebb emlékeket is. Vajon az apát – akkor csak Szengge volt – jó szívvel emlékszik-e még rám? A kapu zárva volt. Vettem egy mély lélegzetet, és megkopogtattam. Abban a reményben, hogy előbb-utóbb csak meghallja valaki. Néhány percig azt hittem, hiába kopogtatok, végül léptek csoszszantak odabent, és kinézett valaki a kukucskálónyíláson, amelyet csak akkor vettem észre, amikor megjelent benne egy kíváncsi szem.

– Ki vagy, és mit akarsz? – kérdezte egy barátságosnak még jóindulattal sem nevezhető hang.

– Blobzang rinpócse vagyok – mondtam, felkészülve a hosszabb magyarázatokra. Meg fogja kérdezni, honnan jöttem, mi a fenét akarok... ácsoroghatok vagy egy órát idekint, amíg Dondrub Szengge...

– Gyere be.

Ez volt az első kellemes meglepetés. A másik az, hogy a kapu nem volt bezárva. Őszintén szólva, meg sem próbáltam bemenni rajta, annyira biztos voltam benne, hogy bezárták.

Lenyomtam a jókora kilincset, és lássanak csodát: a kapu egyetlen érintésemre szélesre tárult. Anélkül, hogy megnyikkant volna.

Amint átléptem a küszöböt, kopasz, majd két méter magas szerzetessel találtam szemben magam. A szerzetes félszemű volt, s olyasféle sérülések nyomai látszottak a képén, mint egy kiöregedett maffiózóén.

– Kit keresel, rinpócse? – kérdezte mély, kongó hangon mintha hordóból jött volna.

– Őszentségével, Dondrub Szenggével szeretnék beszélni

A szerzetes végigkutatott a fél szemével. Ezzel is észre kellett vennie, hogy tengerentúli vagyok.

– Trapa vagy? – kérdezte felvonva a szemöldökét.

– Csak a ruhám.

– Hm. És miért a mi palástunkat hordod?

– Mert letettem a megfelelő vizsgákat, hogy hordhassam.

A szerzetes szája lebiggyedt.

– Milyen vizsgákat tettél le, rinpócse?

Mondtam neki, hogy milyeneket. A trapa arca meg sem rezgett, csak akkor, amikor hozzátettem, hogy Dharamszálában tettem le a záróvizsgát, amely feljogosít rá, hogy akár trapaként is folytathassam az életemet valamelyik jobb nevű kolostorban.

– Igazán? Akkor bizonyára meg tudod mondani, hogy mi az a *lungta parshing*?
Mosolyogtam és bólintottam.

– Amit kérdeztél, egy zászló. A szélpáripát szimbolizáló lobogó.
Ő is mosolygott.

– Ezt mindenki tudja. De meg tudod-e mondani, hogy mi látható a zászló négy sarkában?
Becsuktam a szemem, és magam elé idéztem egy *lungta parshing*ot.

– Egyik sarkában egy tigris, a másikban hópárduc, a harmadikban a garuda madár, a negyedikben pedig egy vízisárkány található.
A félszemű nagy kegyesen bólintott egyet.

– Azt is meg tudod mondani, hogy a *lungta* mit jelent?

– *Lung* jelentése szél, és a világmindenséget szimbolizálja; a *ta* pedig ló vagy paripa, és a sebességet jelképezi. E kettő együtt a gyorsan mozgó univerzum földi mása.
Nyelt egyet, és egyre figyelmesebben nézett rám.

– Az imént négy állatot soroltál fel. Vajon mit jelenítenek meg a zászlón?
Elkomorodtam, és úgy tettem, mintha a fejemet törném. A félszemű viszont mosolygott.

– Látod, látod, rinpócse – mondta feddő hangon. – Többet kellett volna tanulnod Dharmaszálaban, vagy ott, ahol helyette tanultál. Mert hogy ott nem jártál iskolába, az biztos. Ha csak egyetlen hónapig is ott oktattak volna, nem eresztettek volna el anélkül, hogy el ne magyarázzák neked a *lungta parshing* négy sarkának a jelentését.
Ekkor meg úgy tettem, mintha hirtelen az eszembe jutott volna.

– Már megvan! – rikkantottam.

– Mi van meg?

Felemeltem az ujjam, és sorolni kezdtem.

– Első a tigris. Ő a bennünket körülvevő levegő. Talán a levegő iszonyú erejét akarták kifejezni vele. Gondolj a viharokra.

– Na és a második?

– A második a föld. Erre a hópárduc utal. A hópárduc is erős, mint a tigris, csak szelídebb és könyörületesebb.

A szerzetes morgott valamit. Megálltam a szimbólumok fejtegetésében, és zavartan pislogtam.

– Nem jól mondom, rinpócse?

– De jól – bólintott. – Csak az a könyörületesség...

– Mi van vele?

– Azt mondtad, a hópárduc könyörületes.

– Miért? Nem az?

Gyors mozdulattal összevissza szabdalt képére ' bökött.

– Tudod, mitől van ez? Találkoztam egyszer egy hópárduccal odafent a hegyek között. Hát ennyit a hópárduc könyörületességéről. De csak folytasd, rinpócse!

– A garuda madár a tüzet jelképezi, a sárkány pedig a vizet. Ebből a négy elemből épül fel az univerzum.

A szerzetes bólintott.

– Mi van a zászló közepén?

– Egy paripa – mondtam.

– Ül valaki a hátán?

– Csak egy drágakő látszik a nyergében. A *minden kívánságot kielégítő* drágakő.
A trapa bólintott, és meghajolt előttem.

– Üdvözöllek, rinpócse.

Megváltottam a belépőjegyem Csömo kolostorába.

A szerzetes néhány barátságos szó kíséretében magamra hagyott. Leültem egy vörösre festett padra, amelynek a háttámlájára *Lopen Ludrub*, indiai nevén Nágardzsuna, a híres buddhista filozófus képét festették. Haboztam, hogy vajon hozzáértethetem-e a hátam a nagy ember arcképéhez, de mivel úgy láttam, hogy ezernyi hát koptatta már alig láthatóra a filozófus titokzatos mosolyát, magam is megtettem, amit számtalan elődöm.

A várakozás hosszúra nyúlt, ezért úgy gondoltam, meditálok egy kicsit. Csak úgy, a padon ülve, a forgó lótuszra koncentráltam. Vigyáztam, nehogy túlságosan elmerüljek a forgásában, mégsem vettem észre a visszaérkezett szerzetest.

Arra riadtam, hogy a vállamat rázza valaki.

– Rinpócse... kérlek... rinpócse.

A vágott arcú szerzetes állt előttem.

– Öszentsége kegyeskedik fogadni.

Enyhén rogyadozó léptekkel igyekeztem a vágott képű után, ráadásul lépcsőn felfelé. Amikor aztán egy hatalmas, kékre festett ajtó előtt megtorpantunk, úgy éreztem, hogy már rendben vagyok.

Akaratlanul is felnéztem a hatalmas tokok közé szorított ajtóra. Elismerőn nyugtáztam, hogy az ajtószárnyakon majd az egész Mahayána iskola mitológiája megtalálható. A világ közepe, a Szumeru hegy, a tejtenget, a garuda madár, a mennyország, a hideg és a meleg poklok...

– Tetszik, Leslie?

Felkaptam a fejem.

Egy ismeretlen ismerős állt előttem. Vonásai a régi, fiatal Dondrub Szengget idézték, a szemeiben bujkáló komoly fények azonban mintha egy másféle emberről árulkodtak volna.

– Szengge?

– Nem ismered meg?

Kissé szertartásosan sétáltam oda hozzá, és kitártam a karom.

– Megölelhetlek, Szengge?

– Hát persze, Leslie!

Megöleltem.

Ő azonban nem fonta körém a karját. A hangja a régi volt, a mozdulatai azonban nem. Arra gondoltam, hogy a lungta parshingről hiányzik valami.

A megállíthatatlanul száguldó idő.

Odabent ültünk Szengge csinosan berendezett szobájában, rövid lábú asztalka mellett, ülőpárnákon. Előttünk az elmaradhatatlan himalájai tea gőzölgött. A tea mellett felhalmozott sütemények és édességek bizonyára jóval frissebbek voltak, mint Kharban, ennek ellenére óvakodtam megkóstolni őket.

– Örülök, hogy látlak, Leslie – mondta Dondrub Szengge. Láttam rajta, hogy valóban örül.
– Bár hazudnék, ha azt mondanám, hogy nem értesültem a jöveteledről.

Ekkor már négyszemközt voltunk; a teát felszolgáló trapák elhagyták a szobát.

– Én is örülök, hogy itt lehetek.

Ezután felelevenítettük a régi emlékeket. Beszélgettünk a sörözőkről, a Kilkenny-ről, a whiskykről, a régi ismerősökről, majd rövid csend ereszkedett közénk.

– Hogy vagy a himalájai teával? – kérdezte Szengge.

– Már meg is akartalak dicsérni érte – tettem le az asztalra a kezemben szorongatott csészét. – Igazán kellemes.

– Nálunk ősi hagyományai vannak a teafőzésnek.

Ismét hallgattunk egy sort.

– Hogy lett belőled főláma, Szungge? – kérdeztem óvatosan. Nem tudtam, mire jogosít még fel a régi barátságunk, és már mire nem. Úgy látszott, erre a kérdésre még feljogosít.

– Nagyon egyszerűen – vont a vállát. – Meghalt az apát, és kellett a helyére valaki. Sokat nyomott a latba a kolostor, Csömo helye.

– Ezt hogy érted?

Szungge gúnyosan elmosolyodott.

– Az indiai kormány arra ösztökél bennünket, hogy használjuk ki a nem létező lehetőségeinket. Az az apanázs, amit kapunk tőle, a hideg vízre is alig elég. Az a hivatalos álláspont, hogy tartson el bennünket a hívők gyülekezete. Ők azonban szegények. Ha tenni akarunk valamit a kolostorért, magunknak kell bevétel után néznünk. Akárcsak a szerzetesrendeknek a középkori Európában. Elődöm nyolcvanhét éves korában ment át egy másik újjászületésbe; már nem volt képes alkalmazkodni az új kihívásokhoz. Csömo állapota leromlott, a szerzetesek kezdtek odébbállni – sokan a civil életet választották, mások pedig gazdagabb kolostorokba települtek át. Ekkor kaptam a feladatot, hogy mentsem meg Csömót, ha lehet. Őszent-sége, a pancsen láma nevezett ki a kolostor élére.

– Ahogy elnézem, azért történt itt egy s más.

Dondrub Szungge elégedetten bólintott.

– Régebben az is baj volt, hogy Csömónak egyáltalán nem voltak nemzetközi kapcsolatai. Én azonban beszélek angolul és németül, ami nem kifejezetten hátrány. Azzal kezdtem a működésemet, hogy írtam néhány segélykérő levelet Európába. Válaszként nem kis meglepetésemre pénz is érkezett, és szakértők is jöttek. Három év alatt Csömo újjászületett. Félig le volt szakadva a tető, amikor ideérkeztem, most pedig olyan szilárd, hogy talán még egy hurrikán is ellenállna, bár azok szerencsére nem járnak erre. Szóval, megtettem az első lépést Csömo megmentésére.

– Mi a helyzet Kharral?

Szungge a karomra tette a kezét.

– Nem akarsz átköltözni hozzám?

– Sajnos, nem lehet – csóváltam meg a fejem. – Nyakig benne vagyok a... munkában.

– Hm. És min dolgozol?

Mondtam neki, hogy találtam Kharban egy kéziratot, amely állítólag Csoszki Odzer munkája, és...

Láttam rajta, hogy nem is figyel rám, így aztán elhallgattam.

– Ó Khar! – tört ki aztán mérgesen. – Khar, és az az ostoba Khargil Gyamco!

– Mi a gond vele? – kérdeztem, mint aki semmiről nem tud semmit.

– Képtelen vagyok megállapodni vele a hegyoldalt illetően.

– Arról a hegyoldalról van szó, amelyen feljöttem?

– Arról is. Egészen a szrinpók völgyéig tart. Sőt még az is Csömo tulajdona. Khargil Gyamco azonban réges-régi papírokra hivatkozik, amelyeket a fene se tudja, ki írt. Vagy háromszáz évvel ezelőtt a két kolostor apátja állítólag megállapodott, hogy felosztják egymás között a völgyet. A felosztás természetesen csak elméleti jelentőséggel bírt, hiszen a völgy a legeltetésen kívül semmire nem volt használható, ráadásul a szrinpók feltételezett lakóhelyét meg sem merték közelíteni. Nos, e régi papírok szerint Khar kolostorát illeti a nagyobb darab, az enyémet pedig a kisebb. Ideérkezésem után azonnal megpróbáltam egyezsége jutni Khargil Gyamcóval. Amikor bejelentkezett hozzám, megüzentem, hogy csak akkor van értelme a tárgyalásnak, ha tiszta lappal indulunk. Abban a levélben viszont, amelyben találkozóra hívott, még a beszélgetésünk menetét is meghatározta. Első pont: kölcsönös üdvözlés; második pont: Khar jogaink maradéktalan elismerése; harmadik pont... és így tovább. Hát lehet ilyen fickóval tárgyalni?

– Dharamszála sem tudott dönteni?
 Szungge lemondóan legyintett.

– Dharamszála nagyon helyesen nem avatkozik ilyen piszlicsáré ügyekbe. Ezt nekünk, kettőnknek kellene megoldanunk. Te hogy jössz ki vele?

– Khargil Gyamcával? Kijövök. Pedig mostanában sok a baja.
 Dondrub Szungge elkomorult.

– Hallottam, hogy történt arrafelé egy s más. Kicsit nyugtalan is vagyok miatta. Amikor felszedtettem a szrinpók völgyének a mani köveit, még nem gondoltam rá, hogy mi lesz belőle.

– Miért szedtetted fel?
 Szungge megvakarta a feje búbját.

– Mert Khargil Gyamco úgy értelmezte, hogy az a határmezsgye a két kolostor területe között. Pedig nem az! Az én kolostorom birtoka a mani vonalon túlra is áthúzódik. A mani kövek vonala csak azt jelzi, hogy ott kezdődik a szrinpók völgye. Márpedig a szrinpók völgyének a nagy része is Csomóhoz tartozik.

– Nem tartasz a szrinpóktól?
 Dondrub Szungge nagy szemeket meresztett rám.

– Éppen te mondod ezt nekem? Egy európai?

– Azért, mert európai vagyok, a szrinpók még létezhetnek.

– De nem léteznek! És ezt te is jól tudod. Szóval, több sikertelen próbálkozás után kénytelen voltam belátni, hogy felesleges tárgyalásokba bocsátkoznom vele. Khargil Gyamco tökéletesen kompromisszumképtelen. Önkényesen betelepítette például a földjeinkre az orvosokat. Az én kolostorom területére! Egyszer csak kinéztem az ablakon, és mit láttam? Legalább ötven frissiben felvert sátrat. És tudod, mit mondtak, amikor kérdőre vonattam őket, hogy mit keresnek engedély nélkül Csömo területén? Hogy nem kell tőlem engedélyt kérniük, mert Khargil Gyamco már megadta nekik, és hogy jól megfizettek érte! Az én területem használatáért Khargil Gyamcónak fizetnek!

Rá kellett zizzennem, hogy igazi darázs-fészekbe nyúltam.

– Azok az emberek az én kolostorom tulajdonát használják... pedig én már másnak ígértem. Pénzt kell szereznem, hogy tovább építsem Csomót, ezért tárgyalnom kell ezzel-azzal. De hogy tárgyaljak, amikor a terület már foglalt? Sípályát szeretnék például oda, kissé távolabb pedig szállodát...

– Néhány hét múlva úgyis elmennek.

– Ne légy ebben annyira biztos. Vagy ha el is mennek, mások jönnek a helyükre.

– Meg kellene egyeznetek.

– De hát lehetetlen, Leslie! Ha csak te meg nem próbálsz tenni valamit.

– A Csömóhoz vezető úton találkoztam néhány emberrel... Azt mondták, obszervatóriumot akarnak építeni...

– Csak az a tervük – javított ki Dondrub Szungge. – Ha meg tudok egyezni velük, minden lehetséges.

– Tudod, kik ők?

– Hogyne. Hülyék.

– És mégis tárgyalasz velük?

– Már miért ne? – vont a vállát. – Ha van pénzük.

– Nálad ennyire a pénz körül forog minden?! – tört ki belőlem.

Dondrub Szungge igyekezett megnyugtatni.

– Azok a fickók teljesen ártalmatlanok. És nem csinálnak bajt.

– Ismerted a gomcsent?

Szungge meghökkenve nézett rám.

– A gomcsent a barlangból? Személyesen nem.

- Tudsz róla, hogy eltűnt?
- Mesélték... De mit akarsz vele? A gomcsen nem tartozott egyik kolostorhoz sem.
- Megöltek két orvost, és az orvosok vezetőjének a feleségét is.

Szengge arca egy csapásra megváltozott. Mintha elélhúzott volna egy redőnyt, vagy láthatatlan sisakja rostélyát.

- Igen... Hallottam róla.
- Kitől?
- Mahálingam felügyelőtől.
- Ó, hát már járt itt? Mit akart tőled?
- Azt hiszem, csak meg szeretett volna ismerkedni velem. Különben, Leslie, én nem is tudom...

Vártam, hogy folytassa, és folytatta is, de csak hosszas habozás után.

– Régi barátságunkra való tekintettel... nem hallgathatom el... annál is inkább, mert nem ígértem neki semmit. Szóval... Mahálingam téged gyanúsít.

- Mivel? – hökkentem meg.
- A gyilkosságokkal.
- Ezt mondta?
- Nem – rázta meg a fejét Szengge –, de olyan nyíltan célzott rá, hogy nem lehetett félreérteni. És sokat kérdezett felőled. Hogy milyen fickó vagy. Amikor bevallottam neki, hogy régtől fogva jól ismerjük egymást, még több kérdést tett fel. Megkérdezte például, hogy nem állsz-e szoros kapcsolatban gyógycentrumokkal, fitneszszalonokkal, gyógyszergyárakkal, gyógynövénytermesztőkkel.

– És te mit mondtál?

– Hogy fogalmam nincs róla. Akkor, amikor együtt töltöttük a londoni szép napokat, nem beszéltél ilyenekről. Annak viszont már öt éve. Remélem, sejtéd, mi van a háttérben, Blobzang?

Naná, hogy sejtettem.

Szengge megragadta a palástom ujját.

– Nagyon örülök, hogy eljöttél hozzám, Leslie, ha nem jöttél volna, én hívtalak volna. Az az ember meg van győződve róla, hogy... nem véletlenül vagy itt.

- Hát nem is.
- Ő másra gondol. Azt gondolja, hogy én hívtalak ide. Érted már?
- Nem egészen – mondtam, pedig dehogynem értettem.
- Mahálingam felügyelő meg van győződve róla, hogy te és én összejárszunk.
- Miért játszanánk össze?
- Mahálingam úgy gondolja, hogy amikor nem tudtam megegyezni Khar apátjával – márpedig meg kellene egyeznem vele, ha Csömo javára szeretnék tenni valamit –, segítség után néztem. Kerestem valakit, aki megoldja a problémámat.

– Azaz engem.

– Úgy van, Leslie. Jó viszonyban vagy velem és Khargil Gyamcóval is, kiismered magad ebben a világban, azaz ideális jelölt vagy arra a feladatra, amivel szerinte megbíztalak.

- Hogy kergessem el a doktorokat?
- Kergess el mindenkit, akit nem szívlelek. Mahálingam feltételezi, hogy én adtam utasítást a gyilkosságokra. Megölsz egy-két doktort, a többiek pedig megfutamodnak. Te olyan fickó vagy, aki képes elkergetni őket.

– Még gyilkosság árán is?

– Mahálingam így gondolja. Így hát mind a ketten gyanúsítottak vagyunk.

– Tényleg el akarod kergetni őket? – kérdeztem kíváncsian.

– Persze hogy el akarom – bólintott Szengge. – Azért is szedtettem fel a mani vonal köveit. Azt hittem, ettől megijednek.

– De nem ijedtek meg.

– Nem, hiszen azt sem tudták, mi az a mani vonal. Most már legalább tudják...

– Hallom, lakik a kolostorodban néhány varázsló.

Szengge felkapta a fejét, és fürkészőn nézett rám.

– Honnan veszed ezt?

– A madarak csiripelik.

– Komolyan kérdeztelek.

– Ők szedték fel a mani köveket?

Szengge megsimogatta az állat, aztán megvonta a vállát.

– Nos, Leslie, be kell vallanom, hogy minden meggyőződésem ellenére valóban beengedtem néhány varázslót a kolostoromba. Ők gyógyítják a beteg szerzeteseimet.

– Eszerint varázslókkal cimborálsz.

– Csak a jó cél érdekében, Leslie.

– Hiszel te egyáltalán a varázslatban, Szengge?

Dondrub Szengge, Csömo kolostorának az apátja mélyet sóhajtott.

– Ha egy londoni pubban Kilkenny iszogatósa közben kérdeznéd tőlem, kapásból azt mondanám, hogy nem. És őszintén így is gondolnám. Csakhogy te Indiában, a Himalája csúcsai között kérdezed tőlem, Csömo kolostorában. Itt... más a válaszom, Leslie. Lehet, hogy a szívem mélyén hiszek benne. És bizonyos események azt mutatják, hogy ezek az emberek valóban tudnak valamit, amit mások nem.

– Szóval... beengedted őket a kolostorodba... És?

Szengge sóhajtott.

– Nem valami bizalomgerjesztőek a fickók, de a kocka már el van vetve. Elmagyaráztam nekik, mit kérek cserébe féléves kosztért, kvártélyért. El kell kergetniük a sátorkórház lakóit.

– És ők?

– Nem szóltak semmit. Másnap visszatértek hozzám, és azt mondták, hogy felszedik a mani köveket. A mani vonal köveit. Azok ugyanis megakadályozzák, hogy a szrinpók megtámadhassák a doktorok táborát.

– Beleegyeztél?

Dondrub Szengge ismét sóhajtott.

– Mit tehettem volna? Ha már beengedtem őket Csömóba, hagynom kellett, hogy tegyenek valamit. Csupán az volt a kérésem, hogy öltsenek szerzetesi palástot. Nem kell, hogy az egész világ megtudja, hogy varázslókkal cimborálok.

– Mit is mondtak, miért szedik fel a köveket?

– Hogy rászabadítsák a szrinpókat... a sátorkórházra.

– Te komolyan elhitted...

– Nem, Leslie, egyáltalán nem hittem el; ezért is engedtem meg, hogy csináljanak, amit akarnak. Ha sejtettem volna... Biztos voltam benne, hogy szrinpók nem léteznek, így aztán kárt sem tehetnek senkiben.

– Akkor mire való volt ez a cirkusz?

– Abban reménykedtem, hogy ha elterjed a pásztorok és a falusiak között, hogy a varázslók felszedték a mani köveket, ezáltal a szrinpók kiszabadultak elzárt völgyükből, és már a falvakat is fenyegetik... nos, majd ők maguk kergetik el a sátorkórház lakóit.

– Ehhez azonban az kellett, hogy a szrinpók bizonyítsák a létezésüket.

Erre már nem szólt semmit. Lehorgasztotta a fejét, és a földet nézte.

– Mit tettek még a varázslóid, Szengge?

– Megkérdeztek tőlem, hogy előkészíthetik-e a jégeső varázslatot.

Pontosan tudtam, mire céloz. Hiszen Milarepa, a nagy tibeti filozófus, mielőtt jámbor szerzetessé vált volna, maga is varázslóként működött. Nemegyszer bízták meg azzal a földművesek, hogy küldjön jégesőt a szomszédos falu gabonájára. És Milarepa meg is tette. Kisujjában

volt a jégeső előidézésének a tudománya.

– Én meg... azt feleltem, hogy igen. Meg voltam győződve róla, hogy feleslegesen erőlködnek. Akkor a varázslók... elkészítették a favarjakat.

Nem kellett részletesen magyarázatnia, hiszen ismertem a favarjakkal kapcsolatos hiedelmeket. A favarjú elriasztja a jégesőt, elhárítja a villámcsapást, főleg, ha imázslókat kötnek rá. Az imázslókra természetesen tantrákat, varázsmondásokat kell festeni. Ha a négy égtáj mindegyike felé levernek egy cölöpöt, rajta a varjú kifaragott másával, imázslókkal, a jeges vihar nem lesz képes elpusztítani a termést; sőt a jég le sem ér a földre, már útközben elolvad,

– Leverték a cölöpöket... rájuk szegezték a favarjakat, nehogy a hozzánk tartozó falvakat is kár érje, aztán... megidézték a jégverés démonát.

– Te is ott voltál?

– Dehogyan voltam! Valahol a kövek között gyűltek össze, a hegyoldalban... ott varázsoltak.

– És?

Meg sem kellett volna kérdeznem. Hiszen a doktorok gyakori jégesőre panaszkodtak, ami nem szokatlan ugyan ebben az időszakban errefelé, de azért nem is mindennapos.

– Csak úgy zuhogott a jég. Akkora darabok hullottak az égből, mint a burgonyaszemek. Ha valakit fejbetalál egy ekkora jégkrumpli... nem is merek rágondolni, Leslie.

– És most mit terveznek?

– Nem tudom. De nem is érdekel. Elküldöm őket.

– Attól tartok, ez nem megy, Szungge.

– Miért ne menne?

– Meg lennék lepve, ha Mahálingam még nem értesült volna a varázslóidról, hiszen majd mindenki tud róluk a környéken. És a szrinpókról is. Érted már?

Szungge elsápadt.

– Ez lehet Mahálingam kettes számú feltételezése. Hogy mégsem én öltem meg az áldozatokat, hanem a varázslóid. Szrinpók nem léteznek, gyilkosok viszont igen. A varázslók, hogy bebizonyítsák a szrinpók létét, meggyilkoltak három embert. Méghozzá szörnyű módon. Óriási harapásokat találtunk az áldozatok testén...

– Micsoda?!

Dondrub Szungge akkorát ugrott, hogy majd beleverte a fejét szobája mennyezetébe.

Elmondtam neki mindent, amit a holttestekről csak elmondhattam. Szungge tágra nyílt szemekkel bámult rám, miközben úgy mozgott az ajka, mintha imádkozna.

– De hát ez... szörnyű! Hihetetlen! Én nem is tudom, mit... mondjak.

– Lenne egy kérésem hozzád, Szungge. Szeretnék néhány szót váltani a varázslóiddal.

Azt hittem, tiltakozni fog, vagy éppen szó nélkül, egyetlen intéssel elutasít, várakozásommal ellentétben azonban készségesen bólintott.

– Megpróbálom, Leslie. Csak éppen... nem tőlem függ, hogy sikerül-e. Általában nem érintkeznek senkivel, még a trapáimmal sem. Némán esznek; még a fejüket sem emelik fel, ha a trapákkal együtt imádkoznak; nem mozog a szájuk, és senki nem tudja, mi jár a fejükben. Néha azt hiszem, hogy csak lélekben ülnek a többi szerzetes között, és... megpróbálják *megfogni az imáikat*.

– Ez mit jelent?

– Nem hallottál még róla?

Egyszer, mintha valamelyik kolostorban mesélt volna erről valaki, de már nem emlékeztem rá, hol és mikor, és arra is csak ködösen, hogy mit takar ez a kifejezés.

– A varázslóknak nem ugyanazok az isteneik, mint nekünk... például az ősi bon-isteneket tisztelik, vagy éppen a hindu Káli-anyát. Hozzá ma már kevesen imádkoznak; ő viszont imákat követel, különben azokra orrol meg, akik a követőinek mondják magukat. Éppen ezért a varázslók – a Káli-varázslók – rendszeresen elvegyülnek az egyéb isteneket tisztelők között,

és együtt imádkoznak velük. De csak látszólag. Ott ülnek közöttük, és megpróbálják elrabolni az imáikat.

– Elrabolni? Hogyan?

– Elcsípi az imákat, és Kálihoz irányítják őket. Az istennő ettől aztán jókedvű lesz, és szerencsés életet ajándékozik a követőinek. De nemcsak Kálihoz küldenek így imákat, hanem régi, ma már elfeledett istenekhez is. Az ő nevüket senki nem ismeri, csak ők. Azt mondják, nem is szabad kiejteni őket, mert ha megtennék, megnyílna a föld, és kiszabadulnának a szörnyek a pokolból.

– Azért én mégiscsak beszélni szeretnék velük.

Szengge széttárta a karját.

– Megpróbálom, Leslie. Helyezd magad kényelembe... akarsz olvasnivalót? Küldök valakit, hogy hozzon teát.

Megfordult és elügetett.

Olyan gyorsan, mint a szélparipák.

59

A megtermett, vágott arcú szerzetes hozta be a teát. Öntött, aztán fürkészve nézett rám. Látszott rajta, hogy mondani akar valamit, de aztán mégsem mondta. Csak többszöri nekifutásra szánta el magát, hogy kinyissa a száját.

– A varázslókkal akarsz találkozni, rinpócse?

Bár régtől fogva sejtettem, hogy a kolostoroknak lényegesen jobb a hírközlési rendszerük, mint a legmodernebb irodaházaknak, azt azért nem gondoltam volna, hogy ilyen gyorsan értesülnek a lakói a szándékomról.

– Úgy van – bólintottam. Nem kérdeztem meg tőle, hogy honnan tudja.

– Vigyázz velük – figyelmeztetett, miközben felvonta az egyik szemöldökét. Másik nem volt neki, ezért azt nem is vonhatta fel. Bizarrr látványt nyújtott így, egyetlen felvont szemöldökkel.

– Majd vigyázok – ígértem.

Ekkor hozzám hajolt. Olyan közelre, hogy szája fülemet érintette.

– Ha beszélsz velük, vigyázz rá, hogy ne legyen a közeledben élőlény. Senki rajtatok kívül. Megpróbálják majd ellopni a lelkedet. Ebben ők nagy mesterek.

– A lelkemet? Hogy lopnák el?

– Megvannak a módszereik hozzá. Ha aztán kilopták a testedből, belerejtik egy másik élőlénybe. Emberbe vagy állatba. Az állatokat jobban kedvelik, mert az ő lelkükkel könnyebben elbánnak. Kiűzik a testéből és a te lelkedet ültetik a helyére. Te pedig ott maradsz lélek nélkül... amíg egy kóbor démon beléd nem költözik.

Nem volt biztató perspektíva, mit mondjak.

– Honnan tudjam, hogy nincs-e a közelükben valamilyen állat? Egy legyet észre sem vesznek.

A szerzetes megrázta a fejét.

– A rovaroknak nincs lelkük. Az csak a nagyobb állatoknak van. Vigyázz, hogy madár se legyen a közeledben.

– Majd vigyázok – ígértem. – Köszönöm a figyelmeztetést.

– Gyűlölöm őket! – sziszegte felém. – Vigyázz velük, rinpócse!

Meghajolt, és kihátrált az ajtón.

Önkéntelenül is végighordoztam a tekintetem Szengge szobáján.

Azt figyeltem, hogy nem lapul-e a közelemben valamilyen élőlény.

Még ha lapult volna, sem lett volna baj belőle, hiszen a találkozásra a nagy imateremben, a lhakangban került sor. Dondrub Szengge lekísért a lakosztályát az imateremmel összekötő lépcsőn, bevezetett a lhakanga, és ott magamra hagyott. Hallottam, hogy sebesen kopognak odakint a léptei.

Beléptem az ajtón, és ahogy mindig is szoktam, oldalra húzódtam, majd nekidőltem a falnak. Meg kellett várnom, amíg hozzászokik a vajmécsesek fényéhez a szemem.

A varázslók a terem egyik sarkában, egyetlen mécses előtt kuporogtak. Lótuszülésben, lábait maguk alá húzva. Jöttömre meg sem moccantak, még a fejüket sem emelték fel.

Óvatosan odalépkedtem hozzájuk, és szó nélkül helyet foglaltam mellettük. Valaki már előre lekészített a padlóra egy sárga ülőpárnát, volt mire ülnöm.

Kényelmesen elhelyezkedtem, ha a lótuszülést egyáltalán kényelmesnek lehet nevezni. Előhúztam palástom öbléből egy kék színű, vékony selymet, *khadakot*, rátettem egy aprócska *tormát*, azaz áldozati süteményt, amely egy *drilbut*, azaz áldozati csengőt ábrázolt. Alig lehetett nagyobb a kisujjamnál, de azért csengő volt az, még ha nem is csengett.

A három lótuszülésben pihenő férfi olyannyira egyformának tűnt, hogy a sápadt fényben képtelen voltam megkülönböztetni őket egymástól. Mindegyikük szürke, kámzsaszerű ruhát hordott; hiányzott viszont a fejfedőjük, amit borzas, ugyancsak szürkének látszó, hosszú hajuk pótol. Orruk hegyes volt, előreugró, szájuk keskeny, szemük éles és kutató. Hosszú bajuszuk, és majd mellük közepéig érő szakálluk álarcnál is jobban elrejtette a képüket.

Hosszú ideig tartottam magam előtt a khadakot és a torma-drilbut, s már-már azt hittem, feleslegesen erőlködöm, mikor egyikük mégiscsak érte nyújtotta a kezét.

– Köszönöm – mondta hindi nyelven. – Mit akarsz tőlünk... rinpócse?

Leplezetlen gúny áradt a hangjából. Valami olyasmit gondolhatott, hogy ha én rinpócse vagyok, akkor ők legalábbis élő istenek.

– Blobzang rinpócse vagyok – mondtam. – Beszélni szeretnék veletek.

– Hát akkor beszélj.

Furcsa volt, hogy nem láttam mozogni a szájukat – mintha hasbeszélők lettek volna. A hangjukat hallottam ugyan, arról viszont fogalmam sem volt, hogy mikor melyikük beszél.

Úgy gondoltam, belevágok a legközepébe.

– Odalent, a sátorkórház környékén meghalt három ember.

– Hallottunk róla.

– Ti tettétek?

– Miért tettük volna?

– De a jégesőt csak ti bocsátottátok a táborra?

– Jégeső magától is esik. Nem kellünk ahhoz mi. Az emberek pedig maguktól is meghalnak. Nem kellünk ahhoz sem.

– Azt akarjátok mondani, hogy a szrinpók tették?

– Nem ismerjük a szrinpókat.

– De a mani köveket felszedtétek.

– Ha a kövek nem jelentenek semmit, baj sem származhat belőle.

– És ha mégis? Ha léteznek szrinpók, és kiszabadultak a völgyükből?

– Akkor ők tették. Ez esetben miért hozzánk fordulsz?

– Meddig maradtok a kolostorban?

– Ameddig ki nem pihentük magunkat.

Bólintottam, felálltam, és menni készültem. Az ismerkedés tehát megtörtént. Valami azt súgta a lelkem mélyén, hogy nem az utolsó találkozásunknak vetek véget.

– Rinpócse – szólított meg ekkor valamelyikük. – Te megajándékoztál bennünket. Illő, hogy mi is megajándékozzunk téged.

Mire egyet pislantottam, egyikük kezében már fehér khadag világított. Nem volt ugyan szokatlan a kék helyett a fehér selyem, most valahogy mégis furcsának tűnt. És mintha mozgott volna valami a tetején.

– Fogadd el tőlünk, rinpócse.

Ijedten felkiáltottam, ahogy felfedeztem a khadagon futkározó egeret. Az ajtóhoz futottam, és kihajítottam a folyosóra.

Ekkor csapott fel mögöttem a nevetés. Tulajdonképpen nem is nevetés volt ez, hanem elégedett vijjogás. Jóllakott keselyűk vijjognak így, vagy seprűnyélen lovagló boszorkányok egy-egy sikeres boszorkányszombat után.

Az egér a padlón némi futkosás után megállt és rám nézett. Vörös szeme volt, mintha aprócska parázs lett volna.

Miért nem akartad, hogy belém szálljon a lelked, rinpócse? – kérdezték a szemek. – Nálam jobb helyen lenne, mint nálad.

Felemeltem kunkori orrú díszcsizmába bujtatott lábam, és megfenyegettem vele: hogyha nem takarodik el, agyontaposom.

Az egér biccentett, és eltűnt a szemem elől.

Később hiába kerestem, nem találtam lyukat, amelybe bebújhatott volna.

Úgy gondoltam, ideje visszamennem Kharba.

A varjúfejű oszlopok között vissza is mentem.

61

Mivel teli volt a fejem, mint a nagy imahengerek imádságos papírokkal, úgy döntöttem, hogy első utam a lhakangba vezet. Ilyenkor, délután, már nemigen tartózkodik odabent senki; hátha a csend és a vajmécsesek barátságos sercegése új erőt csepegtetnek belém.

Sajnos, ember tervez, az istenek pedig végeznek. Alighogy túljutottam az éppen csevegő kedvében lévő kapuson, Repába botlottam. Repa szája a füléig húzódott, amikor észrevett. Olyan sebesen igyekezett felém, hogy már-már attól tartottam, hasra esik kunkori orrú csizmáiban. Repa azonban olyan ügyesen manőverezett bennük, mint tapasztalt hajóskapitány nehézkes vitorlásával a háborgó vizeken. Tapasztalatból tudtam, hogy ha Repa sebbel-lobbal igyekszik felém, az nem jelenthet jót, ezért aztán az én szájam nem is érte el a fülem.

– Csakhogy látlak, rinpócse! – lihegte, lefékezve az orrom előtt. – Már azt hittem, bajod történt.

– Mi bajom történhetett volna? – kérdeztem nem éppen jókedvűen.

– Ó, hát baj az akad ezernyi, rinpócse. Itt vannak a szrinpók, a varázslók, a gyilkosok, és itt van Khargil Gyamco öszentsége is.

– Mi van vele?

– Türelmetlen, rinpócse. Ha észrevesz, azonnal felőled érdeklődik.

– És te mit mondasz neki?

– Hogy nem láttalak. Mi egyebet mondhatnék, amikor valóban nem láttalak. Előkészítettem a ruhádat, gyere, rinpócse, tekintsd meg.

Elkapta a palástom ujját, és maga után húzott.

– Hova megyünk? – próbáltam megszabadulni tőle, de egyelőre nemigen akart sikerülni.

– Hát a celládba, rinpócse.

Rosszat sejtettem, és az be is teljesedett. Mint ahogy Khargil Gyamcóval kapcsolatos minden rossz sejtésem beteljesedett, méghozzá maradék nélkül. Cellám környékén olyasféle szagok keringtek, amelyeket még jóindulattal is csak gyomorfelkavarónak lehetne nevezni.

– Mi ez, Repa? – tudakoltam, miközben igyekeztem lecövekelni a lábamat. Csizmám talpa azonban nem tapadt rendesen a folyosó kövéhez, így Repa könnyedén tovább cibálhatott.

Amikor már közvetlenül az ajtóm előtt álltunk, Repa eleresztett, és a levegőbe szimatolt.

– Na, mit szólnál hozzá, rinpócse?

– Mit dugtál a szobámba? – förmedtem rá. – Döglött macskát?

Egyéb lehetőségre gondolni sem mertem.

Repa elvigyorodott.

– Hova gondolsz, rinpócse? Gyere és nézd meg!

Elégedetten kinyitotta a cellám ajtaját. Először csak a fejem dugtam be az ajtónyíláson, de azt is gyorsan visszarántottam, amint a benti szagorgia megcsapott.

Úgy éreztem, mintha egy földönkívüli talált volna gyomorszájon kalapácsforma öklével. Levegő után kapkodtam, és immár én kapaszkodtam Repa palástjába.

– Ugyan már, rinpócse – korholt az egyre komorabbra váltó trapa. – Ha tudnád, mennyi munkám van benne!

Lassan, óvatosan, orrom elé szorítva a zsebkendőmet, bemerészkedtem a cellámba. Először nem láttam semmi különösöt odabent, ha csak az aranyszínű Pelden Lhamót nem tekintem annak. Nem is annyira magát az istent, sokkal inkább az arckifejezését. Olyan grimaszokat láttam rajta, hogy biztos lehettem benne: ő is szenved a szagoktól. Az olajmécsesek lángja elhajolt, mintha ki akarna térni az illatfelhők elől.

Az ismeretlen valami a padlón hevert, nem messze az oltártól. Úgy feküdt, mintha döglött kutya lenne, csak egy kissé nagyobb volt annál. Megálltam vele szemben, és csípőre tettem a kezem.

– Mi ez, Repa?

Repa összedörzsölte tenyerét.

– A ruhád, rinpócse.

– Miféle ruhám?

– Amit odafent magadra fogsz ölteni.

Olyan sebesen csóváltam meg a fejem, hogy még a leggyorsabban pörgő imamalom is körrökökkel maradt volna el mögöttem.

– Eszem ágában sincs.

Repa bólintott.

– Figyelmeztetett, hogy ezt fogod mondani.

– Kicsoda?

– Öszentsége. Khargil Gyamco. Azt mondta, hogy pontosan ezt fogod mondani.

– Mást nem mondott?

– Dehogynem, rinpócse. Azt is mondta, hogyha te ezt mondod, akkor én csak egy nevet említsek. Csoszki Odzerét. Az ő könyve van bezárva Öszentsége szekrényébe.

A bűzölgő ruhacsomóra néztem, majd könyörögve pislogtam Repára.

– Legalább dugd bele valamibe.

– Máris, rinpócse.

Ruhája öblébe nyúlt, kihúzott belőle egy zsákot, és belegyömöszölte a szörnyűséget. Aztán, mint aki jól végezte a dolgát, a hátára hajította.

– Egész nap odafent voltam, és elkészítettem a helyed – dicsekedett Repa. – Khargil Gyamco szigorúan meghagyta, hogy mit vigyek fel... Két testvér is segített.

Elhatároztam, hogy meg sem mukkanok, amíg a helyszínre nem érünk.

Ez is azok közé az elhatározásaim közé tartozott aztán, amelyeket nem sikerült megtartanom.

A nap már lefelé csúszott az égi csúszdán, amikor átléptük a szrinpók völgyének a határait. A mélyebben fekvő völgyeket köd ülte meg; a hideg fuvallatok, amelyek körülfontak bennünket, le-letéptek egy-egy darabot belőlük, és felénk hajították. Mintha hatalmas ködujjak nyúl-

tak volna utánunk.

Ahogy egyre előrébb haladt az idő, s egyre lejjebb a nap, Repa egyre nyugtalanabb lett. És egyre izgatottabban sürgetett, hogy lépjek nagyobbra, ha lehet. Léptem volna én, ha tudtam volna, csak hogy díszcsizmáimat nem éppen hegymászásra teremgették; a cellámban pedig nem hagyhattam őket, lévén, hogy a pancsen láma személyes ajándékaként szent tárgyaknak számítottak, márpedig a szerzetesek közül többen is gyűjtötték a szent relikviákat.

Repa egyszer csak megtorpant. Éppen akkor, amikor a napkorong alsó széle elérte a közeli hegycsúcsot.

- Most – mondta remegő hangon. – Most, rinpócse.
- Mi van most? – torpantam meg.
- Most léptünk a szrinpók völgyébe.
- Honnan tudod?
- Nézz csak le a földre!

Lenéztem. Két mani követ láttam egymás mellett heverni; mindegyikükre az Om mani padme hum feliratot vésték. Kissé távolabb egyéb mani kövek földbe süppedt nyomait is felfedeztem, a kövek azonban hiányoztak a mélyedésekből.

– Ott is mani kövek voltak – mondta, kinyújtva a karját Repa. – Itt volt a mani vonal. A varázslók felszedték... Most már semmi nem véd meg bennünket a szrinpóktól.

– Dehogynem – tiltakoztam. – Ha meglátod őket, egyszerűen csak kinyitod a zsákod.

– Te mindig csak tréfálsz, rinpócse – fedett meg Repa. – És felelőtlenül beszélsz összeviszsa. Nem gondolsz arra, hogy a szrinpók kihallgathatnak bennünket?

– Erre valóban nem gondoltam.

– Márpedig biztos vagyok benne, hogy itt ögyelegnek a környéken. Várj egy kicsit, előveszem a szenteltvizet, a pávatollat, az olvasófüzérémet, a kis kancsót...

Nem volt titok eddig sem előttem, hogy egy szerzetesi palást öblébe sok minden belefér, sosem gondoltam volna azonban, hogy egy egész vegyeskereskedésnyi holmit el lehet rejtteni benne. Pedig Repának nem is volt ideje kiszedni mindent belőle, amit ki szeretett volna. Éppen a vaj mécseseknél tartott, amikor valami felrikkantott a távolban. Ha nem tudom, hogy a szrinpók völgyében járunk, madárrikkantásnak is hihettem volna, bár nem ismertem olyan madarai errefelé, amelyik így szokott volna rikkantgatni.

Repa úgy megmerevedett, mintha ragasztóba lépett volna.

– Hallod, rinpócse?

– Mi ez?

– Nem is sejtet?

– Nem – mondtam nem egészen őszintén.

– A szrinpók – mondta Repa a halálraítéltek mosolyával. – Ha kiszúrnak bennünket...

– Miért szúrnának ki? A kőgombócok éppen eltakarnak minket.

– Felülről is észrevehetnek – mondta Repa.

– Honnan felülről?

– Az égből, rinpócse! Sosem hallottad még, hogy a szrinpók repülni is tudnak? Mi a fenét tanítanak nálatok az iskolában?

Ismét felhangzott a rikkantás – immár jóval közelebből.

– Ennek is te vagy az oka, rinpócse! – szemrehányt tovább Repa. – Már rég el kellett volna indulnunk, de te úgy eltűntél, mint Bumba szerzetes száradó csizmája a kerítésről. Hiába kajtatam utánad, sehol sem találtalak. Ha sejtettem volna, hogy útközben ránk esteledik, semmilyen körülmények között...

Újra felhangzott a rikkantás. Még közelebből.

Repa az égre nézett, aztán amikor észrevette, hogy a napkorongnak már csak a fele látszik, lehajította a zsákot, és benne a bűzhalmot a köré.

– Várj csak, rinpócse. Lehet, hogy itt kell töltenünk az éjszakát.

Tiltakozni akartam, de nem hagyott rá időt. Felkapott egy követ a földről – hegyes végű, lapos kő volt, némiképpen egy őskori kőkésre emlékeztetett – és meghajolva jókora kört írt le vele a földre. A két mani követ a körívre helyezte.

– Csak kettő van, de talán ez is használ – mondta.

– Mit akarsz csinálni, Repa?

– Hagyjál dolgozni, rinpócse!

Hagytam. Engem is nyugtalanított az egyre közeledő rikkantgatás.

Repa keze sebesen mozgott. Felkapta a földről a pávatollat, belemártotta a kancsóba, amelyből csak az istenek a megmondhatóí, miért nem lötyögött ki idáig a szenteltvíz, és köröskörül meglocsolta vele a talajt.

– Így ni – mondta aztán elégedetten. – Segíts meggyújtogatni a mécseseket, rinpócse.

Azt súgta valami a lelkem mélyén, hogy nem lesz az jó, ha kivilágítjuk magunkat. Még akkor sem, ha megszentelték a kolostorban a mécsesek vaját.

– Nem lesz az jó, Repa...

– Te csak ne légy okosabb nálam, rinpócse. Percek alatt itt a sötétség.

Ez viszont igaz volt. Sóhajtottam, és meggyújtottam Repa gyufájával két mécses. Rövidesen olyan ragyogás fogott közre bennünket, mint halottak napján Európában a sírokat a temetőkből.

– Ki ne mozdulj a körből, rinpócse! – figyelmeztetett Repa. – Ha szerencsénk van, nem mernek elkapni bennünket. A szenteltvíz és a megszentelt vajmécsesek lángja megégeti őket.

– Ezt ők is tudják?

Mintha válaszolni akarna az aggodalmainkra, a nap még utoljára felragyogott, majd fejest ugrott a sötétségbe. Lila árnyékok takarták be a szrinpók gombócait, bennünket és a barlanghoz vezető ösvényt.

– Meddig akarsz itt maradni? – kérdeztem aggódva. – Reggelig mégsem várakozhatunk.

– Nem is kell – nyugtatott meg a szerzetes. – Ha feljön a hold, továbbmehetünk. A szrinpók nem szeretik a holdfényt.

Szerencsére olyan éjszaka köszöntött ránk, amilyen gyakran előfordul a Himalájában, ha felhőtlen a nyári ég. A nap már lenyugodott, a holdnak még nem volt se híre, se hamva – mégsem uralkodott el a hegyek felett a sötétség. A csillagok halványan pislogtak, a hegyek pedig maguktól világítottak, mintha örömmel szórták volna szét mindazt a fényt, amelyet a verőfényes napok során kristályaikba gyűjtöttek.

Éppen fel akartam hívni Repa figyelmét az éjszaka különös szépségére, amikor ismét felhangzott a rikkantás, amelyre egy másik felelt. Akárhik is rikkantgattak, nem lehettek messze tőlünk.

Repa elővette az imamalmát, és forgatni kezdte, Szája mozgott, arca áhítattól fénylett. Hát ha ettől sem rettennek meg a szrinpók...

Sajnos, nem rettentek meg. Éppen átkaroltam a térdem, hogy átadjam magam a himalájai éjszaka varázsának, amikor hirtelen árnyék vetült rám. Fogalmam sem volt róla, hogy minek az árnyéka, hiszen nem láttam az égen semmit.

Repa szabad kezével a palástom után kapott.

– Jaj, rinpócse, itt vannak!

– Hol? – suttoztam.

– Nézz fel a levegőbe!

Ismét felkaptam a fejem. Éppen a legjobbkor. Újra rám vetült az árnyék, egyetlen pillanatra eltakarva előlem a csillagokat. Újfent felhangzott a rikkantás, majd mintha koppant volna valahol valami. Az egyik mécses fellobogott és kialudt.

– Jaj, Mahákála, segíts! – fohászkodott Repa. – Elfűjják a mécseseket!

Megütötte valami az arcom. Rémülten kaptam utána, és sikerült is fülön csípnem. A mécses volt az, amely felemelkedett a levegőbe, és a képemen landolt.

Eközben véget ért az égi színjáték, és ránk borult az éjszaka sötétje.

A szrinpók valahol felettünk repdestek, és sorra oltogatták el a lámpáinkat.

– Ezek... köpködnek, rinpócse! – kiáltotta Repa. – Minden köpésükkel eloltanak egyet. Nem hallottál még a szrinpók köpéséről?

Elhatároztam, hogy én is köpködni fogok. Méghozzá egészen illetlenül. Előkaptam ruhám öbléből a késem, és amikor a szrinpó ismét megpróbált leköpni egy lámpát, csak úgy találomra a sötétségbe hajítottam.

– Mit csinálsz, rinpócse? – kiáltott fel rémülten Repa. – Meg akarod késelni a szrinpókat? Nem tudod, hogy nem fogja őket a vas?

A felettünk rikkantgató szrinpók másként gondolhatták, mert úgy eltűntek, hogy csak a rikkantásuk maradt velünk, bár az sem sokáig.

Repa felállt, és büszkén kidüllesztette a mellét a palástja alatt.

– Elkergettem őket, rinpócse! – dicsekedett. – Látod, ezt teszi a szakértelem. Ha nem gyújtok mécsest, ha nem húzok kört, ha nem locsolom meg a környéket szenteltvízzel...

Lehajoltam, mintha a mécseseket akarnám összeszedni, és kapirgálni kezdtem a talajt. Nem sokáig kellett tyúkot játszanom, máris a kezembe került egy golyó. Éppen akkor emeltem a magasba, amikor a hold első halvány ezüstsugari kibukkantak egy óriási kőgombóc mögül.

– Mi az, rinpócse? – kíváncsiskodott Repa. – Mit találtál?

– A szrinpók köpését – mondtam.

– Micsodát?!

Odaugrott hozzám, és tisztes távolságból szemügyre vette a valamit.

– Ez... biztos?

– Parittyából kilőtt kőgolyó.

– Ez valami varázsmondás... tantra, rinpócse?

– Felfoghatjuk annak is – mondtam. – Most pedig tűnés, amíg mással nem próbálkozunk.

Összeszedtük Repa varázsszereit, és továbbálltunk. A trapa tízlépésenként aggódva az égre pislogott, hogy nem térnek-e vissza a szrinpók.

A szrinpók szerencsére ezen az éjszakán már nem tértek vissza.

Amikor először kukkantottam be a gomcsen barlangjába, nem sejtettem, hogy valamivel azért nagyobb annál, mint első pillantásra látszott. Akkor csak az elülső részét láttam, mintegy az előszobáját. Ezúttal azonban kiderült, hogy további benyíló rejtőznek a falban. Arra gondoltam, hogy ha sokáig kell itt maradnom, akár albérlőket is fogadhatok. Bár kérdés, hogy ki a fene akarna egy gyanús gomcsen albérlője lenni.

– Itt egy vödör, rinpócse – mutatott Repa a barlang fala mellé helyezett favödörre. – Ebben van az ivóvíz.

– Hm. És hol fogok fürdeni?

– Ezt nem értem, rinpócse.

– Mondom, hol fogok fürdeni?

Repa felvonta a vállát.

– Sehol. A gomcsenek nem fürdenek.

– Én olyan gomcsen leszek, amelyik fürdik.

– Olyan nincs, rinpócse.

– Hol fogok aludni?

– A gomcsen nem alszik, rinpócse.

– Akkor mi a fenét csinál?

– Meditál. De azért betettem neked az egyik benyílóba egy takarót és egy matracot.

- Hm. És mit fogok enni?
 - Amit a falusiak hoznak.
 - És ha nem hoznak semmit?
 - Hoznak, rinpócse. Különben is egy gomcsennek nem kell halálra zabálnia magát. És mostantól kezdve nem ismerjük egymást.
 - Hogyhogy nem ismerjük egymást?
 - Ha feltűnnék a barlang előtt, csak azért jövök, hogy megnézzelek, jól vagy-e. Nehogy odakiabálj nekem, hogy Repa, Repa, így meg úgy, mert akkor végünk. Soha nem láthatjuk többé egymást.
 - Hm. És miért nem?
 - Mert téged agyonvernek, rinpócse. Azonkívül... hajnalban, ahogy az első sugarak feltűnnek az égen, ülj ki a barlang szájához. Ma sok látogatód lesz. Tudják, hogy új gomcsen érkezett a barlangba. Valaki elhíresztelte a falvakban.
 - Kicsoda?
 - Én, rinpócse. Khargil Gyamco utasítására. Így legalább nem nyugtalankodnak, és nem félnek a varázslóktól. Úgy hírlik, Csomóban varázslók élnek, és képesek jégesőt küldeni rájuk. Ettől félnek, rinpócse. Alkalomadtán nyugtasd meg őket.
 - Most meg hova mész, Repa?
 - Vissza a kolostorba.
 - Nem félsz visszamenni?
 - De félek – morogta a szerzetes. – De maradni még jobban félnék.
- Se szó, se beszéd, felszívódott a holdfényben.

Nem volt felhőtlen öröm a lelécelt gomcsen után takarítani. Ha azt mondom, hogy a barlang ragadt a kosztól, nem mondok vele semmit. Olyannyira piszkos volt minden, hogy még pókhálót sem találtam idebent. Nem azért, mintha a pókok nem kedvelnék a szép kilátást, hanem mert egyetlen jóézésű pók sem bírta volna ki itt hosszú ideig. Nagyjából ugyanez lehetett a helyzet a denevérekkel és a bogarakkal is.

Hamarosan beláttam, hogy egyetlen vödör vízzel nem sokra megyek. Ahhoz pedig semmi kedvem nem volt, hogy az éjszaka közepén levonuljak a távoli patakhhoz vízért. A szrinpók még mindig a közelben ólálkodhattak, s ezen az éjen már nem óhajtottam találkozni velük.

Ahogy végeztem a takarítás nagyjával, szemügyre vettem Repa ajándékát, a gomcsenruhá. Csak hosszabb szoktatás után voltam képes elviselni a társaságát. Addigra ugyanis úgy megtelt a barlang a szagával, hogy már-már ezt éreztem normálisnak.

Mire mindennel elkészültem, hajnal pírja festette vörösre a hegycsúcsok oldalát.

A barlangban nem volt tükör – a gomcsen bizonyára nem volt kíváncsi önmagára, s ezt valahogy meg is tudtam érteni – így aztán csak tessék-lássék készítettem ki magam. Fakéregből készült kenőccsel kentem be a képem, a karomat, a lábam szárát, feltettem a parókát és az alszakállt, amiket ugyancsak Repa szerzett, s elégedetten kidugtam az orrom a friss levegőre.

Aztán gyorsan vissza is kaptam. A még távoli, de gyorsan közeledő kiáltásokból arra következtettem, hogy a környék apraja-nagyja úton van a barlang felé. Kerestem egy jókora fatálat – volt belőlük elég –, levittem a sziklába vájt lépcsőfeljáró elé és otthagytam.

Amikor a falusiak első csoportja feltűnt az ösvény végén, már mozdulatlanul ültem odafent a barlang szája előtt, szememet a távolba meresztve. Mogorva voltam, mint egy téli reggel. Ha láttam volna magam, bizonyára elégedett lettem volna a látvánnyal.

Úgy látszott, a falusiak is elégedettek velem. Amikor megpillantottak, megtorpantak, arcuk elé kapták a tenyerüket, s az ujjaik közül rám lestek. Aztán egyikük letérdelt, majd nagyokat nyögve hasra feküdt, két kezét felém nyújtva.

– Üdvöz légy, gomcsen! – kiáltotta éles hangon. – Te vagy a mi gomcsenünk!

Olyan megvető pillantással jutalmaztam, hogy majd elsüllyedt a szerencsétlen szégyenében. Igyekeztem még a gomcseneknél is gomcsenebb lenni. Valamivel csak le kellett dolgoznom a hátrányomat.

– Hoztunk neked ennivalót, gomcsen! – kiáltotta a fekvő férfi egy természetes kosárra mutatva, amely alig pár centiméternyire hevert csak a karjától. – Kegyeskedjél elfogadni!

Az ennivaló hallatára olyannyira megkordult a gyomrom, hogy attól tartottam, még az odalent fekvő is meghallja. Szerencsére nem hallotta meg.

Lebiggyesztettem az ajkam, aztán a fatálra, majd a létrára mutattam.

A fekvő férfi feltápászkodott, miközben gondok felhői futottak át az arcán. Azt mutattam neki ugyanis, hogy felkapaszkodhat a kőfalba vágott lépcsőkön, sőt fel is jöhet hozzám a falétrán az elemőzsiával együtt.

A falusiak, akik a mély tisztelettől hajtva kinyújtott nyelvvel ültek a földön, feszülten figyelték, mi következik. Merőben szokatlan volt, hogy a gomcsen egészen a barlang bejáratához engedjen közülük valakit. Csak hát én új gomcsen voltam, megengedhettem magamnak a különcködést.

A férfi olyan lassan mászott felfelé, hogy meg kellett sürgetnem. Eközben odalent a falusiak között megindult a beszéd. Olyan jól hallottam a szavaikat, mintha köztük lettem volna.

– Ó, a gomcsen! – suttogetta valaki elhaló hangon. – Hát újra van gomcsenünk!

– És milyen! – mondta egy elégedett női hang. – Igazi gomcsen!

– És milyen bűdös! Bűdösebb, mint a mások!

– Majd hozunk neki elég ennivalót, hogy maradjon!

A férfi a fatálra tornyozott ennivalóval felopakodott a lépcsőn, megállt a barlang előtti kőpárkány szélén, és leborult előtte. Közben azért a hóna alatt hátrafelé pislogott, a többiek felé, hogy mindenki látja-e, milyen megtiszteltetés érte. A gomcsen felhívta a kőlépcsőkön, felengedte a falétrán, és most ott van közvetlenül a közeliében.

Megvártam, amíg leteszi a tálat, akkor aztán akkorát ordítottam, amekkora csak tellett tőlem. Ha a londoni állatkertben csinálom, bizonyára idegrohamot kaptak volna tőlem a bögmajmok.

A szerencsétlen flótás úgy megdermedt, mintha a szrinpók varázsolták volna kőgombóccá. Hát még amikor felugrottam, és ordítva, a fejemet rázva rohángálni kezdtem a barlang előtti kis kőpárkányon. Többször egészen megközelítettem a párkány szélét, amitől a lent rémüldözők fejük fölé kapták a kezüket.

Én azonban nem pottyantam rájuk. Csak köptem. Azt is inkább a tisztesség kedvéért. Ezután megfordultam, ráugrottam a szerencsétlen ételhozóra, ügyesen földre döntöttem, és harsány oroszlanordítások kíséretében taposni kezdtem.

Mielőtt bárki is arra gondolna, hogy elment az eszem, be kell vallanom, hogy azért vigyáztam én azzal a taposással. Többnyire a fekvő mellé léptem nem ránehezedeni.

Odalent osztatlan elismerést keltett a produkcióm.

– A gomcsen! Igazi gomcsen! – hallottam a kiáltásokat. – A gomcsen örült!

A földön fekvő meg sem próbált védekezni. Ekkor a szemébe fúrtam a szememet. Elégedetten láttam, hogy nem fájdalom, nem rémület csillog benne, hanem öröm. Hát hogyne örült volna, amikor az örült, új gomcsen éppen őt választotta ki arra, hogy a közelébe jöhessen.

Rávakkantottam, hogy maradjon veszteg, aztán szemügyre vettem a fatálat. Elégedetten nyugtáztam, hogy a falusiak kitettek magukért. Volt azon minden finomság; mintha Piroska készítette volna a nagymamájának.

Kiválasztottam két szelet sajtot, némi árpakását, egy agyagkorsó sört, lepényt és egy kancsó teát. Ezeket levettem a tálról, majd hátrafordulva, hogy a fekvő férfi ne láthassa, elrejtettem őket egy előre odakészített kő mögé.

Megköszörültem a torkom, üvöltöttem néhányat, ismét a terasz szélére ugrottam, és a tálat

a maradék ennivalóval együtt lehajítottam közéjük. Akkora tülekedés támadt tőle, hogy öröm volt nézni. Egymás kezéből kapkodták ki az ételt. A gomcsen érintette elemózsiából enni bizony nagy tisztesség!

Megvártam, amíg felfalnak mindent – nem kellett soká várnom, hiszen nem sokat hagytam a tálon –, akkor ismét hatalmasat ordítottam. Úgy tettem, mintha elkapnék valamit, a számhoz emeltem, és elégedett arccal rágni kezdtem a nagy semmit.

Olyan csend támadt odalent, hogy egészen idáig hallatszott a távoli jakok bögése.

– A gomcsen levegőt eszik! – hallottam a meglepett hangokat. – A gomcsen levegőt eszik!

– Miért... eszi? – kérdezte egy gyerekhang, amelyet jókora csattanás követett. Annak jeleként, hogy a falusiak még nem olvasták a legújabb pedagógiai és gyereklélektani szakirodalmat.

– Levegőből élő! – suttozták vagy morogták megszeppenve. – Levegőt evő! A legnagyobb szent!

Ezzel a levegőevéssel sikerült tökéletesen elkápráztatnom őket.

Intettem a fekvőnek, hogy feltápáskodhat és eltakarodhat. Engedelmesen felugrott, és menni készült. Búcsúzóul odaléptem hozzá, a létra felé fordítottam, megsimogattam a fejét, aztán fenéken rúgtam. A férfi nyögött egyet, és levágtatott a létrán. Amikor a lépcsőhöz ért, sajnos, elveszítette az egyensúlyát. Ettől kezdve már úgy repült lefelé.

Szerencsére nem történt baja. Társai közé zuhant, akik ekkor már annyian voltak, mint egy másodosztályú futballmeccsen. Voltak, akik ünnepi ruhát öltöttek a gomcsen tiszteletére; néhány nő fején korallokkal és ezüsttel kivert főkötő virított.

Arra gondoltam, hogy ha kiderülne az igazság, biztosan agyonvernének.

A férfi feltápáskodott a földről, és örömeiben táncolni kezdett.

– A gomcsen! Megérintett a gomcsen! Fenéken rúgott a gomcsen!

Irigy tekintetek pásztázták a fenékét. Biztos voltam benne, hogy nagyon sokan cserélnének vele. Ekkor úgy döntöttem, ideje véget vetnem a színjátéknak, elvégre nem billenthetek fenéken három falut egyetlen reggelen.

Egy nagy kalapú, szürke köpenybe öltözött férfi – valószínűleg maguk választotta előljárójuk lehetett – kivált a többiek közül, felnézett rám, és szónokolni kezdett:

– Fogadd szeretettel az ajándékunkat, gomcsen. Kérünk, maradj itt a barlangban, és segíts nekünk, hogy könnyebb legyen az életünk és legyőzhessük az ellenségeinket... Megígérjük, hogy hozunk neked enni-inni, tisztelni fogunk, és általad tisztelni fogjuk azokat az isteneket is, akiknek a nevét mi nem ismerjük, de te ismered őket. Tudjuk, hogy a gomcsenek tudása határtalan, ezért kérünk, uram, hogy maradj velünk.

Úgy gondoltam, megérdemlik, hogy a fenékbe rúgás és köpködés után némi együttérzést is mutassak irántuk, azért válaszra méltattam a kalapost. Vigyázzva, hogy úgy ejtsem a szavakat, ahogyan ők.

– Kik az ellenségeitek?

– A szrinpók, gomcsen – mondta a férfi tisztelettel levéve a kalapját, és kinyújtva a nyelvét. A többiek ugyanígy tettek.

Lebiggyesztettem az ajkam, és méla megvetésemben köptem egyet feléjük.

– Szrinpók! Kik azok a szrinpók? Az én hatalmam nagyobb a szrinpókénál!

– Halljátok? – szállt a suttozás. – Azt mondja, hogy az ő hatalma nagyobb a szrinpókénál!

– És a varázslók is az ellenségeink, gomcsen. Félünk tőlük.

– Hol vannak itt varázslók? – köptem ismét egyet.

– Csömóban, gomcsen! – kiáltozták. – Csömóba varázslók költöztek. Többen látták őket!

– A varázslóknál is erősebb vagyok – büszkélkedtem.

A kalapos végighúzta az állán a tenyerét, és aggódva pislogott rám. Úgy látszott, előntötte a bizonytalanság. Bár rongyos is vagyok, bűdös is, és a levegőből táplálkozom, nem biztos, hogy a szrinpókkal és a varázsiókkal is megbírok egyszerre.

– A varázslók idehívják a jégesőt! – panaszkodott valaki. – Elveri a termésünket... Nagyon félünk, gomcsen. Mit csináljunk?

– Menjetek a kolostorba, és imádkozzatok az istenek előtt.

– A kolostorba? – hökkent meg a kérdező. – Gondolod, hogy az istenek segítenek nekünk elűzni a jégesőt?

– Ha ők nem, akkor senki.

– Mit mondtál, gomcsen?

– Menjetek a kolostorba imádkozni, és vigyetek élelmet a szerzeteseknek. Ők nem a levegőből táplálkoznak, mint én. Most pedig hagyjatok magamra. Holnap ne gyertek, csak holnapután. És kevés élelmet hozzatok, mert a levegő jobb mindennél.

– Sört se hozunk, gomcsen?

– Azt hozhattok – egyeztem bele nagylelkűen. – De csak agyagkorsóban, és két gyerek hozza. Ha meglátok mást a barlang körül ögyelegni... annak vége. Menjetek vissza a faluba, és végezzétek a dolgotokat. Majd én elbánok az ellenségeitekkel!

A falusiak morogtak, nevetgéltek; lassan felkerekedtek, hogy hazainduljanak.

– Ez ám a gomcsen! – dicsértek elmenőben. – Szépen beszél.

– Ugyanúgy, mint mi.

– És bűdös.

– Jobban, mint mi.

– És a levegőt eszi, mint az igazán nagy varázslók.

– Ez elbír a szrinpókkal és a varázslókkal is.

Megvártam, amíg valamennyien eltűnnek, akkor megkerestem az eldugott sajtot és lepényt. Ittam rájuk egy kis teát, majd néhány nyelet sört.

Teljesítettem Khargil Gyamco akaratát.

Újra van gomcsenük a falusiaknak.

Már csak a gyilkost kell megkeresnem, és összebékítenem Khargil Gyamcót Csömo apátjával.

És úgy mellesleg életben is kell maradnom valahogy.

Kora délután, éppen akkor, amikor ruhát váltani készültem, hogy átugorhassak Kharba, csúnya fejfájás tört rám. Pedig az ég még ragyogóan kék volt, a hófedte csúcsok öregesen sütkeztek a napfényben, a késő őszi virágok felém tárták szirmaikat. Abban reménykedtem, hogy ebben az évben talán el is marad a tél, talán közvetlenül tavasz jön az ősz után.

Amikor aztán rám tört a fejfájás, beláttam, hogy aligha lesz így. Mintha béka brekegte volna egy dunsztosüvegben; gondolhattok akármit: *itt a tél, itt az igazi tél!*

A rémisztően fekete felhők gyorsvonati sebességgel közeledtek. Amikor utoljára kinéztem a barlangnyíláson, még ragyogott a nap, negyedórával később pedig egyszerre olyan sötétség zuhant rám, hogy azt hittem, lehullott a nap az égről. Pedig nem hullott le, csak vastag, fekete felhőtakaróba burkolódzott.

És feltámadt a szél is. Süvített, köveket ragadott magával, virágok fejét tépte le, majd mindazt a havat, amit magával hozott, rázúdította a völgyre.

A hőmérséklet fél óra alatt cirka negyven fokot zuhant. Aztán a havazást felváltotta a jég. Mintha a Csömóba költözött varázslók idézték volna meg a jégesőt.

Mivel ilyen időben istenkísértés lett volna lemerészkedni a kolostorba, kénytelen voltam várakozni egy kicsit. Tudtam, hogy a tél még csak a karmait nyújtogatja, de a perzselő nyár már nem tér vissza ebben az évben.

Fél óra múlva elvonultak a fekete felhők, és ismét kisütött a nap. Milyen más volt azonban ez, mint a délelőtti! Az a nap még melegen sütött, égette a bőröm, ezt pedig mintha jégfal

takarta volna, s annak a hidegét sugározta volna ránk.

Éppen meg akartam szabadulni gomcsenrongyaimtól, amikor halk kiáltást hallottam lentről. Talán a falusiak újabb csoportja érkezett?

Mérges képpel, köpködésre és ordításra készen dugtam ki a fejem a nyíláson. Ahogy ki-dugtam, két meglepetés is ért egyszerre. Az egyik, hogy pár perc alatt elolvadt a jég és a hó, a hideg viszont megmaradt. Jeges levegő töltötte be a völgyet és a hegyoldalakat. A másik meglepetést a kiáltozó okozta. Ahogy lenéztem a lépcső előtti térre, Cardoso doktornőt találtam odalent. Kék anorákban, kék jeans nadrágban didergett, s tölcseért csinálva a tenyeréből, egyfolytában kiáltozott.

– Hé! Gomcsen! Hé! Gomcsen!

Visszahúzódtam, és azon töprengtem, hogy mi a fenét csináljak. Talán nem ismeri meg a hangom, ha válaszolok neki... De hát mi az ördögöt akar egyáltalán?

Legegyszerűbb lett volna persze, ha csendben meglapulok. Hadd álldogáljon csak addig, ameddig meg nem unja. Kellemetlen hidegben hamar megunja az ember a várakozást. Főleg, ha csak vékony anorák és béleletlen vászonnadrág van rajta.

Az is problémát jelentett még, hogy milyen nyelven szóljak hozzá. Tibetiül nem ért, valószínűleg hindiül sem. Ha a közelbe engedem, látni fogja rajtam, hogy nem vagyok ázsiai... De ha azt mondom, hogy indiai vagyok... Elvégre az indiaiak többsége ért angolul.

Mivel még mindig hívogatott, kimerészkedtem a csúszós teraszra, és angolul kiáltottam le neki.

– Mit akar, hé?

– Maga a... gomcsen?

– Mit akarsz? – förmedtem rá most már gorombábban. – Megmondtam, hogy ne zavarjanak. Ha el nem takarodsz, olyan jégesőt küldök rád...

– Ez már megtörtént – mondta a doktornő. – Be is tört tőle a fejem. Csupa vér vagyok.

Áthajoltam a nem létező korlát felett. Cardoso doktornő alattam állt, s ahogy lenéztem fedetlen fejére, vörös foltokat láttam rajta.

– Menj a társaidhoz – próbáltam meg elhajtani. – Ők majd meggyógyítanak.

– Szédülök – panaszkodott a doktornő. – Egy jéglabda halántékon talált, egy meg a fejem búbján.

A fenébe is! Most mi az ördögöt csináljak?

– Menj a barátaidhoz! Ha sietsz, hamar odaérsz.

– Szédülök – ismételte a doktornő. – Rosszul vagyok. És nagyon csúszik a csizmám.

– Mi a fenét akarsz hát?

– Felmennék és kipihenném magam.

– Egy gomcsen barlangjába nem mehet be idegen.

– Akkor meghalok.

– Menj a barátaidhoz!

Visszahúzódtam a barlangba, leültem a fal mellé, de gyorsan fel is ugrottam. Olyan hideg lett idebent, mintha jégverembe kerültem volna. Óh, istenek, miért kellett ebben az évben ilyen korán beköszöntenie a télnek? Ha legalább Repa gondolt volna rá.

Hallgatóztam, de nem hallottam odalentről zajt. Vártam egy kicsit, majd aggodalomtól hajtva lekukucskáltam a földszintre. Előbb nem láttam semmit, majd észrevettem a kissé hátrébb húzódott doktornőt. Fejét ölébe hajtva ült egy kövön, és nem mozdult.

– Hé! Asszony! Jól vagy? – kiáltottam le neki.

Cardoso doktornő nem válaszolt, de még csak a fejét sem emelte fel. Úgy ült, mozdulatlanul, mintha máris csonttá fagyott volna.

Mivel már nem kellett a falusiaktól tartanom, felrántottam a csizmámat, hogy biztosabban mozoghassak. A létra még így is nehéz diónak bizonyult.

Cardoso doktornő akkor sem emelte fel a fejét, amikor odalépkedtem hozzá. Fölé hajoltam,

és megráztam a vállát.

– Ébredj, asszony, itt vagyok.

Őszinte megdöbbenésemre Cardoso doktornő nem volt magánál. Úgy oldalra billent a feje, mintha kitört volna a nyaka.

Nem tehettem mást, a hátamra kaptam, és megpróbáltam felkapaszkodni vele a barlanghoz. Többször is csak Pelden Lhamo mentett meg tőle, hogy rá ne zuhanjak vele a sziklákra.

Azért végül mégiscsak célhoz értünk. Éppen akkor tért magához, amikor beléptem vele a barlangnyíláson.

– Hol... vagyok? – nyögte vállamra hajtva a fejét.

Szó nélkül lehuppantottam a sarokba. Főlé hajoltam, és megvizsgáltam a sebeit. Nem voltak sem nagyok, sem mélyek, inkább csak az ijedség és a hideg okozhatta a rosszulletét.

Cardoso doktornő ijedt tekintete többször is végigfutott rajtam, de semmi jelét nem adta, hogy felismert volna. Valószínűleg ha én láttam volna magamat, sem tudtam volna hasonlóságot felfedezni korábbi önmagam és jelenlegi kinézetem között.

– Ön a gomcsen? – tudakolta némi habozás után.

– Mit gondolsz? – kérdeztem vissza.

– Mi történt... velem? – kérdezte, miközben megpróbált feltápászkodni.

Kíméletlenül visszanyomtam a köre.

– Itt maradsz.

Bementem az egyik benyílóba, ahova a holmimat tettem, kerestem egy tiszta zsebkendőt, megnedvesítettem a vödörben, és egy kis fertőtlenítőport szórtam rá. Visszamentem a doktornőhöz, és leguggoltam mellé.

– Az micsoda? – igyekezett elhúzódnival tőlem, amikor meglátta a kezemben a valamit.

– Pókháló – mondtam.

– Mi...nek?

– A fejedre.

Rémülten takarta be a feje búbját a tenyerével.

– Azt... nem. Pókhálót... nem!

– Ez nem valódi pókháló – mondtam.

– Akkor... micsoda?

– Szrinpónyál, pókhálóval keverve.

– Micsoda?

Erre aztán ordítottam egy nagyot.

– Hah! Hah! Ne moccanj!

Szegény Cardoso doktornő leeresztette a kezét, és mindenre elszánt tekintettel nézett rám. Biztos voltam benne, hogy pillanatok múlva el fog ájulni.

Úgy is lett. Kifordult a szeme, hátralendült a feje, nagyot koppant a barlang oldalán, aztán már kész is volt.

Akárcsak én a sebeivel. Amíg a lelke a túlvilágon járt, és selymes búzamezőkön szitakötőkkel játszott, behintettem sebhintőporral a zúzódásait, és még le is ragasztottam őket. Szakszerűbben a londoni kórházak sem láthatták volna el.

Kezdett egyre hidegebb lenni. Néhány perc múlva Cardoso doktornő vacogva ébredt. Kitátotta a száját, amikor megpillantott, és levegő után kapkodott.

– Jézusom... meghalok?

– Meg – bólintottam, hogy megvigasztaljam.

– Mi... kor?

– Ha nem iszol, nem dohányzol, és egyebekben is mérsékletet tanúsítasz, úgy cirka hatvan év múlva.

Megrázta a fejét, és ismét rám nézett.

– Mit mondott?

– Hogy el kell menned innen. Itt nem maradhatsz. Én minden este szrinpókkal és kegyetlen szellemekkel társalgok. Ha észrevesznek... megölnék.

Cardoso doktornő óvatosan megtapogatta a fejét.

– Mi van... rajtam?

– Szrinpónyál – mondtam. – Na és természetesen a pókháló.

Fejéhez kapott, hogy letépje róla a ragasztást, de aztán csüggedten leeresztette a kezét.

– Akkor tényleg végem. Tudja, Szentséged, hogy mi az a vérmérgezés?

– Nem – mondtam.

– Majd megtudja. Mielőtt meghalnék, kiabálni fogok.

– Itt nem! – mondtam határozottan. – Mert most szépen hazamész!

A barlang bejáratához mentem, és kikukucsáltam a nagyvilágba, hogy meggyőződjek róla, Cardoso doktornő hazamehet-e. Sajnos, rá kellett zizennem, hogy ha valóban el akarom kergetni, biztos halálba kergetem.

66

Odakint – amint az a Himalájában megszokott dolog – a levegőnél jóval langyosabb eső szitáit a metsző hidegben, s ahogy a talajra hullott, nyomban rá is fagyott. Néhány perc alatt tükörjéggé változott a szrinpók völgye, a kolostorhoz vezető út, a sátoorkórház környéke. Aki megpróbálta volna legyőzni a jeget, néhány lépés után holtbiztos, hogy a lábát törte volna.

Dühösen megráztam a fejem, és visszacsoszogtam a doktornőhöz. Amikor meglátott, engedelmesen felállt, és megnyugtatón felém intett.

– Jól van már... megyek.

– Maradsz! – parancsoltam rá.

– Marad... hatok? – kérdezte meghökkenve. – De hát...

– Jég! – mondtam hangsúlyozottan röviden. – Jég odakint.

Cardoso doktornő a kijáratához sétált, majd vissza hozzám. Mintha elégedettebb lett volna a képe, mint amikor elküldtem.

– Akkor... maradok.

Mit tehettem mást, tovább kellett játszanom a gomcsent.

– Ki vagy... asszony?

Cardoso doktornő ekkor bemutatkozott. Még a kezét is felém nyújtotta, de nem fogadtam el.

– Jól van – húzta vissza zavartan. – Bocsánat.

Elmesélte, hogy miért van itt – hogy a kövéreket gyógyítsa –, aztán elhallgatott. Nyilván azon töprengett, hogyan adja elő a kívánságát. Attól tartott, hogy amint elolvad a jég, úgy kirúgom, hogy a lába sem éri a barlangot.

– Hogyan lettél doktor, asszony? – kérdeztem tőle, hogy csak kérdezzek valamit.

– Angliában végeztem az orvost – magyarázta –, ha tudja Szentséged, hogy mi az... És Szentséged mivolt, mielőtt Szentséged lett... illetve...?

– Bivalypásztor – mondtam.

– És miért... hagyta ott?

– Mert utáltam a bivalyokat. Egyszer látomásom volt. Káli istennő személyesen jött le hozzám az égből, és ráült egy bivaly hátára. Azt parancsolta, hogy ezután barlangban kell laknom, és... gomcsenné kell lennem.

– Csak úgy... egyszerűen?

– Egy öreg gomcsenhez csatlakoztam. Barlangban laktam vele. Aztán a gomcsen meghalt. De előtte sokat tanultam tőle.

– Sajnálom.

– Hogy sokat tanultam?

– Azt, hogy a mestere... meghalt.
– Én is sajnáltam. És ő is. De nem bírt velük.
– Kikkel?
– A szrinpo-denevérekkel.
– Azok... kik?
– A szrinpók néha denevérekké változnak. Betörnek egy-egy gomcsen barlangjába, és megölik. Kiszívják a vérét. És azét is, aki együtt van vele a barlangban.
– Erre is vannak ilyen... izék?
– Vannak.
– És ide is... betörhetnek?
– Bármikor – sóhajtottam. – Fel vagyok készülve rá. Minden este elimádkozom a halotti imát... mert akkor már nem lesz időm rá. A szrinpo-denevérek többnyire éjszaka támadnak...

Cardoso doktornő összerázkódott.

– Fázom.

Azt hittem, a félelemtől cidrizik, és arra gondoltam, hogy abba kellene hagynom az ijesztgetését, hiszen úgysem hagyhatja el mindaddig a barlangot, amíg fel nem olvad a tükörjég. Az pedig ezen a napon már aligha történhet meg. Ideje felkészülnünk az éjszakára.

– Hol a holmid? – kérdeztem tőle.

– A hol... mim? A táborban. Amint látom, Szentséged is egy másik barlangban felejtette a ruháit.

Ez azért túlzás volt, bár az az igazság, hogy valóban nem készültem fel hosszú barlanglakásra. Úgy gondoltam, csak félállásban leszek gomcsen, időm többi részét a kolostorban és a vidéket járva töltöm. Elvégre volt feladatom éppen elég.

Cardoso doktornő, amint jobban lett, szimatolni kezdett.

– Mitől van itt ilyen bűdös?

Úgy tettem, mintha nem érteném a kérdését.

– Micsoda?

– Szag. Kellemetlen a szag.

Sértődötten néztem rá.

– Ez az én szagom. És a ruhámé.

– Jól van, nem akartam megsérteni – mentegetődzött a doktornő. – És nagyon hideg is van.

Bizony az volt. Nagyon-nagyon hideg. Úgy éreztem, hogy egyre csak süllyed a hőmérséklet, mintha léket kapott volna.

A doktornő praktikus lélek volt.

– Meg fogunk fagyni – mondta sóhajtván.

– Csak te – nyugtattam meg.

– Hogyhogy *csak én*?

– Egy gomcsen nem fagy meg.

– Úgy érti, tüzet gyújt?

Jó lett volna, ha ezt tehettem volna. Csakhogy a barlangban személyes holmijaimon kívül nem volt semmi éghető. A gomcsen nem tartozott a hangyatípusú emberek közé, akik bespájoznak maguknak télire. A gomcsen tücsök volt... csak zenélt, azaz ordította, és a népeket fenyegette, ahelyett, hogy telirakta volna a barlangját tűzifával. Szerencsére egy-két napot kell csak kihúznom...

Jondonra gondoltam, a Trongkhában töltött szép hónapokra, amikor megtanultam tőle...

Igen... magam még csak megúszom valahogy, de mi lesz vele? Kétséges, hogy meg tudom-e menteni a fagyhaláltól. Márpedig, amíg meg nem olvad a jég, se mi nem tudunk lemászni a barlangból, sem pedig a völgyből nem tudnak felkapaszkodni hozzánk.

– Fázom – ismételte meg a doktornő, és valóban fázott.

Nem tehettem mást, bementem a benyílóba, kihoztam a palástomat és ráterítettem.

– Mi... ez? – tudakolta vacogva. Ismételten kénytelen voltam megállapítani, hogy nem öltözte túl magát szegény. De hát miért is tette volna, amikor hozzám indultakor még kellemesen enyhe volt a levegő.

– Szerzetesi palást – mondtam.

– Az öné?

– Egy szerzetese volt – feleltem. – Itt hagyta. Két nappal ezelőtt.

– Én ezt már... láttam valahol.

– A palástot? Az lehetetlen!

– Pedig láttam – erősködött a doktornő. – Még fel is tűnt ez a folt itt, az öve mellett.

A foltot egy több száz éves csokoládés sütemény okozta, amely véletlenül az ölembe esett Khargil Gyamco gyűjteményéből, és rajta hagyta a nyomát a fényes selymen.

– Ki volt a... gazdája?

– Blobzang rinpócse – mondtam.

– Az... kicsoda?

– Egy európai ember. Valami Lawrence.

– Jézusom! Mi történt vele?

Szomorúan birizgálni kezdtem a palást szélét.

– Találkozott a szrinpo-denevérekkel, és...

Cardoso doktornő összekulcsolta a kezét, miközben könnyek csillogtak a szemében.

– Kérem, gomcsen Szentségedet... ne mesélje el nekem. Kérem!

Egyre inkább mardosott a hideg, és egyre biztosabb lettem benne, hogyha nem teszek valamit ellene, valóban meg fogunk fagyni. Feltehetően mind a ketten. Nincs mese, meg kell próbálnom lemerészkedni a faluba. Vagy a kolostorba. Esetleg ha szalmát kötnék a csizmám talpára... De hol itt a szalma?

Amíg Cardoso doktornő csendesen reszketett a köpenyem alatt, végigkutattam a barlang minden zegét-zugát. Óriási öröömre az egyik sarokban találtam néhány elfeledett, egymásra rakott, szárított jaklepényt. Ha ügyesek leszünk, megúszhatjuk az éjszakát.

Ölemben a lepényekkel visszatértem hozzá, és lepakoltam a kincset a földre. Cardoso doktornő ekkor már úgy remegett, mint a fák levele a szélben.

– Mit talált... kérem?

– Jakszart – mondtam.

– És az... minek?

Felelet helyett kikukkantottam a nagyvilágba. Odakint már sötét volt, fekete tintába merültek a jeges utak. Akárhogy is, de ki kell húznunk valahogy reggelig.

Cardoso doktornő érdeklődő remegésétől kísérve máglyát csináltam a ganéból, és a pipaszurkálómon függő aprócska díszöngyújtóval, ha nehezen is, de sikerült meggyújtanom. A jaklepénynek nagy volt a füstje, de kicsi a lángja. Éppen annyi meleget adott csak, amennyivel meglangyosíthattuk elgémberedni kezdő ujjainkat.

Kénytelen voltam belátni, hogy ez sem elég az életbenmaradáshoz.

A doktornőre pillantottam, aztán megvontam a vállam. Ha nem teszi azt, amit kívánok tőle, magára vessen.

Mélyet sóhajtottam, és komoran néztem rá.

– Figyelsz rám, asszony?

– Nem vagyok... asszony.

– Akkor lány.

– Az sem vagyok.

– Akkor mi vagy?

– Valahol a kettő között. Nem mentem még férjhez, ha tudod, mit jelent ez.

– Tudom.

– De volt barátom. Azt is tudod, ez mit jelent?

- Tudom – mondtam. – Együtt aludtatok.
- Hát... például.
- Most hol van?
- Lelépett.
- Ezt nem értem.
- Elment.
- Gomcsen lett?
- Én akarok az lenni! Kolostorba szeretnék menni, itt hagyni mindent...
- Vesd le a ruhádat!
- Tessék?
- Azt mondtam, vesd le a ruhádat!
- Maga... Szentséged megőrült!
- Minden gomcsen örült.
- De hát... szörnyen hideg van!
- Éppen azért. Ha meleg lenne, nem tiltakoznál. Akkor magadtól is levetnéd!
- Nem!
- Meg fogsz fagyni!
- Mit akar... csinálni? Azért, mert nincs férjem...

Megfogtam a csuklóját, és a szemébe néztem. Nem akartam feladni magam, ennek ellenére kicsit ki kellett lépnem a gomcsen szerepéből.

- Megpróbálom megmenteni az életünket.
- És az... hogy megy...? Jézusom, már nem is érzem a lábam!

Levettem róla a palástomat, bementem az oldalüregbe, ahova Repa a matracot tette, és a biztonság kedvéért ráterítettem a palástot. Levettem a gomcsenruhát is, csupán egy aprócska rongyot hagytam magamon.

Amikor hónom alatt a gomcsenrongyokkal visszatértem hozzá, már álmosan nézett rám. A látvány azonban néhány rövid másodpercre kiverte a halálos álmot a szeméből.

- Maga... maga... de hiszen maga meztelen!

– Csak leszek – mondtam. – Rád való tekintettel ezt még magamon hagytam. Gyerünk, vetkőzni!

- Nem!

Kénytelen voltam erőteljesebb eszközökhöz folyamodni.

Cardoso doktornő elhaló hangon suttogetta:

- Ebben a rohadt... hidegben akar...

Válaszra sem méltattam, csak vetkőztettem tovább.

Ekkor már annyira fázott, hogy csupán szavakban volt képes ellenkezni. A karját és a lábát mozdítani sem tudta.

Amikor egy aprócska ruhadarab kivételével minden lekerült róla, megráztam a vállát, hogy lássam, ki tudja-e még nyitni a szemét. Nem tudtam, a szégyenkezéstől hunyta-e le, vagy mert megfagyni készült. Sajnos, az utóbbira tippeltem.

- Hé! El ne aludj itt nekem! Ismered a lótuszülést?
- Isme...rem.

Leszórtam gomcsenrongyaimat a földre, aztán megkíséreltem rájuk ültetni. Ahogy a testéhez értem, megrezzent, de már nem tiltakozott.

- Engedd el magad. A lábad pedig...

Nem volt könnyű dolgom, bár könnyen mozogtak az ízületei, és az izmai sem merevedtek még le. Két-három perc alatt olyan elegánsan ült velem szemben, mint egy sokat gyakorlott buddhista szent. Mintha Tára anyát láttam volna magam előtt. Még a keblei is az istenasz-szonyéra emlékeztettek, pedig ő aztán bombázó volt a javából!

Nem volt idő töprengésre. Mellé ültem, és adtam neki két aprócska pofont. Erre ismét ki-

nyitotta a szemét.

– Tudod, mi a *thumo*? – kérdeztem tőle.

– Nem ismerem... kicsoda.

– Az egy gyakorlat. Nagyon jól fog esni.

– Nem, nem! – tiltakozott. – Nem... akarom. Nem vagyok szerelmes... magába... én pedig csak azzal gyakorlatozom... ahogy maga nevezi... aki...

– Add ide a kezed!

– Nem... akarom.

– Tedd a vállamra. Így ni. És gondold, hogy odaragadt.

– De nem ragadt.

– Nem baj. Behunyta a szemed? Az sem baj. Gondold, hogy odaragadt a kezed a vállamhoz... és már nem vagy képes elvenni onnan, akárhogy is szeretnéd.

Először arra a *csakrámra* gondoltam, amelyik a testünk hőmérsékletét szabályozza. A kígyó csakrára. Legalábbis az ősi bon vallásban testünk kígyójának hívták. A csakra az alhasunk közepében helyezkedik el és...

Ekkor már ott forgott előttem a lótosz is, amelyet meditáció előtt mindig magam elé szoktam képzelni. Szép, fehér, kerek lótoszvirág. Még elég lassan forgott, de már nem tudtam megkülönböztetni a szirmai egymástól. Mint ahogy a kocsink mellett futó villanyoszlopok is egyetlen kerítésé olvadnak össze a nagy sebességtől.

Amikor már olyan gyorsan forgott, hogy egyetlen pörgő koronggá változott a sokszirmú virág, a művelet legnehezebb része következett; át kellett helyeznem a lótoszkorongot a csakrámra. Még hozzá ügyesen, hogy ne érintkezessen vele; csupán olyan távolságban lebegjen felette, hogy még egy lepke szárnya se férhessen el a korong és a hőközpontom között.

Nagy bajban voltam, mert a forgó korong egyelőre nem óhajtott elmozdulni a helyéről. Egyre ott lebegett a szemem magasságában.

– Ó, Maitréja! – tört ki belőlem a fohász. – És te is, Pelden Lhamo, segítsetek!

Nem tudom, valóban ők segítettek-e, vagy a korong úgy döntött, hogy végre engedelmessé válik az akaratomnak, de elkezdett lefelé lebegni. Nem tudom, meddig tartott az útja – én átkozottul lassúnak éreztem –, de végül mégis megérkezett a csakráim fölé. És lepkeszárnnyi távolságban meg is állt felette.

Önkéntelenül is fokoztam a forgását. Már-már nem is láttam, csak éreztem határtalan sebességét. Aztán a meleg... Tavaszi fuvalatként öntött el a meleg. Éreztem, hogy előbb csak a csakráim környékén, aztán a gyomromban, majd a végtagjaimban is szétárad a forróság.

– Köszönöm, Maitréja, köszönöm, Pelden Lhamo!

Meg akartam fordítani a fejem, hogy ellenőrizsem, még a vállamon van-e Cardoso doktornő keze, de már nem voltam képes rá. Hatalmas virágokkal teli tó partján sétáltam ragyogó napsütésben. Olyan meleg volt, hogy megizzadtam tőle. Legszívesebben a vízbe vettem volna magam, hogy felüdülést nyerjek; sajnos, a lábamat ólomsúlyok húzták lefelé, és különben sem tudtam, nincsenek-e a tóban krokodilok.

Egyszerre csak kinyílt a szemem, és ott találtam magam a gomcsen barlangjában. Rémülten néztem körül, hiszen úgy éreztem, hogy alig öt percig melegíthetett csak a forgó lótoszkorong.

Némiképpen ellentmondott ennek, hogy idebent már vakítóan világos volt; a fény a bejárat felől áradt felénk. Meghökkenve vettem észre, hogy körülöttünk minden csupa hó; valószínűleg egy éjszakai vihar szórta ránk.

Szemem Cardoso doktornő riadt tekintetével találkozott.

– Istenem, istenem... – nyögte. – Mi történt... velünk?

Kíváncsi voltam rá, vajon tudok-e beszélni. Tudtam.

– Eddig megúsztuk – nyögtem.

– De hát... mit csinált Szentséged... egyáltalán?

Elégedetten nyugtáztam, hogy minden rendben van, már amennyire ilyen szörnyűséges időjárási körülmények között valami is rendben lehetett.

– A hó... – nyögte a doktornő. – Nézze, Szentséged, a hó... megolvadt körülöttünk.

Valóban ez történt. Hála a thumónak nemcsak, hogy nem fagytunk meg, hanem a hó, amely a nagy hegyek ajándékeként a szél hátán süvített be a barlangunkba, még el is olvadt a közelünkben.

– Ez... fantasztikus! – nyögte Cardoso doktornő. – Ez egyszerűen elképzelhetetlen! És én... majdhogynem pucér vagyok!

Egyelőre nem tudtam osztani az örömeiben. Úgy éreztem, hogy a hideg szemernyivel sem csökkent, sőt talán még mélyebbre süllyedt a hőmérséklet, mint az éjszaka. Megpróbáltam feltápászkodni. Nem mondom, hogy könnyen ment, de azért csak sikerült valahogy talpra álmodnom.

Cardoso doktornő ekkor ébredt csak rá valójában, hogy hol is vagyunk, és milyen állapotban. Felkapta a kezét, és elkezdte takargatni magát. Csakhogy két aprócska tenyere igencsak kevésnek bizonyult a művelet sikeres végrehajtásához.

– Nem adna... valami ruhát, kérem?

Lehajoltam és összeszedtem elszórt ruhadarabjait.

– Jézusom! – nyögte, amikor megtapogatta őket. – Hiszen ezek csonttá fagytak. Most mit csináljak? Nem tudna magára venni valamit? Nem szoktam meg, hogy meztelen férfiak mászkáljanak körülöttem.

– Majd megszokod – mondtam, de azért csak előkerestem jéghideg palástomat, és magamra kanyarítottam. Még valamelyest tartott az a meleg, amit a lótuszkorong forgása adott a testemnek, de már hűlni kezdtek az ujjaim.

– Fázom – didergett a doktornő. – Már megint pizsok hideg van.

Felálltam, és kikerülve fagytól remegő lakótársamat, elbotorkáltam a kijáratig. Kinéztem, hogy nem tudnék-e valahogy lemászni a létrán. A tükörjég azonban éppen olyan fenyegetően csillogott a fokain, mint tegnap kora este. Még ha valamilyen csoda folytán le is érnék a kölépcsőig, feljönni már nem lennék képesek. Ha megpróbálnám, biztos hogy a lábam vagy a karom törnénk.

Éppen vissza akartam fordulni, hogy megvigasztaljam valamivel a leendő apácát, amikor kiáltást hallottam a távolból.

– Hé! Rinpócse! Blobzang rinpócse, merre vagy?

Ugyan hol a fenében lehettem volna?

– Blobzang rinpócse, merre vagy?

A következő pillanatban felbukkant a szemem előtt Repa. Jókorá csomagot cipelt a hátán, meglehetősen biztonságosan mozogva a csúszós úton. Amikor megpillantott, felnevetett, letette a csomagot és ráült.

– Hogy vagy, rinpócse? Hogy vagy ebben a friss időben?

Összetette a kezét, mintha imádkozna. Én is összetettem az enyémet.

– Hát te hogy vagy, Repa?

Repa erre szemérmetlen módon panaszkodni kezdett.

– Hogy lennék, rinpócse? Hát persze hogy nem vagyok jól! De miért is lennék, amikor hajnalban, még napkelte előtt felzavartak... Éppen a legmélyebben aludtam, és azt álmodtam, hogy...

– Majd később, Repa!

– Jól van, rinpócse. Szóval Gelong rázott, hogy Khargil Gyamco hívat. Érted te ezt, rinpócse, hajnalban, amikor éppen azt álmodtam, hogy...

– Repa!

– Jól van, rinpócse. Szóval, Khargil Gyamco hívatott, és a lelkemre kötötte, hogy azonnal vigyek fel neked a barlanghoz élelmet és egy báránybőr takarót. Én nem akartam jönni, ez az

igazság, rinpócse, mert tudom, hogy te nagy tudású férfiú vagy, és neked ez a hideg meg sem kottyan. Többet tudsz, mint a gomcsen, pedig a gomcsen sem fázott idefent soha. Hiába húzódoztam, Khargil Gyamco nem engedett. Még azt is parancsba adta, hogy fát is hozzak neked meg trágyát. Az kicsit lejjebb van az úton, mert nem tudtam egyszerre mindkét csomagot felhozni ideáig. Amíg te ezt felviszed, lemegyek a másikért.

– Nem tudok lemenni, Repa – mondtam.

Repa meghökkent.

– Nem-e? Azt mondják, a gomcsen mindig le tudott.

– Hogy csinálta?

– Fogalmam sincs róla, rinpócse, de az biztos, hogy se meg nem fagyott, se éhen nem halt.

De te nagy tudású férfiú vagy...

– Menj el a másik csomagért, de tüstént!

– Ezt meg hagyjam itt?

– Mielőtt elmennél, dobd fel az övedet!

– Az övemet, rinpócse? Minek?

– Ne kérdezz, csak dobd fel!

– Jó, jó, de hogy dobjam fel, rinpócse?

Elmagyaráztam neki, hogy kössön az öve végére egy követ, aztán hajítsa fel a teraszra. Ha szerencsénk van, sikerül.

Repa erre nagy duzzogva letekerte az övét, és összevissza hajladozva megpróbált követ keresni. Közben egyfolytában beszélt, be nem állt a szája.

– Hogy én mit meg nem teszek érted, rinpócse! Hajnalban felkelek, éppen akkor, amikor azt álmodom, hogy... jól van, nem folytatom. Szalmát kötök a csizmám talpára, hogy fel tudjak jönni hozzád – útközben háromszor kellett szalmát cserélnem, tízszer imádkoznom, ötször meglocsolnom az utat szenteltvízzel, hogy a szrinpók ne tudják követni a nyomom, végre ideérek, akkor meg azt követeled tőlem, hogy vessem le az övem, kössek követ a végére, és hajítsam fel hozzád. Hát bolond vagyok én, rinpócse?

Csak a negyedik vagy ötödik próbálkozásra sikerült felhajítania a követ. Amikor kezembe kaparintottam hosszú öve végét, már elégedett voltam.

– Most menj el a másik csomagért!

– És te, rinpócse?

– Ne törődj velem.

– Ne törődjek, ne törődjek... Akkor miért kellett egyáltalán feljönnöm ide?

Éppen abban a pillanatban tűnt el, amikor felbukkant mögöttem a doktornő. Valahogy sikerült ugyan magára cibálnia a ruháját, de már nem egészen úgy állt rajta, mint amikor a barlanghoz érkezett.

– Maga... kivel beszélget?

– A hegyek szellemeivel – mondtam. – Menj vissza a barlangba, ha nem akarsz megfagyni. Cardoso doktornő megvonta a vállát.

– Így is, úgy is megfagyok. Előbb vagy utóbb, nem mindegy? Mi ez itt a kezében?

Ordítani akartam egy nagyot, olyan megszokottan oroszlánosat, de valami nem stimmelt a hangommal. Mintha az is befagyott volna.

– Mondott valamit?

– Csak nyögtem egyet. Nem megparancsoltam, hogy menj vissza a barlangba?

Legombolyítottam magamról a saját övemet, és jó erősen összecsomóztam Repáéval. Így már elég hosszúnak tűnt ahhoz, hogy leküzdjem magam vele a talajszintre.

Nem volt könnyű az utam sem lefelé, sem felfelé, de azért sikerült valahogy megúsznom ép lábbal, karral, nyakkal. Amikor Repa megérkezett a második csomaggal, az első már oda-fent hevert a barlangban.

– Hol a csomag, rinpócse? – kiáltott fel Repa. – Életemet kockáztatva idehozom hozzád, te

pedig ahelyett, hogy csinálnál valamit, tehetetlenül nézed, hogy elvigyék... Jaaaaaj! Ki vitte el, rinpócse? Ha azt mondd, hogy a szrinpók...

– Felröpült ide – mondtam.

Repa eltátotta a száját.

– Tisztára, mint a gomcsen! Ő is csak rákiáltott valamire, mondjuk egy kőre, és az máris odarepült hozzá. A végén még igazi gomcsen leszel, rinpócse!

– Milyen az út lefelé? – érdeklődtem nem minden hátsó szándék nélkül.

– Rettenetes, rinpócse; és egyre rosszabb lesz. A csontjaimon érzem, hogy ismét esni fog a hó. Nekem már indulnom is kell, rinpócse... Tudod, mi az újság, rinpócse?

– Na, micsoda?

– Megérkezett a gyógyító ember, a pamo a doktorokhoz. Te még olyat nem láttál, rinpócse!

– Miért? Milyen?

– Egy igazi feltámadt halott, rinpócse! Viaszsárga, és rémítő a kinézete. Tisztára egy rolang. Még a doktorok is félnek tőle. De már elkezdte a munkát.

A gyógyító ember megjelenése megváltoztatta a tervemet. Le kell jutnom innen minél gyorsabban. Csakhogy mi a fenét csináljak Cardoso doktornővel? Itt nem hagyhatom, levinni viszont nem tudom. Bízom talán Repára?

A Himalája azonban mindent megoldott. Még törtem a fejem, amikor hirtelen szakadni kezdett a hó.

– Jaj, rinpócse, én már itt sem vagyok! – kiáltotta Repa. – A végén még itt ragadok... Holnapra már jobb lesz, holnap már...

Úgy eltűnt a szemem elől, mintha valóban itt sem lett volna. Még az övét is elfelejtette visszakérni. Kénytelen voltam még egyszer leereszkedni a selyemövek segítségével, és nagy nehezen felcipelni a kettes számú csomagot is a barlangba. Cardoso doktornő ekkor már úgy reszketett, hogy ha látott is valamit, bizonyára mindenképp kettőt.

– Fá...zom, nagyon fá...zom... – nyögdécselte.

A második csomag felbontásával kezdtem. Kirángattam belőle néhány jaklepényt, két falécdarabot, és ügyes kis máglyát raktam belőlük. Amikor a máglya lángra lobbant, odaültem mellé a doktornőt.

– Jézusom! – nyögte. – De jó ez a...

Befejezni már nem tudta. Úgy dőlt el a tűz mellett, mint a krumpliszák.

Kibontottam az egyes számú csomagot, és kihúztam belőle egy báránybőr takarót. Igaz, hogy csak egyszemélyes volt, de ezúttal nem törődhettem ilyen apróságokkal. Bevittem a benyílóba, és ráterítettem a matracra.

Amikor visszatértem a tűzhöz, Cardoso doktornő már ismét ült, sőt nem csak ült, hanem gyanakodva bámult rám,

– Ezeket... honnan vette?

– Miket? – adtam az ártatlant.

– A tűzre valót... és ezeket a csomagokat.

– A szrinpóktól kaptam – mondtam.

– A szrinpóktól? De hiszen az lehetetlen!

– Miért lenne az?

– Mert szrinpók... nem léteznek.

– Akkor ez itt micsoda? – mutattam a már korábban felsorolt tárgyakra.

– És... hogy csinálta?

– Megidéztem őket. Rájuk parancsoltam, hogy hozzanak ezt meg azt. Ők meg hoztak.

– Csak úgy?

Szerencsére nem kellett tovább hazudoznom. Olyan kellemesen érezte magát a tűz mellett, hogy csapongani kezdtek a gondolatai.

– Maga nem indiai, igaz?

- Egyéb bajod nincs velem?
- Bocs, hogy megkérdeztem.
- Az anyám európai volt.
- Hogy történhetett...?

– Nagyon egyszerűen. Apám a bivalyokat őrizte, amikor arra kerekedett egy angol turista-lány. Nagyon megtetszettek neki a bivalyok, leszállt a biciklijéről, és beszédbe elegyedett az apámmal. A bivalyok mellett az apám is megtetszhetett neki, mert jó darabig vele maradt. Amikor aztán én megszülettem, otthagyt a bivalyok között.

- Szegény... gomcsen.

– Á, csak ne sajnálj. Akkor még szerettem a bivalyokat. Csak... mégis hiányzott az anyám. Aztán jött egy szárazság, megdöglöttek a bivalyok, apám lelécelt; otthagyt a falusiak jóindulatára bízva. Így lettem apátlan, anyátlan, bivalytalan árva. Ezután találkoztam egy gomcsennel. Hát így valahogy. De mit érdekel ez téged?

– Valahogy... okosabbnak, vagyis... modernebbnek tűnik mint... amilyennek az emberek a gomcsent képzelik.

- Én modern gomcsen vagyok. De a régi hagyományokat is ismerem.
- Azt hiszem... az éjszaka megmentette az életemet.
- Akkor készülj fel rá, hogy ezen az éjszakán is meg kell tennem.
- Hogy csinálta? Elárulná?

Felálltam és ráförmedtem.

- Ha még egyszer megkérdezed, kidoblak a hóra!
- Jól van, jól – csillapított. – Befogom a számat. Bár szeretném megtanulni én is.

Amíg beszéltem, addig is a fejemet törtem, hogy mi a fenét csináljak. Repa olyan gyorsan lepattant, hogy még meg sem hagyhattam neki, hogy hozzon a csizmám talpára szalmát.

Tettem-vettem, megvizsgáltam a készleteinket, aztán rájöttem arra, amire vizsgálódás nélkül is rájöhettem volna: piszokul szűkösek. Ha takarékoskodunk, éppen hogy két napra futja.

Cardoso doktornő, ahogy kissé magához tért, kezdett nem igazán barlanglakó módjára viselkedni.

- Hol lehet itt fogat mosni? – kérdezte.
- Ott a hó! – böktém a terasz felé. – Csak le ne ess.
- És ha... mást is kell?
- Arra is ott a hó.
- WC-papírja van?
- Ott a hó.
- Fürödni is szeretnék...
- Ott a hó.
- Mondja, maga papagájt reggelizett?

Megcsóválta a fejét, és kísért a teraszra.

Gondterhelten ücsörögtem a tűz mellett, és azon törtem a fejem, hogy mi a fenét csináljak?

Cardoso doktornő elégedetten tért vissza. Fel sem tűnt, mennyi idő múlt el azóta, hogy kiment.

- Magának volt igaza – mondta.
- Miben?
- Hogy ott a hó. Tényleg ott van. És egyfolytában zuhog.

Ez volt a szomorú helyzet. Csak reménykedhettem benne, hogy Repának sikerült baj nélkül elérnie a kolostort.

Hála a felhőknek, amelyek felettünk gomolyogtak, olyan gyorsan esteledett be, mintha csak a szrinpók megfelezték volna a napot. És a beköszöntő sötétséggel együtt a minden eddiginél erősebb fagy is megérkezett.

Ettünk valamit, aztán amikor az utolsó, mai napra előirányzott jakpalacsinta is elégett, szo-

kás szerint ráförmedtem.

– Vetközni!

Láttam, hogy lassan kékülni kezd a szája széle. A fagy iszonyú sebességgel áradt szét a barlangban, és a csontjainkba mart.

– Meghalok – jelentette ki nagyon határozottan a doktornő. – Biztosan... meghalok. Ezt a hideget már... nem lehet kibírni.

Pedig ki kellett. S hogyha valaki azt hinné, hogy tele voltam önbizalommal és magabiztossággal, téved. Fogalmam sem volt róla, képes leszek-e ezen az éjszakán is megismételni azt, amit egyszer már megtettem. Hiszen az utóbbi néhány évben nem gyakoroltam a thumót; márpedig, ha valaki úgy áll neki, hogy kiesett a mindennapok gyakorlatából, gyorsan felémésztheti minden fizikai erejét. Ha Jondon itt lenne...

Jondon azonban nem volt ott, így nekem magamnak kellett megoldanom a problémánkat.

Cardoso doktornő szó nélkül levetkőzött. Már azt a kis valamit sem hagyta magán, amit az elmúlt éjszakán.

– Csináljon velem, amit akar – suttozta.

Ígéretes felszólítás lett volna máskor és más körülmények között. Ezúttal azonban alighanem csak azt jelentette, hogy áttolta rám a felelősséget.

Nem akarom megismételni az előző éjszakáról mondottakat. Csupán annyit fűznék hozzá, hogy ezúttal sokkal nehezebben ment minden. Korábban is kezdtük a thumót – mintegy három órával korábban, mint az előző nap – s a csakra felmelegítése is sokkal körülményesebbnek bizonyult. Attól tartottam, hogy addig-addig próbálkozom, amíg sikerül átküzdenünk magunkat a másvilágra.

Ezen az éjszakán furcsák, zavarosak voltak az álmaim. Először is Jondon jelent meg előttem – holtan. – A vámpír-szrinpók – bőkött vértelen arcára, amiből kitalálhattam, hogy a vámpír-szörnyek szívták ki a vérét. Aztán a lassan forgó lótuszkorongot láttam, amint ott lebeg a csakráim felett. Rá akartam kiáltani, hogy szedje össze magát, mert megfagyunk, de nem mozdult a szám. Ezután Lynn doktor bukkant fel előttem, és ő is holtan. Őt is a szrinpók ölték meg. Csakhogy míg Jondonnak a vérén híztak, neki a húsát zabálták fel.

Hirtelen felébredtem. Arra, hogy fádom. Megráztam a fejem, hogy kirázzam a maradék álmot is a szememből.

Azt hiszem, a huszonnegyedik óra utolsó másodpercében tettem.

Első pillantásom a barlang belsejére esett. Mintha az Északi-sarkon ébredtem volna. Fehér volt körülöttünk minden: legalább ötcentis hó takarta a holminkat. Hiába kerestem mellettünk a megolvadt hó nyomát, ezúttal nem találtam. Pedig ott volt a friss hó alatt. Valamikor az éjszaka folyamán történt valami, amitől hűlni kezdett a testünk.

Cardoso doktornő is hűvös volt, bár még nem éreztem veszélyesen hidegnek. Ha csak negyedórával később ébredek... De mit is beszélek itt összevissza! Ha negyedórát kések az ébredéssel, fel sem ébredtem volna. És Cardoso doktornő sem.

Keze már nem volt a vállamon; úgy látszik, amikor hűlni kezdtem, leesett róla. Nyitva volt a szeme, kék a szája, merev a lába. Azt hittem, nincs is magánál, pedig magánál volt.

– Meg...fagyok – nyögte. – Megha...lok!

Elkaptam a karját, és átcibáltam a benyílóba. Attól tartottam, hogy elesek, és talán ott is maradok a hóban öntudatlanul – szerencsére éppen az ellenkezője történt. A nagy huzavonában valamelyest kimelegedtem. Odakint már világos volt. Megnéztem az órám; délelőtt tízet mutatott. Hiszen akkor majd tizennégy órát aludtunk!

Nagynehezen sikerült beráncigálnom a báránybőr alá. Egymásra raktam három jaklepényt, tetejükre lécdarabot tettem, aztán meggyújtottam a tüzet. Mondhatni begyújtottam a kályhát a

hálósobában.

Nem sokat teketóriáztam, hanem a doktornő mellé bújtam. Egyelőre még jégtömbök voltak mind a ketten, de a tűz már melegíteni kezdte a lábam.

Jó tíz percnyi melegedés után Cardoso doktornő felült, majd izgatottan felkiáltott.

- Már nem is бүдös!
- Micsoda? – hökkentem meg.
- Hát... Szentséged.
- Ledörzsöltem magam hóval.
- Várjon, én is...

Rá akartam szólni, hogy miattam maradhat úgy, ahogy van, mi az egy gomcsennek, de mielőtt megtehettem volna, már kint is volt a benyílóból.

Nem kellett messzire mennie a reggeli szépítkezéshez. Csak ki kellett nyújtani a karját. Nem is merészkedett kijebbi a benyíló szájánál, hogy még érhesse a tűz a bőrét. Lehajolt, belemarkolt a hóba, és дörzsölni kezdte magát. Én pedig, mint jól nevelt gomcsen, hátat fordítottam neki.

Közben el is szundikálhattam a takaró alatt, mert arra riadtam, hogy valami melegíti a hátam.

– Csak nyugalom – morogta. – Én vagyok. És valahogy... hihetetlen ez az egész. Tegnap még... apáca akartam lenni.

– Már nem akarsz?

– Gomcsen szeretnék lenni! Női gomcsen. Mindent meg akarok tanulni, amit maga tud. Kérem, fogadjon Szentséged a tanítványává.

– Hova gondolsz? – hökkentem meg. – Egy gomcsen nem taníthat nőket!

– Kár. Pedig milyen szép lenne együtt haldokolni a hidegben, gyakorolni a thumót, bebűjni egy báránybőr alá, ahol még akármi is történhet...

S hogy nyomatékot adjon a szavainak, bedugta a kezét a takaró alá, és itt-ott megsimogattott.

Elöntött a vakrémület. Ez a nő megbolondult! Mit gondol ez egy gomcsenről?

Hogy megelőzzem a kísértést – amely pedig már tegnap este óta ott ólálkodott a közelemben, és csak jidamom erőteljes felszólítására voltam képes ellenállni neki – menekülőre fogtam a dolgot. Nekem az a feladatom, hogy kapjam el a gyilkost, gomcsen legyenek, azonkívül simítsam el a területi vitát a két kolostor között. Ha most *olyasmibe* bonyolódok...

Nem akartam *olyasmibe* bonyolódni. Úgy gondoltam, engem a hideg, őt pedig a magány fogja rendbe rázni. A kegyetlen hideg úgy elmosza az ilyesfajta kísértéseket, mint a cunami a mit sem sejtő fürdőzőket.

Kiugrottam az ágyból. Már előre örültem neki, hogy pillanatokon belül visszatérek a normális kerékvágásba, és csak a kötelességeimre gondolok majd Cardoso doktornő бűgó hangja, sejtelmes pillantásai és ingerlő domborulatai helyett.

A kiugrással azonban volt egy kis baj. Ő ugyanis éppen a hajamat simogatta, s simogatás közben valószínűleg az ujjai közé csippenthetett egy kis tincset. Sajna, akkor sem engedte el, amikor kiröppenteni – kísértéseimet elűzendő – a viszonylag langyos ágyikóból. Így történhetett, hogy én valóban elhagytam a meleg fészket, a parókám viszont ottmaradt a kezében. A paróka, amellyel Repa ajándékozott meg a kolostorban.

Cardoso doktornő úgy eltátotta a száját meglepetésében, mintha mandulavizsgálatra készülődne. Úgy lógott a paróka az ujján, mintha frissiben skalpolt volna meg egy indiánt.

– Ez... micsoda? – lihegte rémülten a parókára bámulva. – Magának... lejtött a haja?

Elkaptam a zsákmányát, és kiragadtam a kezéből. Vissza akartam tenni a helyére, de adigra már feleslegesnek bizonyult. Cardoso doktornő szeme egyre ott futkosott a fejem tetején.

– Jézusom, hiszen magának egészen normális haja van. Akkor mi ez itt...

- Paróka – mondtam.
- De hát... minek az magának?
- A szrinpók elriasztására szolgál.
- Az meg... hogyan... minek...

Kénytelen voltam részletes magyarázatba fogni.

– Ha küzdelemre kerül sor a gomcsen és a szrinpók között, a szrinpók először a gomcsen hajának esnek neki.

- Ne mondja! És miért?
- Mert azt hiszik, hogy abban rejtőzik a gomcsen ereje.
- Ezt már olvastam valahol – mondta tétován. – Vannak olyan hiedelmek... például a vudu vallásban is, hogy a haj mágikus erővel bír... Éppen ezért sokan nem is engedik levágni a hajukat, vagy ha levágják, azonnal elégetik.

– Itt is ez a helyzet – bólintottam.

– Akkor velem mi lesz?

– Mikor?

– Ha... magához csatlakozom tanítványnak. Hogy én is gomcsen lehessek.

– Tiéd lesz a parókám – mondtam nagyvonalúan. Úgy gondoltam, többre megyek azzal, ha látszólag engedek a kívánságának, s közben minden lehetőséget felhasználok, hogy kipenderíthessem a barlangomból. Mert ki akarom penderíteni, naná, hogy ki akarom penderíteni...

Akarod a fenét! – hallottam hirtelen jidamom élesen felcsukló hangját. – Burmában is esküdöttél, Indiában háromszor is esküdöttél, Kínában kétszer esküdöttél...

Kínában csak egyszer – feleltem vele.

Kétszer. És valahányszor ki akartad őket penderíteni, mindig maradtak.

Ezúttal másképp lesz – ígértem.

Jidamom jelentősegteljesen ásított egy nagyot, és jó ideig meg sem mukkant. Úgy látszott, reménytelennek ítéli a helyzetemet.

Azért is megmutatom neki – dühöngtem. – Engem egy közönséges védőszellem nem fog meghazudtolni!

Cardoso doktornő ekkor akkorát visított, hogy attól tartottam, megindul a hó a hegyoldalon.

– Elfogad tanítványának? Jézusom, elfogad tanítványának?

– Azt még meglátjuk – mondtam. Közben igyekeztem olyan rejtélyesen mosolyogni, mint a Mona Lisa.

– Le kellene mennem a táborba a holmimért – fordult hirtelen gyakorlatiasra a gondolkodása. – Így mégsem maradhatok itt.

– Nem mész sehova! – mordultam rá. – Ha elmész, vissza se gyere!

– Jól van – csillapított. – Ha nem, hát nem. Egyelőre úgysem mehetnék. Kérdezhetek valamit?

– Kérdezz.

– Ha nekem adja a parókát, az annyit jelent...

– Annyit – bólintottam.

Láttam rajta, hogy kissé elkedvetlenedett. Úgy tűnt, hogy nem szívesen válna meg rövid, apró kis hullámokkal teli hajától.

– És ki... vágja le?

– Majd én – mondtam.

– Maga? – nyelt egy nagyot. – És... mivel?

– A késemmel.

– Nincs... borotvája?

– Mi a fenének? Egy gomcsen nem borotválkozik. De borotválás előtt mindig megkenem a késem pengéjét egy kis sajttal. A rothadó jaksajt a legjobb. Attól jól csúszik a penge, és ha

megválnám a fejed, mindjárt fertőtleníti is.

Cardoso doktornő egyre sápadtabban nézett maga elé. Mintha arról is kezdett volna megfedkezni, ami miatt kirepültem az ágyból.

– Azonkívül – folytattam – fogadalmat is kell tenned.

– Miféle... fogadalmat?

– A férfiakkal kapcsolatban.

Megvakargatta enyhén fitos orrát. Mintha egyre borúsabbá vált volna a tekintete.

– Ezt hogy érti?

– Nemcsak a gondolataidból kell kirekesztened őket, hanem az életedből is. A fizikai valóságból is.

– Ez annyit jelent, hogy soha többé...?

– Éppen annyit.

Láttam rajta, hogy még jobban elgondolkodik a dolgon.

– Kapsz egy kis gondolkodási időt – mondtam neki, miközben magamra öltöttem a gomcsenrongyokat. – Ráérsz később is dönten... Különben mi vezetett hozzám?

Cardoso doktornő öklöbe szorította az öklét, és a báránybőrre ütött.

– Gyűlölöm a férfiakat! – kiáltotta, miközben sírás fojtogatta. – Gyűlölöm valamennyit. Már háromszor is megjártam velük... Nem akarok többé férfit az ágyamban.

– Akkor én ki vagyok?

– Maga gomcsen, nem?

Sejtettem, hogy jidamom jókat röhög a lelkem mélyén.

– Jól van – mondtam. – Kimegyek a teraszra, addig heveréssz egy kicsit.

Ahogy kiléptem a barlangból, hideg helyett kellemesen langyos levegő csapott meg. A csúcsok felől jött, mintha csak az istenek tréfálkoztak volna velünk. Az éjszakai jeges hideg után csalogó tavasz köszöntött ránk. Tisztában voltam vele, hogy csupán pünkösdi királyság, mégis örültem neki. Ha rövid időre is, de kiszabadulok a tél szorításából.

Előrehajoltam, és szemügyre vettem a létrát. Úgy csepegett róla a víz, mint május elején. Ha így megy tovább, egy órán belül leballaghatok Kharba. Vagy éppen a sátorkórházba. Majd meglátjuk.

Odabent még mindig hideg volt. Éppen akkor fordultam vissza a barlangba, amikor előbukkant a felhők mögül a nap. Olyan kellemesen sütötte a hátam, hogy azonnal megfedkeztem az elmúlt két éjszakáról.

Cardoso doktornő kikászálódott volna az ágyból, de ahogy észrevette, hogy figyelem, beburkolta magát a takaróval, mintha bizony még sosem láttam volna ruha nélkül.

Sóhajtottam, és leültem az ágyunk szélére.

– Döntöttem – mondtam határozottan. – Tanítványommá fogadlak.

Elsikkantotta magát, még a karját is felém tárta, de nem jött közelebb.

– Bocs – mentegetődzött. – Kissé bűdös a ruhája.

– Úgyis levetem – nyugtattam meg. – Most pedig mindjárt kapsz is tőlem egy feladatot. Te fogsz helyettesíteni.

Elmondtam neki, hogy rövidesen elolvad a jég, a hó, a falusiak pedig feljönnek ide, hogy megnézzék, él-e még az új gomcsen. Az pedig ő lesz.

– Én? – nézett rám kétségbeesetten. – De hiszen én... nekem...

– Felöltöd a ruhám.

– Eeezt?!

– Ezt – bólintottam. – Ha gomcsen akarsz lenni.

– Nem lehetne, hogy előbb kimossam egy kicsit? Talán a hóban...

– Egy gomcsennek nem lehet mosott a ruhája. Egyből rájönne a csalásra.

– És... egyéb?

– Felteszed a parókát.

– Uramisten, ez annyit jelent, hogy maga most... a bűdös, sajtos késével...

– Ezt egyelőre elhalasztjuk.

– De hiszen a nyelvüket sem ismerem!

– Ma nem kell megszólalnod. Ma hallgat a gomcsen. A gomcseneken nehéz eligazodni. Nem veszik tőled rossz néven, sőt még csak jobban tisztelnek, ha időnként néma maradsz.

– Időnként?!

– Ezt csak úgy mondtam. Le kell mennem a kolostorba. Vigyázz, hogy le ne leplezzenek. Ha lebuknál... mindkettőnket...

– Megölnék? – rémüldözött.

– Elkergetnek. Ezerötszáz fenékbe rúgás kíséretében.

– Nagyon vigyázok – ígérte. – Most kimehetek a... teraszra?

Amíg odakint volt, megmosakodtam a maradék hóban, majd ruhát cseréltem. Amikor bejött, már egy magas, mogorva képű szerzetes állt előtte.

– Minden világos? – kérdeztem. – Ha igen, akkor le a ruháddal!

– Már megint?

– Látni akarom, hogy áll rajtad a gomcsenöltözet.

– Jól van... csak... nem fordulna el egy kicsit?

Sóhajtottam és elfordultam.

– Már... visszafordulhat – hallottam néhány perc múlva. Visszafordultam, és majdnem eltátottam a számat. Olyan igazi gomcsen állt előttem, hogy gomcsenebb már nem is lehetett volna. – Hogy... tetszem?

– Megjárja – bólintottam. – Igyekezz, hogy le ne bukj. Akarsz harapni valamit?

– Hát ha azt óhajtja, hogy amikor visszatér, ne egy éhen halt gomcsennövendék fogadja...

Ettünk, aztán lemásztam a létrán. Amikor visszanéztem, ott állt a terasz szélén, és nyugtalan képpel intett utánam.

Útközben többször is elgondolkodtam rajta, hogy nem bíztam-e túlságosan is sokat rá?

Aztán megvontam a vállam.

Hamarosan úgyis kiderül.

A hó és a jég olyan gyorsan olvadt, hogy nem jelentett különösebb nehézséget a gyaloglás. Egyszer-kétszer megcsúsztam ugyan az olvadásnak indult jégdarabokon, de szerencsére nem történt velem komolyabb baleset. Útközben eldöntöttem, hogy a kolostor helyett Lanier doktor kórházát veszem célba.

Lebotorkáltam a domboldalon, átkeltem a fenékig befagyott patakon, amelyen egyáltalán nem látszott a váratlanul visszatért meleg. A himalájai patakok nem szeretik váltogatni a ruhájukat. Ha egyszer befagytak, télikabátban várják meg az elkövetkező tavaszt.

Amikor megpillantottam a sátrakat, megszorongatta valami a torkom. Ó, szentséges Makrója, vajon mit hoz rám ez a látogatás? Nem bánám, ha a szélpáripák lovasai csupa jó hírt rikkantanának a fülemben,

A különben szerencsét hozó szélpáripák ezen a délelőttön azonban nem hoztak szerencsét. Sem nekem, sem másnak.

Vége az első résznek